

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่น
ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา

พฤษภาคม 2558

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่น
ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา

พฤษภาคม 2558

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่น
ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา

พฤษภาคม 2558

วิวัฒน์ พาลีบุตร. (2558). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้าง
คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม.(ศิลปศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาปรินซ์นิพนธ์:
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จักรพงษ์ แพทย์หลักฟ้า.

การทำวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการ
ใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการ
สร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ และศึกษาคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นของผู้เรียนที่เรียน
โดยรูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการ
สร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญที่เรียนในรายวิชาศิลปะพื้นฐาน สาระทัศนศิลป์
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 30 คนโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายจากการจับฉลาก เครื่องมือ
ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความ
มุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ แบบประเมินพฤติกรรม
คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ แบบทดสอบก่อนและหลังการใช้รูปแบบ
การสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนศิลปะ แบบแผนการทดลองครั้งนี้เป็นแบบ One Group Pretest-Posttest Design
วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติคือ t-test Dependent Samples

ผลการวิจัย พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะ
ด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าก่อนการใช้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผู้เรียน
เกิดคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ จากการใช้รูปแบบการสอนศิลปะที่
ผู้วิจัยสร้างขึ้นคิดเป็นร้อยละ 82.17 โดยมีผลคะแนนตามพฤติกรรม ดังนี้ 1) มีความตั้งใจและ
รับผิดชอบในการสร้างสรรค์ผลงานในแต่ละกิจกรรม โดยสังเกตจากพฤติกรรมที่แสดงออกจากความ
เอาใจใส่ต่อการสร้างสรรค์ผลงานที่ได้รับมอบหมายคิดเป็นคะแนนร้อยละ 90.00 มีความตั้งใจและ
รับผิดชอบในการสร้างสรรค์ผลงานให้สำเร็จคิดเป็นคะแนนร้อยละ 78.33 มีการปรับปรุงและพัฒนาการ
สร้างสรรค์ผลงานในแต่ละครั้งคิดเป็นคะแนนร้อยละ 71.67 2) สร้างสรรค์ผลงานด้วยความเพียร
พยายามและอดทนเพื่อให้ผลงานสำเร็จตามเป้าหมายโดยสังเกตจากพฤติกรรมที่แสดงออกจากความ
ทุ่มเท อดทนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่เกิดขึ้น รู้จักแก้ปัญหาระหว่างการงานและสร้างสรรค์ผลงานคิด
เป็นคะแนนร้อยละ 81.67 ชื่นชมผลงานและมีความภูมิใจที่ได้สร้างสรรค์ผลงานขึ้นมาคิดเป็นคะแนน
ร้อยละ 89.17

THE COMPARISON OF LEARNING ACHIEVEMENT BY USING THE TEACHING MODEL
FOR CHARACTERIZING OF WILLINGNESS IN ART CREATION REGARDING
TO MCCLELLAND'S ACHIEVEMENT MOTIVATION THEORY.

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Art Education
at Srinakharinwirot University

May 2015

Wiwan Paleebut. (2015). *The comparison of learning achievement by using the teaching model for characterizing of willingness in art creation regarding to McClelland's achievement motivation theory*. Master thesis, M.Ed. (Art Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Dr. Chakapong Phaetlakfa.

The objectives of this research were to compare the learning achievement before and after using the teaching model for characterizing the willingness in art creation regarding to McClelland's achievement motivation theory and to study the student's characteristics who studied via teaching model for characterizing of willingness in art creation regarding to McClelland's achievement motivation theory. The samples used were 30 students in grade 7 of Setthabutbamphen School who studied in fundamental arts: visual arts in 2nd semester of academic year 2014. Those were selected randomly by drawing. Learning plan of teaching model for characterizing of willingness in art creation and learning achievement, assessment form for characteristics of willingness in art creation and pre-test and post-test before and after using teaching model for characterizing of willingness in art creation and development of art learning achievement respectively. This experimental plan was One Group Pretest-Posttest Design and was analyzed by using t-test Dependent Samples.

The result found that the learning achievement after using teaching model for characterizing of willingness in art creation regarding to McClelland's achievement motivation theory of student in grade 7 was higher than before using significantly at statistical level of .01 and students characterized the willingness in art creation from using of arts teaching model which made by researcher with percentage of 82.17 with the behavior score as following 1) there were attention and responsibility in creation of each activity by observing from the appearing behavior of assigned creation, attention and responsibility in creation to be succeeded and improvement and development of each creation with the score percentage of 90, 78.33 and 71.67 respectively 2) the creation with effort and patience to let the work be succeeded by observing from the appearing behavior of dedication, patience in obstruction, solving the problem during working and creation with score percentage of 81.67 and admiring and priding in creation with score percentage of

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่น
ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์

ของ

วิวัฒน์ พาลีบุตร

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.2558

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ที่ปรึกษาประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จักรพงษ์ แพทย์หลักฟ้า) (อาจารย์ ดร.อิทธิพัทธ์ วิจิตสถิตรัตน์)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร.โสมฉาย บุญญานันต์)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จักรพงษ์ แพทย์หลักฟ้า)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาและการให้คำปรึกษา คำแนะนำ ตลอดจนปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องอย่างดียิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จักรพงษ์ แพทย์หลักฟ้า อาจารย์ ดร.อิทธิพร วิจิตสถิตรัตน์ อาจารย์ ดร.โสมฉาย บุญญานันต์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงในความเมตตาและความกรุณา

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์เกริก ยุ้นพันธ์, อาจารย์มณฑา ไร่ทิม, นายสน ปัญญา รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ ที่กรุณาอุทิศเวลาให้ข้อเสนอแนะ คำแนะนำ และตรวจแก้ไขเครื่องมือที่เป็นประโยชน์และมีความสำคัญต่อการวิจัยอันทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณคณะครูโรงเรียน เศรษฐบุตรบำเพ็ญทุกท่านที่สนับสนุนให้การช่วยเหลือ และขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ขอขอบคุณทุกคนในครอบครัวที่ให้อำนาจใจและความห่วงใย รวมทั้งเพื่อนพี่และน้องนิสิตปริญญาโท คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขา วิชาศิลปศึกษา คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบิดา มารดา ครูอาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัย

วิวัน พาลีบัตร

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	8
สมมติฐานในการวิจัย.....	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
เอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551.....	10
เอกสารเกี่ยวกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระทัศนศิลป์).....	14
เอกสารเกี่ยวกับความมุ่งมั่น.....	17
ความหมายของความมุ่งมั่น.....	17
ความหมาย ตัวชี้วัดและพฤติกรรมบ่งชี้ของคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่น ในการทำงาน.....	18
เกณฑ์พิจารณาสรุปผลการประเมินคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่น ในการทำงาน.....	19
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความมุ่งมั่น.....	25
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอน(Model).....	31
ความหมายของรูปแบบการสอน.....	31
องค์ประกอบของรูปแบบการสอน.....	31
การพัฒนา รูปแบบการสอน.....	32

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
เอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	34
ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	34
ลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	37
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	40
วิธีพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของแมคเคลแลนด์.....	42
หลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์.....	43
ทฤษฎีแนวคิดหลักของซี ไอ เอส เอส ที (CISST Main Concept).....	46
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	48
งานวิจัยในประเทศ.....	48
งานวิจัยต่างประเทศ.....	52
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	54
การศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	54
การออกแบบการวิจัย.....	55
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	55
เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง.....	56
การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ.....	56
การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล.....	60
การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	66

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	69
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	69
สมมติฐานของการวิจัย.....	69
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	69
เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง.....	70
วิธีการดำเนินการทดลอง.....	70
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	71
สรุปผลการทำวิจัย.....	71
อภิปรายผล.....	72
ข้อสังเกตจากการทำวิจัย.....	80
ข้อเสนอแนะ.....	81
ข้อเสนอแนะในการนำรูปแบบการสอนไปใช้.....	81
ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	81
บรรณานุกรม.....	82
ภาคผนวก.....	87
ภาคผนวก ก.....	88
ภาคผนวก ข.....	92
ภาคผนวก ค.....	97
ภาคผนวก ง.....	104
ภาคผนวก จ.....	136
ภาคผนวก ฉ.....	148
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	153

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 คุณลักษณะของผู้เรียนด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ และพฤติกรรมบ่งชี้.....	6
2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระทัศนศิลป์) มาตรฐานการเรียนรู้ ศ 1.1.....	15
3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระทัศนศิลป์) มาตรฐานการเรียนรู้ ศ 1.2.....	16
4 ตัวชี้วัดและพฤติกรรมบ่งชี้ของคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความมุ่งมั่น ในการทำงาน.....	19
5 พฤติกรรมบ่งชี้ของคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความมุ่งมั่นในการทำงาน จากตัวชี้วัดที่ 1.....	20
6 พฤติกรรมบ่งชี้ของคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความมุ่งมั่นในการทำงาน จากตัวชี้วัดที่ 2.....	20
7 เปรียบเทียบระหว่างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการทำงานตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กับ คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่น ในการสร้างสรรค์ผลงานที่มีความสอดคล้องกับรูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้าง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์.....	22
8 พฤติกรรมบ่งชี้ของคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงาน จากตัวชี้วัดที่ 1.....	23
9 พฤติกรรมบ่งชี้ของคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงาน จากตัวชี้วัดที่ 2.....	24
10 เปรียบเทียบระหว่างหลักการแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์กับรูปแบบการสอน เพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการ สร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์.....	45
11 แบบแผนการทดลอง.....	55

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
12 แผนการจัดการเรียนรู้หน่วยการเรียนรู้เรื่องความรู้เกี่ยวกับทัศนธาตุและ รู้จักประสาทสัมผัส.....	57
13 กำหนดระยะเวลาการทดลองโดยใช้รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างคุณลักษณะ ด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์.....	61
14 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนเพื่อ สร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้าง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.....	66
15 สรุปการบันทึกคะแนนจากการสังเกตและประเมินคุณลักษณะของผู้เรียน ด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ.....	67

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

- 1 รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์
ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์..... 7
- 2 กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า..... 8
- 3 ทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะธรรมชาติลักษณะ 8 ประการที่เป็นสาเหตุของ
พฤติกรรมของคนไทย..... 27

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษามีความสำคัญต่อการพัฒนาบุคคล เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่าการศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต บุคคลต้องเรียนรู้ตลอดชีวิตเพื่อการดำเนินชีวิต ได้อย่างปกติสุข (มุสดี กุญอินทร์; และคณะ. 2550: 1-7) ดังพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 มาตรา 4 กล่าวว่า การศึกษาคือกระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญ งอกงามของบุคคลและสังคมโดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรมการสร้างสรรค จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้ขึ้นเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคม การเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต เมื่อสังคมใดที่ประชากรได้รับการศึกษาสูง ก็จะส่งผลให้สังคมหรือประเทศนั้นมีความเจริญก้าวหน้าในทุกด้าน ทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ดังนั้นการให้การศึกษาแก่เยาวชนก็เปรียบเสมือนได้สร้างและพัฒนาคนในสังคมที่จะเป็นอนาคตของประเทศชาติสืบต่อไป

การให้การศึกษาสำหรับเด็กไทยในปัจจุบันเกิดเป็นคุณภาพของผู้เรียนที่สามารถวัดได้จาก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มาจากการทำงาน เกิดจากการเรียนการสอน การฝึกอบรม การทดสอบ เกิดเป็นประสบการณ์ที่ส่งผลในตัวผู้เรียน สามารถที่จะวัดประเมินผลออกมาได้ เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถของบุคคลว่าเรียนแล้วมีความรู้เท่าใด(ไพศาล หวังพานิช. 2536: 89)

จากการสังเกตที่ผู้วิจัยปฏิบัติหน้าที่ ครูผู้สอนในรายวิชาศิลปะพื้นฐาน (สาระทัศนศิลป์) โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ ระดับชั้นมัธยม ศึกษาปีที่ 1 ในการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ศิลปะพื้นฐาน(สาระทัศนศิลป์) ปีการศึกษา 2554-2556 พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ คือ ผู้เรียนที่มีผลการเรียนระดับ 0, 1, 1.5 และ 2 คิดเป็นร้อยละ 66.22 และผู้เรียนที่มีผลการเรียน ระดับ 2.5, 3, 3.5 และ 4 คิดเป็นร้อยละ 33.78 ซึ่งผลการประเมินดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กำลังประสบปัญหาด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะพื้นฐานอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำต่อเนื่องกันมา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 – 2556 ปัญหาดังกล่าวเป็นสิ่งที่โรงเรียน สถานศึกษา ครูผู้สอนตลอดจนผู้ที่

เกี่ยวข้องกับการจัดระบบการศึกษาแล้วแต่หาวิธีการแก้ไขปัญหาก็จะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อยู่ในเกณฑ์ที่สูงขึ้น เพราะเป็นสิ่งที่ยืนยันให้เห็นถึงคุณภาพของการจัดการศึกษาในปัจจุบัน ดังที่ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2526: 12) กล่าวโดยสรุปได้ว่า การที่ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำนั้นขึ้นอยู่กับ ปัจจัยหลายด้านด้วยกันคือ ปัญหาจากครูผู้สอน ด้านเนื้อหาสาระ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน และ ปัญหาของตัวผู้เรียนเองซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญมากที่สุด ผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ถ้าผู้เรียนไม่ให้ความร่วมมือในการเรียนก็จะไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนเท่าที่ควร สุรัตน์ อังกรวิโรจน์ (2532: 60) กล่าวโดยสรุปได้ว่า การที่ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถทางสติปัญญาเพียงประการเดียว องค์ประกอบอื่นๆอาจมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ เช่น วุฒิภาวะ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และกระบวนการจัดการเรียนการสอน

ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นครูผู้สอนในรายวิชาศิลปะพื้นฐาน (สาระทัศนศิลป์) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้มีการศึกษาวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อหาสาเหตุที่ทำให้การจัดการเรียนการสอน ไม่ประสบความสำเร็จ และทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าประสบการณ์ของผู้วิจัยในด้านการสอน และการสัมภาษณ์ ครูผู้สอนในรายวิชาศิลปะพื้นฐาน (สาระทัศนศิลป์) ในโรงเรียนเศรษฐกิจพอเพียง พบว่าสาเหตุที่ผู้เรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำไม่ได้มาจากการสอบวัดผลปลายภาค (20%) เป็นสำคัญ คะแนนส่วนใหญ่มาจากผลงานที่ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมขณะเรียน (80%) ดังนั้นผู้เรียนจะได้คะแนนมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับ การปฏิบัติงานและผลงานที่ครูผู้สอนกำหนด เมื่อผู้เรียนขาดความกระตือรือร้นในการทำงาน ไม่เห็นความสำคัญของการเตรียมงาน การปฏิบัติงาน ไม่ส่งงานตามเวลาที่กำหนด ไม่มีความรับผิดชอบ ขาดความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงาน ซึ่งสอดคล้องกับการสอบถามความคิดเห็นของผู้เรียนที่ขาดการส่งงานเนื่องจากตัวผู้เรียน เกิดความเบื่อหน่าย ไม่ชอบการทำงาน ศิลปะ ไม่มีความพยายามหรือความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงาน กิจกรรมการเรียนในช่วงนี้ไม่น่าสนใจ ทำให้ไม่มีความกระตือรือร้นที่จะทำงานส่ง จึงส่งผลให้คะแนนปฏิบัติกิจกรรมมีน้อยมากเมื่อนำไปรวมกับคะแนนสอบปลายภาคทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ จากลักษณะพฤติกรรมดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนขาดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงาน ซึ่งการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนเพื่อช่วยส่งเสริมคุณลักษณะของผู้เรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นนั้นสามารถกระทำได้หลายวิธี

ดังที่แมคเคลแลนด์ (ศุภลักษณ์ ตรีสุวรรณ. 2548: 25; อ้างอิงจาก McClelland. 1953) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจในแง่ของคุณลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงอันจะนำไปสู่ความมุ่งมั่นและความสำเร็จในการทำงานตามรายละเอียด ดังนี้

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์คือการจูงใจของบุคคลที่จะกระทำการเพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จ เป็นความสำเร็จแห่งการทำงานที่ต้องการจะทำให้ดีที่สุดและทำให้สำเร็จผลตามที่ตั้งใจไว้ เมื่อทำอะไรสำเร็จได้ก็จะเป็นแรงกระตุ้นให้ทำงานอื่นสำเร็จต่อไป โดยคุณลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความต้องการ 3 ประการ ได้แก่

1.ความต้องการความสำเร็จ ต้องการทำให้เต็มที่และดีที่สุดเพื่อความสำเร็จ 2.ความต้องการความผูกพัน เป็นการสร้างสัมพันธภาพต่อบุคคลอื่น ชอบการทำงานที่ใช้ความร่วมมือเป็นทีม และ 3.ความต้องการความเป็นผู้นำอยากให้ผู้อื่นยอมรับ ได้แสดงความคิดเห็นของตนเองให้ผู้อื่นเข้าใจ รับรู้และยอมรับฟัง โดยผู้ที่ทำงานได้ประสบความสำเร็จนั้นต้องมีแรงจูงใจด้านความต้องการสัมฤทธิ์ผลอยู่ในระดับสูง ได้แก่ เป็นผู้ที่มีความตั้งใจเลือกทำในสิ่งที่ยากแต่เหมาะสม กับความสามารถตนเอง มีความกระตือรือร้นรับผิดชอบเอาใจใส่ในการทำงาน ติดตามผลงานที่ทำมีการปรับปรุงการทำงานและสามารถทำงานได้อย่างเป็นระบบ

จากคุณลักษณะดังกล่าวผู้วิจัยพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะเป็นแรงกระตุ้นในการทำงาน ให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ มีความรับผิดชอบในงานที่ตนทำ ตั้งใจและมุ่งมั่นในการทำงาน อันจะก่อให้เกิดผลงานที่ดีมีคุณภาพ อีกทั้งทำให้ผู้เรียนเกิดความภูมิใจ เห็นคุณค่าของผลงานที่ตนเองทำ การสร้างแรงจูงใจในการทำงานศิลปะ จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยสร้างผลงาน และผลที่ตามมาคือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น นอกจากนั้นความมุ่งมั่นในการทำงานก็เป็นคุณลักษณะหนึ่งของคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่สำคัญในการปฏิบัติกิจกรรมเพื่อนำเสนอผลงานด้านศิลปะ ที่แสดงออกถึงความตั้งใจและรับผิดชอบในการทำหน้าที่การทำงานด้วยความเพียรพยายาม อดทน เพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนา การวัดและประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ที่กล่าวว่าผู้ที่มุ่งมั่นในการทำงานคือผู้ที่มีลักษณะซึ่งแสดงออกถึงความตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายด้วยความเพียรพยายาม พุ้มเพ่ากำลังกาย กำลังใจในการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ให้สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายที่กำหนดด้วยความรับผิดชอบ และมีความภาคภูมิใจในผลงาน(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2551: 22)

จากข้อความดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการประสบผลสำเร็จในการทำงานนั้น ส่วนใหญ่แล้วเกิดจากความมุ่งมั่น ความเพียรพยายาม ตลอดจนความรับผิดชอบในการทำงานนั้นๆ หากครูผู้สอนมีรูปแบบการสอนที่สร้างแรงจูงใจในการทำงานก็จะส่งผลให้เกิด คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์งานกับตัวผู้เรียนเอง ซึ่งเป็นคุณลักษณะสำคัญที่ผู้เรียนควรได้รับการพัฒนาและมีการส่งเสริมให้มีความมุ่งมั่นในการทำงานในทุก ๆ ด้านเพื่อเป็นประโยชน์ต่อตนเอง ครอบครัวและสังคมส่วนรวม ให้ผู้เรียนเจริญเติบโตเป็นประชากรที่มีคุณภาพต่อไป

ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์มาสร้างรูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ ที่จะช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้อยู่ในเกณฑ์ที่ดี อีกทั้งเป็นการส่งเสริมคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงาน โดยสร้างแรงจูงใจเพื่อ กระตุ้นให้ผู้ เรียนเกิดความ สนใจในการเรียน เกิดความ มุ่งมั่นในการทำงานศิลปะ ใช้ความพยายามในการสร้างสรรค์ผลงาน ทำงานด้วยความตั้งใจ ผลงาน ที่ออกมาก็จะมีคุณภาพ ดี ซึ่งแสดงให้เห็นถึง ความมุ่งมั่นและความสำเร็จ โดยเห็นได้จากผลงานและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์
2. เพื่อศึกษาคุณลักษณะของผู้เรียนด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ ที่เรียนโดยรูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์

ความสำคัญของการวิจัย

เพื่อส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนได้นำไปใช้เป็นวิธีการในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาศิลปะพื้นฐาน(สาระทัศนศิลป์) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเศรษฐบุตธำเพ็ญ ที่เรียนในรายวิชาศิลปะพื้นฐาน(สาระทัศนศิลป์) จำนวน 635 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 30 คน โดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายจากการจับฉลาก

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ ตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคิลแลนด์

2. ตัวแปรตาม ได้แก่

2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2 คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ

นิยามศัพท์เฉพาะ

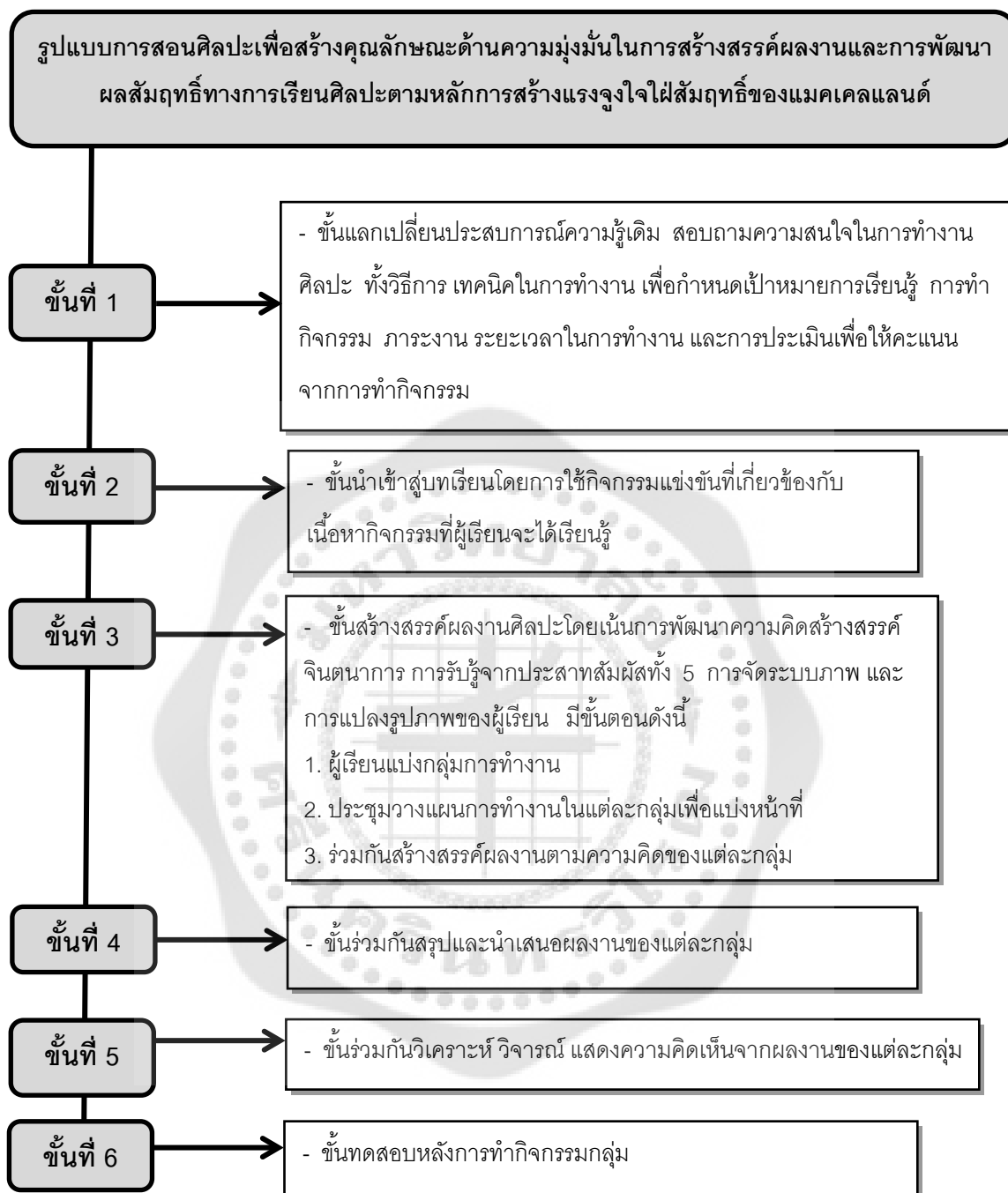
1. **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน** หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ ตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคิลแลนด์ โดยมีเกณฑ์การประเมินผลงาน วัดด้านความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการ การใช้ประสาทสัมผัส การดัดแปลงรูปทรง และการจัดระบบภาพ

2. **คุณลักษณะของผู้เรียนด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ** หมายถึง พฤติกรรมของผู้เรียนที่แสดงออกถึงความตั้งใจมีความรับผิดชอบในการทำงานด้วยความเพียรพยายาม มีความอดทนเพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย เกิดความสนใจในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะของตนเองที่เกิดขึ้นขณะปฏิบัติงานในการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยกำหนดให้ และมีเกณฑ์การวัดดังนี้

ตาราง 1 คุณลักษณะของผู้เรียนด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะและพฤติกรรมบ่งชี้

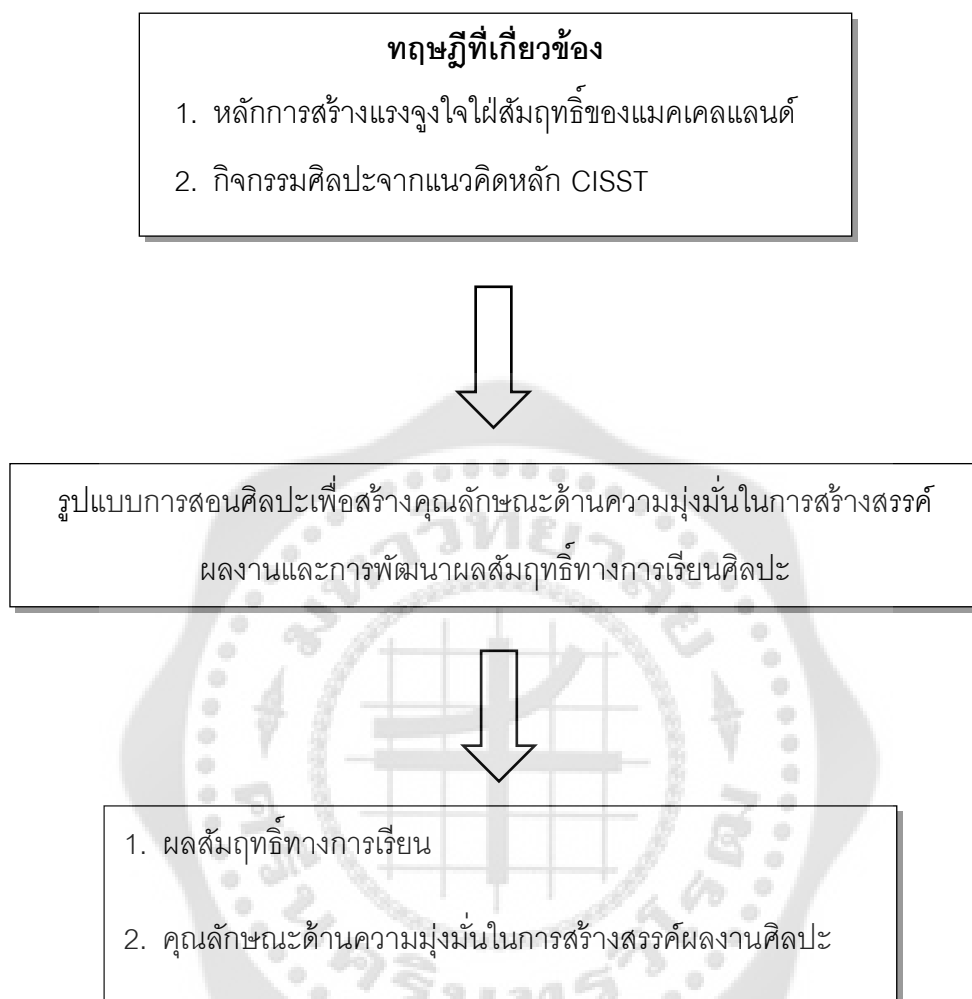
ตัวชี้วัดความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ ผลงานศิลปะ	พฤติกรรมที่บ่งชี้
1. มีความตั้งใจและรับผิดชอบในการ สร้างสรรค์ผลงานในแต่ละกิจกรรม	1.1 เอาใจใส่ในการทำงานและสร้างสรรค์ผลงานตามที่ได้รับมอบหมาย
	1.2 มีความรับผิดชอบในการทำงานและสร้างสรรค์ผลงานจนสำเร็จตามที่ได้วางแผนไว้
	1.3 มีการปรับปรุงและพัฒนาการสร้างสรรค์ผลงานในแต่ละครั้ง
2. สร้างสรรค์ผลงานด้วยความเพียร พยายามและอดทนเพื่อให้ผลงาน สำเร็จตามเป้าหมาย	2.1 มีความทุ่มเท อดทนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่เกิดขึ้น รู้จักแก้ปัญหาระหว่างการทำงานและสร้างสรรค์ผลงาน
	2.2 ภูมิใจในผลงานที่ได้สร้างสรรค์ขึ้นมา

3. รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ ตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ หมายถึง รูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเพื่อนำมาใช้ในการสร้าง คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนและนำมาแก้ปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่ำให้สูงขึ้นโดยใช้ทฤษฎีการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์มาปรับวิธีการสอน ซึ่งมีรูปแบบดังนี้

ภาพประกอบ 1 รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

ภาพประกอบ 2 กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

สมมติฐานในการวิจัย

ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะที่สูงกว่าก่อนการใช้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและนำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. เอกสารเกี่ยวกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

(สาระทัศนศิลป์)

3. เอกสารเกี่ยวกับความมุ่งมั่น
 - 3.1 ความหมายของความมุ่งมั่น
 - 3.2 ความหมาย ตัวชี้วัด และพฤติกรรมบ่งชี้คุณลักษณะความมุ่งมั่นในการทำงาน
 - 3.3 เกณฑ์พิจารณาสรุปผลการประเมินคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการทำงาน
 - 3.4 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความมุ่งมั่น
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอน (Model)
 - 4.1 ความหมายของรูปแบบการสอน
 - 4.2 องค์ประกอบของรูปแบบการสอน
 - 4.3 การพัฒนารูปแบบการสอน
5. เอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 5.1 ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 5.2 ลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 5.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - 5.4 วิธีพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของแมคเคลแลนด์
 - 5.5 หลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์
6. ทฤษฎีแนวคิดหลักของซี ไอ เอส เอส ที (CISST Main Concept)
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 7.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. เอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551

วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอัน มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติ ที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2552: 4)

หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน . 2552: 4) มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมี โอกาสได้ รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและมีคุณภาพ
3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการ จัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและ การจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2552: 5) ดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัย และปฏิบัติตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
2. มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต
3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย
4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิต และการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2552: 6) ดังนี้

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผล และความถูกต้อง การเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบต่อนตนเองและสังคม

2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิด อย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคม และสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2552: 7) ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์	2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย	4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง	6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย	8. มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้ สถานศึกษาศาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้สอดคล้องตามบริบทและจุดเน้นของตนเอง

มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2552: 8) ดังนี้

1. ภาษาไทย	5. สุขศึกษาและพลศึกษา
2. คณิตศาสตร์	6. ศิลปะ
3. วิทยาศาสตร์	7. การงานอาชีพและเทคโนโลยี
4. สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม	8. ภาษาต่างประเทศ

ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้ ปฏิบัติได้ มีคุณธรรมจริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนั้นมาตรฐานการเรียนรู้ยังเป็น กลไกสำคัญในการขับเคลื่อนพัฒนาการศึกษาทั้งระบบ เพราะมาตรฐานการเรียนรู้จะสะท้อนให้ทราบว่าต้องการอะไร จะสอนอย่างไร และประเมินอย่างไร รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพการศึกษาโดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก ซึ่ง รวมถึงการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษา และการทดสอบระดับชาติ ระบบการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อนภาพการจัดการศึกษาว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่มาตรฐานการเรียนรู้กำหนดเพียงใด

ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัดระบุสิ่งที่นักเรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของผู้เรียน ในในแต่ละระดับชั้น ซึ่งสะท้อนถึงมาตรฐานการเรียนรู้ มีความเฉพาะเจาะจงและมีความเป็นรูปธรรม นำไปใช้ในการกำหนดเนื้อหา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดการเรียนการสอน และเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับการวัด ประเมินผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2552: 9)

1. ตัวชี้วัดชั้นปี เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนแต่ละชั้นปีในระดับการศึกษาภาคบังคับ (ประถมศึกษาปีที่ 1 – มัธยมศึกษาปีที่ 3)
2. ตัวชี้วัดช่วงชั้น คือ เป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (มัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6)

2. เอกสารเกี่ยวกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้

ศิลปะสาระทัศนศิลป์ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2552: 1-16)

ทำไมต้องเรียนศิลปะ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเป็นกลุ่มสาระที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ ความเป็นคุณค่า ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ กิจกรรมทางศิลปะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง อันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้

เรียนรู้อะไรในศิลปะ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ มีทักษะวิธีการทางศิลปะ เกิดความซาบซึ้งในคุณค่าของศิลปะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงออกอย่างอิสระในศิลปะแขนงต่างๆ โดยมีสาระสำคัญ คือ สาระทัศนศิลป์มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบศิลป์ ทักษะการสร้างสรรค์ผลงานทางทัศนศิลป์จากจินตนาการ โดยสามารถใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสม รวมทั้งสามารถใช้เทคนิควิธีการของศิลปินในการสร้างงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่างานทัศนศิลป์ เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างทัศนศิลป์ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมเห็นคุณค่างานศิลปะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และสากลชื่นชม ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

รู้และเข้าใจเรื่องทัศนธาตุและหลักการออกแบบและเทคนิคที่หลากหลายในการสร้างงานทัศนศิลป์ 2 มิติ และ 3 มิติ เพื่อสื่อความหมายและเรื่องราวต่าง ๆ ได้อย่างมีคุณภาพ วิเคราะห์รูปแบบเนื้อหาและประเมินคุณค่างานทัศนศิลป์ของตนเองและผู้อื่น สามารถเลือกงานทัศนศิลป์โดยใช้เกณฑ์ที่กำหนดขึ้นอย่างเหมาะสม สามารถออกแบบรูปภาพ สัญลักษณ์ กราฟิกในการนำเสนอข้อมูล และมีความรู้ ทักษะที่จำเป็นด้านอาชีพที่เกี่ยวข้องกันกับงานทัศนศิลป์

รู้และเข้าใจการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการของงานทัศนศิลป์ของชาติและท้องถิ่นแต่ละยุคสมัย เห็นคุณค่างานทัศนศิลป์ที่สะท้อนวัฒนธรรมและสามารถเปรียบเทียบงานทัศนศิลป์ที่มาจากยุคสมัยและวัฒนธรรมต่าง ๆ

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ(สาระทัศนศิลป์)

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

มาตรฐาน ศ 1.1 สร้างสรรค์งานทัศนศิลป์ตามจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์
วิเคราะห์ วิพากษ์ วิวิจารณ์คุณค่างานทัศนศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่อกันศิลปะอย่างอิสระ
ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ตาราง 2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระทัศนศิลป์)

มาตรฐาน ศ 1.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.1	1. บรรยายความแตกต่างและความคล้ายคลึงกันของงานทัศนศิลป์ และสิ่งแวดล้อมโดยใช้ความรู้เรื่องทัศนธาตุ	• ความแตกต่างและความคล้ายคลึงกัน ของทัศนธาตุในงานทัศนศิลป์ และสิ่งแวดล้อม
	2. ระบุ และบรรยายหลักการออกแบบงานทัศนศิลป์ โดยเน้นความเป็นเอกภาพความกลมกลืน และความสมดุล	• ความเป็นเอกภาพ ความกลมกลืน ความสมดุล
	3. วาดภาพทัศนียภาพแสดงให้เห็นระยะใกล้ไกล เป็น 3 มิติ	• หลักการวาดภาพแสดงทัศนียภาพ
	4. รวบรวมงานปั้นหรือสื่อผสมมาสร้างเป็นเรื่องราวมิติ โดยเน้นความเป็นเอกภาพ ความกลมกลืน และการสื่อถึงเรื่องราวของงาน	• เอกภาพความกลมกลืนของเรื่องราวในงานปั้นหรืองานสื่อผสม
	5. ออกแบบรูปภาพ สัญลักษณ์ หรือกราฟิกอื่นๆ ในการนำเสนอความคิดและข้อมูล	• การออกแบบรูปภาพ สัญลักษณ์ หรืองานกราฟิก
	6. ประเมินงานทัศนศิลป์และบรรยายถึงวิธีการปรับปรุงงานของตนเองและผู้อื่นโดยใช้เกณฑ์ที่กำหนดให้	• การประเมินงานทัศนศิลป์

มาตรฐาน ศ 1.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างทัศนศิลป์ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่างานทัศนศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

ตาราง 3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระทัศนศิลป์)

มาตรฐาน ศ 1.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.1	1. ระบุ และบรรยายเกี่ยวกับลักษณะ รูปแบบงาน ทัศนศิลป์ของชาติและของท้องถิ่นตนเองจากอดีต จนถึงปัจจุบัน	• ลักษณะ รูปแบบงานทัศนศิลป์ ของชาติและท้องถิ่น
	2. ระบุ และเปรียบเทียบงานทัศนศิลป์ของภาคต่าง ๆ ในประเทศไทย	• งานทัศนศิลป์ภาคต่าง ๆ ใน ประเทศไทย
	3. เปรียบเทียบความแตกต่างของจุดประสงค์ในการ สร้างสรรค์งานทัศนศิลป์ของวัฒนธรรมไทยและสากล	• ความแตกต่างของงานทัศนศิลป์ ในวัฒนธรรมไทยและสากล

3. เอกสารเกี่ยวกับความมุ่งมั่น

3.1 ความหมายของความมุ่งมั่น

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ (2539: 36) ได้อธิบายว่า “เบื้องหลังความสำเร็จทุกความสำเร็จคือ ความมุ่งมั่น” ความมุ่งมั่นคือ ความตั้งใจแน่วแน่ที่จะกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่ ตนตั้งใจไว้ ทำให้เราคิดเสมอว่าสิ่งนั้นจะต้องเกิดขึ้นและเป็นจริงได้ ความมุ่งมั่นไม่ใช่เพื่อแข่งขันกับ ผู้อื่น แต่เพื่อกระทำ ในสิ่งที่ตนปรารถนามากที่สุด ความมุ่งมั่นที่แน่วแน่ทำให้เกิดแรงขับที่จะกระทำ สิ่งนั้นตามแรงปรารถนาให้สำเร็จให้ได้ ความมุ่งมั่นนี้จะถูกควบคุมให้อยู่ในระดับที่สูงอยู่ตลอดเวลา ไม่ออกแวกออกไปจากเป้าหมายนั้น สามารถเผชิญกับปัญหาต่างๆเบื้องต้นได้ และเกิดความเพียร กระทั่งเกิดความสำเร็จ

แยร์ (Yair. 1990) ได้อธิบายว่า ความมุ่งมั่น(Commitment) เป็นการปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง (to Connect) หรือความรับผิดชอบ (to Entrust) ที่มากพอๆกับการปฏิบัติที่รู้สึกเหมือนเป็นพันธะผูกพัน โดยมีจุดมุ่งหมายของการกระทำเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ(Want to) หรือสิ่งที่ต้องมี(Has to)

บรีคแมน (ชัยรัตน์ ชูสกุล. 2547: 9; อ้างอิงจาก Brickman. 1987) ได้อธิบายว่า ความมุ่งมั่นเป็นความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการที่จะเป็น และความต้องการที่จะมี ทั้งในด้านบวกด้านลบและความคู่กันทั้งด้านบวกและลบ

โอลิค (Orlic. 2005) ยังให้ความหมายของคำว่า “ความมุ่งมั่น” ว่าเป็นเรื่องของความตั้งใจ และเป็นองค์ประกอบแรกที่ทำให้ถึงชัยชนะ เนื่องจากคนเรานั้นไม่เพียงต้องการมีชีวิตอยู่เท่านั้น แต่ยังอยู่หาแสงหาสิ่งที่ตนเองต้องการ ซึ่งสำหรับบางคนแล้ว สิ่งนั้นอาจหมายถึง การประสบความสำเร็จหรือการเป็นเลิศทางการเรียน

เบรกเกอร์ (Beckker. 1960: 32-40) ได้อธิบายคำว่าความมุ่งมั่น (Commitment) ว่าเป็นเงื่อนไขต่างๆ ที่ช่วยให้บุคคลดำเนินอยู่ในวิถีทางของการกระทำนั้นอย่างมั่นคงและอย่างถาวร

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 (2546: 867) ได้ให้คำจำกัดความของ คำว่า “ความมุ่งมั่น” ว่า “ตั้งใจอย่างแน่วแน่”

สรุปได้ว่าจากความหมายของ “ความมุ่งมั่น” ดังกล่าวข้างต้นมาใช้กับ “การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ” เป็นความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะผู้วิจัยสามารถให้ความหมายได้ว่า หมายถึง ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมความตั้งใจ เอาใจใส่ มีความสนใจในการเรียนการสร้างสรรค์ผลงาน ไม่ย่อท้อต่อปัญหาอุปสรรคต่างๆที่พบเพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จในการทำงาน

3.2 ความหมาย ตัวชี้วัด และพฤติกรรมบ่งชี้คุณลักษณะความมุ่งมั่นในการทำงาน

แนวทางการพัฒนา การวัดและประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดความหมาย ตัวชี้วัดและพฤติกรรมบ่งชี้ของความมุ่งมั่นในการทำงาน ดังนี้

มุ่งมั่นในการทำงาน หมายถึง คุณลักษณะที่แสดงออกถึงความตั้งใจและรับผิดชอบต่อการทำงานที่ การงานด้วยความเพียรพยายาม อดทนเพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย

ผู้ที่มุ่งมั่นในการทำงาน คือ ผู้ที่มีลักษณะซึ่งแสดงออกถึงความตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายด้วยความเพียรพยายาม พุ้มเทกำลังกาย กำลังใจ ในการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆให้สำเร็จ ลุล่วงตามเป้าหมายที่กำหนดด้วยความรับผิดชอบ และมีความภาคภูมิใจในผลงาน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (การปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่ 2, สำนักรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ . 2553: 23) ได้ให้ความหมายของความมุ่งมั่นในการทำงาน หมายถึง คุณลักษณะที่แสดงออกถึงความตั้งใจและความรับผิดชอบในการทำหน้าที่การงานด้วยความเพียรพยายาม อดทน เพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย

กรมวิชาการ (กระทรวงศึกษาธิการ,การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2545: 4) ได้ให้ความหมายไว้ดังนี้ การมุ่งมั่นให้บรรลุเป้าหมาย หมายถึง ความสามารถในการใช้พลังกาย พลังใจ ด้วยความพยายามในการกระทำสิ่งต่างๆให้บรรลุเป้าหมายอย่างสร้างสรรค์ และเหมาะสมไม่ยอมแพ้กับอุปสรรคหรือปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างง่าย ๆ

โครงการการศึกษาศักยภาพของเด็กไทย ของกองวิจัยการศึกษา (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ,วิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ . 2542: 4-5) ได้ให้ความหมายของคำว่า มุ่งมั่นในการทำงาน หมายถึง ความตั้งใจและกระตือรือร้น โดยไม่ผัดวันประกันพรุ่ง โดยมีพฤติกรรมที่แสดงออกได้แก่ ตอบรับการทำงาน พุดหรือแสดงกิริยาท่าทางว่ายอมรับหรือเต็มใจ ฟังพอใจที่จะทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย อาสาทำงาน พุดหรือแสดงกิริยาท่าทางว่าต้องการจะทำงานหนึ่งงานใด แม้ว่าจะไม่ใช่งานที่ได้รับมอบหมายโดยตรง ไม่ผัดวัน ประกันพรุ่ง ลงมือทำทันทีโดยไม่ปล่อยให้วันเวลาผ่านไปอย่างไร้ค่า ไร้ประโยชน์ ทำงานที่ได้เริ่มต้นไว้แล้วอย่างต่อเนื่องและสำเร็จตามเป้า

ตาราง 4 ตัวชี้วัดและพฤติกรรมบ่งชี้ของคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความมุ่งมั่นในการทำงาน
(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2553: 32)

คุณลักษณะอันพึงประสงค์	ตัวชี้วัด	พฤติกรรมบ่งชี้
มุ่งมั่นในการทำงาน	1. ตั้งใจและรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่การงาน	1.1 เอาใจใส่ต่อการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย
		1.2 ตั้งใจและรับผิดชอบในการทำงานให้สำเร็จ
		1.3 ปรับปรุงและพัฒนาการทำงานด้วยตนเอง
	2. ทำงานด้วยความเพียรพยายามและอดทนเพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย	2.1 ทุ่มทนทำงาน อดทน ไม่ย่อท้อต่อปัญหาและอุปสรรคในการทำงาน
		2.2 พยายามแก้ปัญหาและอุปสรรคในการทำงานให้สำเร็จ
		2.3 ชื่นชมผลงานด้วยความภาคภูมิใจ

3.3 เกณฑ์พิจารณาสรุปผลการประเมินคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการทำงาน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2553: 35)

คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการทำงานมีเกณฑ์การพิจารณาและสรุปผลการประเมินดังนี้

ตัวชี้วัด 1. ตั้งใจและรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่การงาน

2. ทำงานด้วยความเพียรพยายามและอดทนเพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย

ตัวชี้วัดที่ 1. ตั้งใจและรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่การงาน (ใช้ข้อมูลจากการสังเกตตามสภาพจริงของครูผู้สอน)

ตาราง 5 พฤติกรรมบ่งชี้ของคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความมุ่งมั่นในการทำงานจากตัวชี้วัดที่ 1

พฤติกรรมบ่งชี้	ไม่ผ่าน (0)	ผ่าน (1)	ดี (2)	ดีเยี่ยม (3)
1.1 เอาใจใส่ต่อการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย	ไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่การทำงาน	ตั้งใจและรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย	ตั้งใจและรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย	ตั้งใจและรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้
1.2 ตั้งใจและรับผิดชอบในการทำงานให้สำเร็จ		ให้สำเร็จ	ให้สำเร็จมีการปรับปรุงและ	สำเร็จมีการปรับปรุงและพัฒนาการทำงาน
1.3 ปรับปรุงและพัฒนาการทำงานด้วยตนเอง		มีการปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น	พัฒนาการทำงานให้ดีขึ้น	ให้ดีขึ้น ได้ด้วยตนเอง

ตัวชี้วัดที่ 2. ทำงานด้วยความเพียรพยายามและอดทนเพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย (ใช้ข้อมูลจากการสังเกตตามสภาพจริงของครูผู้สอน)

ตาราง 6 พฤติกรรมบ่งชี้ของคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความมุ่งมั่นในการทำงานจากตัวชี้วัดที่ 2

พฤติกรรมบ่งชี้	ไม่ผ่าน (0)	ผ่าน (1)	ดี (2)	ดีเยี่ยม (3)
2.1 ทุ่มเททำงานอดทน ไม่ย่อท้อต่อปัญหาและอุปสรรคในการทำงาน	ไม่ขยัน อดทนในการทำงาน	ทำงานด้วยความขยัน อดทน พยายามให้งาน	ทำงานด้วยความขยัน อดทน ไม่ย่อท้อต่อปัญหา	ทำงานด้วยความขยัน อดทน ไม่ย่อท้อต่อปัญหาพยายาม
2.2 พยายามแก้ปัญหาและอุปสรรคในการทำงานให้สำเร็จตามเป้าหมาย		สำเร็จตามเป้าหมาย	พยายามให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย	แก้ปัญหา อุปสรรคให้งานสำเร็จตามเป้าหมายในเวลา
2.3 ขึ้นชมผลงานด้วยความภาคภูมิใจ		ขึ้นชมผลงานด้วยความภาคภูมิใจ	ขึ้นชมผลงานด้วยความภาคภูมิใจ	กำหนดขึ้นชมผลงานด้วยความภาคภูมิใจ

จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดเกณฑ์คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนมีดังนี้ การให้คะแนนคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของแต่ละข้อตามตัวชี้วัด ให้คะแนนเป็นตัวเลข ระดับ 0, 1, 2 และ 3 ซึ่งตัวเลขมีความหมาย ดังนี้

ระดับคุณภาพ 3 หมายถึง ระดับดีเยี่ยม

ระดับคุณภาพ 2 หมายถึง ระดับดี

ระดับคุณภาพ 1 หมายถึง ระดับผ่าน

ระดับคุณภาพ 0 หมายถึง ระดับไม่ผ่าน

การคิดคะแนนผลการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์จะคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย และใช้เกณฑ์พิจารณาสรุปผลการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียนรายบุคคล ดังนี้

คะแนน 2.5 - 3.0 หมายถึง ระดับคุณภาพ ดีเยี่ยม (3)

คะแนน 1.5 - 2.4 หมายถึง ระดับคุณภาพ ดี (2)

คะแนน 1.0 - 1.4 หมายถึง ระดับคุณภาพ ผ่าน (1)

คะแนน 0 - 0.9 หมายถึง ระดับคุณภาพ ไม่ผ่าน (0)

จากแนวทางการพัฒนา การวัดและประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดตัวชี้วัดและพฤติกรรมบ่งชี้ของความมุ่งมั่นในการทำงานดังกล่าวผู้วิจัยได้นำมาปรับใช้เป็นเกณฑ์เพื่อประเมินพฤติกรรมของผู้เรียนจากคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและเกณฑ์การให้คะแนนให้มีความสอดคล้องกับรูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตาราง 7 เปรียบเทียบระหว่างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการทำงานตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กับ คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงาน ที่มีความสอดคล้องกับรูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงาน ศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์

ข้อ ที่	คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นใน การทำงานตามหลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานที่ สอดคล้องกับรูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างความ มุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะตามหลักการสร้าง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์
1.	ตั้งใจและรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ การงาน	มีความตั้งใจและรับผิดชอบในการสร้างสรรค์ผลงานในแต่ละ กิจกรรม
	1.1 เอาใจใส่ต่อการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับ มอบหมาย	1.1 เอาใจใส่ในการทำงานและสร้างสรรค์ผลงานตามที่ได้รับ มอบหมาย
	1.2 ตั้งใจและรับผิดชอบในการทำงาน ให้สำเร็จ	1.2 มีความรับผิดชอบในการทำงานและสร้างสรรค์ผลงานจน สำเร็จตามที่ได้วางแผนไว้
	1.3 ปรับปรุงและพัฒนาการทำงานด้วย ตนเอง	1.3 มีการปรับปรุงและพัฒนาการสร้างสรรค์ผลงานในแต่ละครั้ง
2.	ทำงานด้วยความเพียรพยายามและ อดทนเพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย	สร้างสรรค์ผลงานด้วยความเพียรพยายามและอดทนเพื่อให้ ผลงานสำเร็จตามเป้าหมาย
	2.1 ทุ่มเททำงาน อดทน ไม่ย่อท้อต่อ ปัญหาและอุปสรรคในการทำงาน	2.1 มีความทุ่มเท อดทนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่เกิดขึ้นรู้จัก แก้ปัญหาระหว่างการงานและสร้างสรรค์ผลงาน
	2.2 พยายามแก้ปัญหาและอุปสรรคใน การทำงานให้สำเร็จ	
	2.3 ชื่นชมผลงานด้วยความภาคภูมิใจ	2.2 ภูมิใจในผลงานที่ได้สร้างสรรค์ขึ้นมา

เกณฑ์การให้คะแนน คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานที่สอดคล้องกับ รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์จะให้คะแนนเป็นตัวเลข

ระดับ 1, 2, 3 และ 4 ซึ่งตัวเลขมีความหมาย ดังนี้

4 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมในข้อนั้นมากที่สุด

3 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมในข้อนั้นมาก

2 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมในข้อนั้นปานกลาง

1 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมในข้อนั้นน้อย

ตัวชี้วัด 1. มีความตั้งใจและรับผิดชอบในการสร้างสรรค์ผลงานในแต่ละกิจกรรม (ใช้ข้อมูลจากการสังเกตตามสภาพจริงของครูผู้สอน)

ตาราง 8 พฤติกรรมบ่งชี้ของคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานจากตัวชี้วัดที่ 1

พฤติกรรมที่บ่งชี้	มีพฤติกรรมน้อย (1)	มีพฤติกรรม ปานกลาง(2)	มีพฤติกรรมมาก (3)	มีพฤติกรรม มากที่สุด(4)
1.1 เอาใจใส่ในการ ทำงานและสร้างสรรค์ ผลงานตามที่ได้รับ มอบหมาย	มีความสนใจใน ขณะที่ทำงานและ สร้างสรรค์งาน เล็กน้อย	มีความสนใจใน ขณะที่ทำงานและ สร้างสรรค์งาน ระดับปานกลาง	มีความสนใจมาก ในขณะที่ทำงาน และสร้างสรรค์ งาน	มีความสนใจใน ขณะที่ทำงานและ สร้างสรรค์งาน อย่างเต็มที่
1.2 มีความรับผิดชอบ ในการทำงานและ สร้างสรรค์ผลงานจน สำเร็จตามที่ได้วางแผน	ทำงานและ สร้างสรรค์งานได้ สำเร็จตามที่ วางแผนไว้เพียง เล็กน้อย	ทำงานและ สร้างสรรค์งานได้ สำเร็จตามที่ วางแผนไว้ระดับ ปานกลาง	ทำงานและ สร้างสรรค์งานได้ สำเร็จตามที่ วางแผนไว้ได้มาก	ทำงานและ สร้างสรรค์งานได้ สำเร็จมากเกิน ตามที่วางแผนไว้
1.3 มีการปรับปรุงและ พัฒนาการสร้างสรรค์ ผลงานในแต่ละครั้ง	เมื่อให้กลับไป ปรับปรุงหรือพัฒนา ผลงานก็มีการ เปลี่ยนแปลง เล็กน้อย	เมื่อให้กลับไป ปรับปรุงหรือพัฒนา ผลงานก็มีการ เปลี่ยนแปลงระดับ ปานกลาง	เมื่อให้กลับไป ปรับปรุงหรือ พัฒนาผลงานก็มี การเปลี่ยนแปลง ในปริมาณมาก	เมื่อให้กลับไป ปรับปรุงหรือ พัฒนาผลงานก็มี การเปลี่ยนแปลง ไปจากเดิมรูป แบบเดิมทั้งสิ้น

ตัวชี้วัด 2. สร้างสรรค์ผลงานด้วยความเพียรพยายามและอดทนเพื่อให้ผลงานสำเร็จตามเป้าหมาย
(ใช้ข้อมูลจากการสังเกตตามสภาพจริงของผู้สอน)

ตาราง 9 พฤติกรรมบ่งชี้ของคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานจากตัวชี้วัดที่ 2

พฤติกรรมที่บ่งชี้	มีพฤติกรรมน้อย (1)	มีพฤติกรรม ปานกลาง (2)	มีพฤติกรรมมาก (3)	มีพฤติกรรม มากที่สุด (4)
2.1 มีความทุ่มเท อดทนไม่ย่อท้อต่อ อุปสรรคที่เกิดขึ้นรู้จัก แก้ปัญหาระหว่างการ ทำงานและสร้างสรรค์ ผลงาน	เมื่อเจออุปสรรคใน การทำงานก็มักจะ หาวิธีแก้ปัญหาได้ น้อยมาก	เมื่อเจออุปสรรคใน การทำงานก็มักจะ หาวิธีแก้ปัญหาได้ ในระดับปานกลาง	เมื่อเจออุปสรรคใน การทำงานก็มักจะ หาวิธีแก้ปัญหา ได้มาก	เมื่อเจออุปสรรคใน การทำงานก็มักจะ หาวิธีแก้ปัญหาได้ ทุกครั้ง ไม่ติดขัด
2.2 ภูมิใจในผลงานที่ ได้สร้างสรรค์ขึ้นมา	มีการนำเสนอ ผลงานเพื่อแสดง แนวคิดของตนเองได้ น้อย ไม่ตั้งใจที่จะ นำเสนอผลงานอย่าง เต็มที่	มีการนำเสนอ ผลงานเพื่อแสดง แนวคิดของตนเอง ได้ในระดับปาน กลาง มีความมั่นใจ ในแนวคิดของ ตนเองพอสมควร	มีการนำเสนอ ผลงานเพื่อแสดง แนวคิดของตนเอง ได้ดีมาก มีความ มั่นใจในแนวคิด ของตนเองมาก	มีการนำเสนอ ผลงานเพื่อแสดง แนวคิดของตนเอง และมีความมั่นใจ ในแนวคิดของ ตนเองมากที่สุด สามารถตอบ คำถามที่ผู้อื่น สงสัยในแนวคิด นั้นได้

การแปลผลคะแนน โดยคะแนนเต็ม 20 คะแนน แบ่งเป็น 4 ระดับ คือ

ต่ำกว่า 7 คะแนน	หมายถึง	1 (ต้องปรับปรุง)
8-12 คะแนน	หมายถึง	2 (พอใช้)
13-17 คะแนน	หมายถึง	3 (ดี)
18 คะแนนขึ้นไป	หมายถึง	4 (ดีมาก)

3.4 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความมุ่งมั่น

ทฤษฎีดั้งไม้จริยธรรม เป็นทฤษฎีที่เสนอจิตลักษณะ 8 ประการ ที่อาจเป็นสาเหตุของพฤติกรรมของคนดี คนเก่งและมีสุขของคนไทย โดยศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม (ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม . 2551; อ้างอิงจาก ดวงเดือน พันธุมนาวิน . 2536: 19-20) ได้อธิบายว่าแบ่งเป็น 3 ส่วน ได้แก่ ราก ลำต้น และส่วนที่เป็นดอกและผลของต้นไม้

ส่วนแรกคือ รากแทนจิตลักษณะพื้นฐานสำคัญ 3 ประการ ได้แก่

1. สุขภาพจิต หมายถึง ความวิตกกังวล ตื่นเต้น ไม่สบายใจของบุคคลอย่างเหมาะสมกับเหตุการณ์
2. ความเฉลียวฉลาดหรือสติปัญญา หมายถึง การรู้การคิดในขั้น อนุธรรมหลายด้านและการคิดในขั้นนามธรรม ซึ่งมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีพัฒนาการทางการรู้การคิดของ Piaget
3. ประสบการณ์ทางสังคม หมายถึง การรู้จัก เอาใจเขามาใส่ใจเรา ความเอื้ออาทร เห็นอกเห็นใจ และสามารถคาดหรือทำนายความรู้สึกของคนอื่น

ส่วนที่สองคือ ลำต้น เป็นผลจากจิตลักษณะพื้นฐานที่รากประกอบด้วยจิตลักษณะ 5 ประการ ได้แก่

1. ทศนคติ ค่านิยม และคุณธรรม
ทศนคติ หมายถึง การเห็นประโยชน์ และโทษของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ค่านิยม หมายถึง สิ่งที่คนส่วนใหญ่เห็นว่าสำคัญ คุณธรรม หมายถึง สิ่งที่คนส่วนใหญ่เห็น ว่าดีงาม ส่วนใหญ่มักจะเกี่ยวข้องกับหลักทางศาสนา เช่น ความกตัญญู ความเสียสละ ความซื่อสัตย์ ความพอใจ ไม่พอใจต่อสิ่งนั้น และพร้อมที่จะมีพฤติกรรมต่อสิ่งนั้น

2. เหตุผลเชิงจริยธรรม

เหตุผลเชิงจริยธรรม หมายถึง เจตนาของการกระทำที่ทำเพื่อส่วนรวมมากกว่าส่วนตัวหรือพวกพ้อง ซึ่งมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีทางเหตุผลเชิงจริยธรรมของ Kohlberg

3. ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน

ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน หมายถึง ความสามารถในการคาดการณ์ไกลว่าสิ่งที่กระทำลงไปในปัจจุบันจะส่งผลอย่างไร ในปริมาณเท่าใด ต่อใคร ตลอดจนความสามารถในการอดได้ รอได้ สามารถอดเปรี้ยวไว้กินหวานได้

4. ความเชื่ออำนาจในตน

ความเชื่ออำนาจในตน หมายถึง ความเชื่อว่าผลที่ตนกำลังได้รับอยู่เกิดจากการกระทำของตนเอง มิใช่เกิดจากโชค เคราะห์ ความบังเอิญ หรือการควบคุมของคนอื่น เป็นความรู้สึกในการทำนายได้ ควบคุมได้ของบุคคลซึ่งมีพื้นฐานมาจากทฤษฎี locus of control ของ rotter (1966)

5. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความมานะพยายามฝ่าฟันอุปสรรคในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยไม่ย่อท้อซึ่งมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีแรงจูงใจของ McClelland (1963)

ส่วนที่สาม คือ ส่วนของดอกและผล เป็นส่วนของพฤติกรรมของคนดีและเก่ง ซึ่งแสดงพฤติกรรมทำความดี ละเว้นความชั่ว ซึ่งเป็นพฤติกรรมของคนดี และพฤติกรรมการทำงานอย่างขยันขันแข็ง เพื่อส่วนรวมอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถแบ่งเป็น 2 ส่วนด้วยกัน โดยศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม (ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม . 2551; อ้างอิงจาก ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2548: 20-21) แบ่งรายละเอียดมีดังนี้

1. พฤติกรรมของคนดี ประกอบด้วย 2 พฤติกรรมหลัก ได้แก่

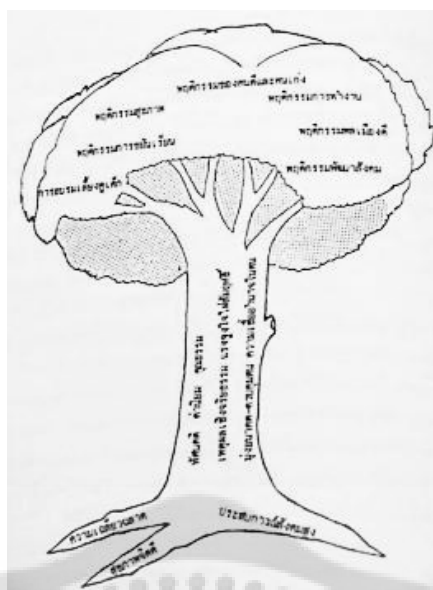
1.1 พฤติกรรมไม่เบียดเบียนตนเอง เป็นพฤติกรรมของบุคคล ที่ไม่ทำร้ายหรือทำลายตนเอง เช่น การดูแลสุขภาพของตนเอง การบริโภคสิ่งที่มีประโยชน์ ไม่ดื่มเหล้า ไม่สูบบุหรี่ ไม่ติดยาเสพติด ไม่เล่นการพนัน เป็นต้น

1.2 พฤติกรรมไม่เบียดเบียนผู้อื่นเป็นพฤติกรรมที่ไม่ทำร้าย ทำลายหรือทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน เช่น พฤติกรรมสุภาพบุรุษ ไม่ก้าวร้าว ขับขี่รถอย่างมีมารยาท ซื่อสัตย์ เป็นต้น

2. พฤติกรรมของคนดีและเก่ง ประกอบด้วย 2 พฤติกรรมหลัก ได้แก่

2.1 พฤติกรรมรับผิดชอบ เช่น พฤติกรรมการทำงาน พฤติกรรมปกครองของหัวหน้า และเคารพกฎหมาย เป็นต้น

2.2 พฤติกรรมพัฒนาเป็นการพัฒนาตนเอง ผู้อื่น และสังคม เช่น ใฝ่รู้ รักการอ่าน เป็นกัลยาณมิตร การอาสา ช่วยเหลือกิจกรรมต่าง ๆ ของสังคม เป็นต้น

ภาพประกอบ 3 ทฤษฎีต้นไม้จริยธรรมระบุดุลักษณ์ 8 ประการที่เป็นสาเหตุของพฤติกรรมของคนไทย

ที่มา: ดวงเดือน พันธุมนานิน. (2526: 25-44).

บรีคแมน (ชัยรัตน์ ชูสกุล . 2547: 9; อ้างอิงจาก Brickman. 1987) ได้อธิบายว่าความมุ่งมั่น (commitment) เป็นการปฏิบัติอย่างต่อเนื่องและรับผิดชอบ เพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตนเองต้องการและต้องมีซึ่งประกอบด้วยปัจจัยที่สำคัญ 3 ด้าน คือ

1. ปัจจัยด้านลบ ประกอบด้วย การเป็นปัจเจกบุคคล ไม่รู้จักเสียสละ ไม่ร่วมมือกิจกรรมหรือทำกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น
2. ปัจจัยด้านบวก ประกอบด้วย การเข้าร่วมกิจกรรม กับบุคคลอื่น ซึ่งก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดี เกิดความรัก ความห่วงใย ความปลอดภัย หรือการได้รับคำยกย่องชมเชย
3. ปัจจัยด้านบวกและด้านลบควบคู่กันหากปัจจัยด้านลบชัดเจนกว่า อาจกล่าวได้ว่าบุคคลมีความพยายามที่จะลงมือทำกิจกรรมนั้นๆ แต่ในความเป็นจริงแล้วการกระทำนั้นๆ ไม่ได้เกิดขึ้นด้วยความพึงพอใจ หรือไม่พอใจ ไม่เต็มใจที่จะทำได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ย่อมส่งผลกระทบต่อกิจกรรมที่กำลังทำอยู่ คือการทำการงานนั้นอาจล่าช้าไม่ต่อเนื่องหรือหยุดชะงักลงก็เป็นได้ ในทางเดียวกัน หากปัจจัยด้านบวกชัดเจนกว่า บุคคลจะมีความสุข มีความตั้งใจ มีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมนั้นๆ มีความพึงพอใจในสิ่งที่กำลังกระทำ รู้สึกว่าสิ่งที่ตนกระทำอยู่นั้นเป็นสิ่งที่ท้าทาย การทำกิจกรรมก็จะเป็นไปอย่างต่อเนื่องและมีคุณภาพ

นอกจากนี้รัสบิล (Rusbult. 1988) ยังได้นำเสนอโมเดลเกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนทางสังคมเรียกว่า โมเดลการลงทุนของรัสบิล (BUSBULS' Investment Model) ซึ่งกล่าวถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่น ว่าบุคคลจะมีระดับความมุ่งมั่นมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับปัจจัยต่อไปนี้

1. ความน่าสนใจของกิจกรรม(The Attractiveness of the Relationship) หากกิจกรรมมีความน่าสนใจ บุคคลมีความพึงพอใจในกิจกรรมที่ทำย่อมส่งผลให้มีความมุ่งมั่นในการทำกิจกรรมนั้นอยู่ระดับสูง แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับความคาดหวังของบุคคลด้วย หากความมุ่งหวังสูงก็จะมี ความมุ่งมั่นในระดับสูง หากคาดหวังต่ำก็จะมี ความมุ่งมั่นในระดับต่ำ

2. ความน่าสนใจของทางเลือกอื่นหรือกิจกรรมอื่น (The Attractiveness of the Alternative Relationship) หากทางเลือกอื่นหรือกิจกรรมอื่นมีความน่าสนใจน้อยกว่า บุคคลก็จะมี ความมุ่งมั่นต่อกิจกรรมที่กำลังทำสูง หรืออยู่ในระดับเดิม แต่ในทางกลับกันหากทางเลือกอื่นหรือกิจกรรมอื่นน่าสนใจมากกว่า บุคคลก็จะมี ความมุ่งมั่นต่อกิจกรรมที่กำลังทำอยู่ในระดับต่ำ หรือไม่มีความมุ่งมั่นในการทำกิจกรรมนั้นๆ และอาจเปลี่ยนใจยกเลิกการทำกิจกรรมที่กำลังทำอยู่ แล้วหันไป ทำกิจกรรมที่น่าสนใจกว่า

3. การลงทุนส่วนบุคคล (Personal Investment) ได้แก่ปัจจัยส่วนบุคคล เช่น ฐานะการเงิน สุขภาพ เวลา รวมถึงสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคลอื่น เช่น เพื่อน เพื่อนร่วมงาน ครอบครัวหรือบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง หากบุคคลมีทรัพยากรหรือปัจจัยดังกล่าวมาก ก็จะส่งผลให้มีความมุ่งมั่นสูงหากกล่าวถึงความเป็นเลิศ การที่จะก้าวสู่ความเป็นเลิศได้นั้น จำเป็นจะต้องอาศัยปัจจัยสู่กระบวนการความเป็นเลิศ ซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญ 7 ประการ (Seven Elements of Excellence) อันได้แก่ ออลิค (พิสิฏฐ์ ศรีหัตถกรรม. 2549: 22; อ้างอิงจาก Orlick. 2005)

- 3.1 ความมุ่งมั่น (Commitment)
- 3.2 ความเชื่อ / ความเชื่อมั่นในตนเอง (Belief/Confidence)
- 3.3 ความตั้งใจอย่างเต็มเปี่ยม (Full Focus)
- 3.4 การมองทางด้านดี (Positive Images)
- 3.5 ความพร้อมทางด้านจิตใจ (Mental Readiness)
- 3.6 การควบคุมการรบกวน (Distraction Control)
- 3.7 การประเมินอย่างสร้างสรรค์ (Constructive Evaluation)

ในองค์ประกอบทั้ง 7 นี้พบว่า ความมุ่งมั่นและความเชื่อคือหัวใจของการก้าวไปสู่ความเป็นเลิศ ทั้งสองปัจจัยนี้ทำให้เราเห็นศักยภาพของตนเอง เห็นความสำคัญของสิ่งที่กระทำและเห็นความอยากของการเป็นผู้ที่อยากเก่งที่สุด ส่วนปัจจัยที่สามถึงปัจจัยที่เจ็ดนั้นเป็นเรื่องของทักษะทางจิตที่ควบคุมความมุ่งมั่นและความเชื่อให้อยู่กับการกระทำโดยตลอด ทั้งนี้เพื่อให้เกิดผลที่ยอดเยี่ยมที่สุด

ความมุ่งมั่นเป็นสภาวะจิตอย่างหนึ่ง ดังนั้นความมุ่งมั่นจึงสามารถบ่มเพาะขึ้นมาได้ เหมือนกับภาวะจิตทุกอย่าง ความมุ่งมั่นตั้งอยู่บนเส้นทางที่แน่นอน อันได้แก่

1. เป้าหมายที่แน่นอน การรู้ในสิ่งที่ตนเองต้องการเป็นก้าวแรกที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้เกิดความมุ่งมั่น แรงผลักดันที่เข้มแข็ง ที่สามารถเอาชนะความยากลำบาก ได้หลายประการ
2. ความต้องการ มันเป็นเรื่องง่ายที่จะได้มาและรักษาความมั่นคง ถ้าหากเป้าหมายเป็นสิ่งที่ต้องการอย่างแท้จริง
3. ความไว้วางใจในตนเอง ความเชื่อใจในความสามารถของตนเองที่จะกระทำตามแผนการอันหนึ่ง ย่อมส่งกำลังใจให้เราพยายามกระทำตามแผนการนั้นด้วยความมุ่งมั่น (ความไว้วางใจในตนเองสามารถสร้างขึ้นมาได้ด้วยความเห็นชอบด้วยตนเอง)
4. แผนการที่แน่นอน แผนการที่ถูกจัดรูปจนเป็นระบบ แม้ว่ามันจะอ่อนแอและใช้ไม่ได้ผลสักเพียงใด ย่อมส่งเสริมความมุ่งมั่นได้
5. ความรู้ที่ถูกต้องแม่นยำ ความรู้ที่ชัดเจนว่า แผนการของตนมีเหตุผลตั้งอยู่บนประสบการณ์สังเกต ส่งเสริมความมุ่งมั่น “การคาดเดา” แทนที่จะเป็น “ความรู้จริง” ย่อมทำลายความมุ่งมั่น
6. ความสามัคคี ความเห็นอกเห็นใจ ความเข้าใจกัน และความร่วมมือกันอย่างกลมเกลียวกับคนอื่น ย่อมโน้มนำให้เกิดความมุ่งมั่น
7. ความตั้งใจ นิสัยจดจ่อความคิดของตนต่อการวางแผนการเพื่อเป้าหมายสำคัญที่แน่นอนย่อมนำไปสู่ความสำเร็จ
8. ความมุ่งมั่นย่อมเป็นผลโดยตรงจากนิสัย จิตใจย่อมรับเอาสิ่งที่ป้อนให้มันเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในประสบการณ์ศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดคือ ความกลัว ย่อมถูกแก้ไขได้อย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยอำนาจของการกระทำอย่างกล้าหาญ

จากการศึกษาธรรมะจากพระไตรปิฎก ตอนความมุ่งมั่น พระไตรปิฎก (กุลธิดา - บัณฑิต. 2550: 55; อ้างอิงจาก พระไตรปิฎก. 2549) ได้เน้นให้เห็นถึงสาระสำคัญของความมุ่งมั่น ว่า หากเกิดขึ้น ในบุคคลใด บุคคลนั้นก็จะพาให้หน้าที่การงาน รวมถึงองค์กรประสบผลสำเร็จได้อย่างน่า ภาควิไมใจ และเมื่อนำไปเทียบเคียงกับหลักธรรม ความมุ่งมั่นในเชิงพุทธในอริยมรรคจะเรียกว่า “สมาธิ ชอบ” ความมุ่งมั่นมักใช้ร่วมกับความทุ่มเท บางคนก็แยกความหมายของทั้งสองคำไม่ออกเปรียบเทียบ กับเลนส์นูนเรื่องแสง ก็จะเปรียบเทียบความทุ่มเทเหมือนการรวบรวมแสงเข้ามาในเลนส์นูนและเปรียบเทียบ มุ่งมั่นเหมือนการทำให้แสงที่รวบรวมเข้ามาลงมาถึงจุดๆเดียวไปที่จุดโฟกัส หาก เราทุ่มเท (ขยัน) แต่ไม่ มุ่งมั่น (เน้นจุด) กลับเป็นกระจายจุดก็เหมือนเลนส์เว้า ก็ไม่สามารถเอาแสงมาจุดกระดาษได้ อย่ างนี้ งานก็ไม่สำเร็จหากเรา ทุ่มเท (ขยัน) มุ่งมั่น (ตรงเป้า) ก็สามารถเอาแสงอาทิตย์ไปจุดกระดาษได้ งานก็ จะสำเร็จ การงานจะสำเร็จได้มีวิธีการสร้างดังนี้

1. มีเป้าหมายที่ แน่นอนสนับสนุนด้วยความต้องการ อย่างแรงเ้าเพื่อให้สำเร็จ
2. มีแผนการที่แน่นอน แสดงออกด้วยการทำงานอย่างสม่ำเสมอ
3. มีจิตใจที่ปี ดอย่างแน่นหนาต่ออิทธิพลทางทำลาย และความท้อถอยรวมทั้งการ เสนอแนะในทางลบของญาติพี่น้อง เพื่อนๆ และคนคุ้นเคย
4. การมีเพื่อนที่สนิทสนมกลมเกลียวกั นให้กำลังใจแก่กันในการดำเนินการ ตาม แผนการและเป้าหมายให้สำเร็จ

จากการศึกษาพระไตรปิฎกในข้างต้นเกี่ยวกับความมุ่งมั่น มีสาระโดยสรุปดังนี้ ความ มุ่งมั่นหรือความตั้งใจเป็นคุณสมบัติพิเศษที่จะนำไปสู่เป้าหมายหรือความสำเร็จในชีวิตได้ แต่มีข้อควร ระวังว่าความมุ่งมั่นและตั้งใจนั้น ต้องปร ะคับประคองไว้ในใจอย่างต่อเนื่อง เหมือนพระพุทธรูปเจ้าที่ ทรงไม่ละทิ้งความมุ่งมั่นและต้องมุ่งมั่น และต้องมุ่งมั่นในทางที่ถูกที่ควร สิ่งที่ต้องทำให้ดีและหากทำ ดีอยู่แล้วก็มุ่งมั่นทำต่อไป

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอน (Model)

4.1 ความหมายของรูปแบบการสอน

รูปแบบ (Model) หมายถึง ตัวแทนของกรอบความคิดซึ่งแสดงความสัมพันธ์ของตัวแปรให้เห็นเป็นรูปธรรม หรือหมายถึงแผนของการทำงาน (Working Plan) ซึ่งใช้ในการอธิบายกระบวนการสำคัญๆ ในเชิงปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ ส่วนรูปแบบการสอน (Teaching Model) หมายถึง แบบหรือแผนของการสอนแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่างๆ ที่จะใช้ในการจัดกระทำ เพื่อให้เกิดผลแก่ผู้เรียนตามจุดมุ่งหมายของการสอนนั้น (Joyce; & Others. 1986: 34)

เซย์เลอร์ และคณะ (Saylor; & Others. 1981: 271) กล่าวว่า รูปแบบการสอน (Teaching Model) หมายถึง แบบหรือแผน (Pattern) ของการสอนที่มีการจัดกระทำพฤติกรรมขึ้นจำนวนหนึ่ง ซึ่งมีความแตกต่างกัน เพื่อจุดหมาย หรือจุดเน้นเฉพาะเจาะจงอย่างหนึ่งอย่างใด

จอยส์และเวล (Joyce; & Weil. 1986: 2) ให้ความหมายของรูปแบบการสอนว่าเป็นแผน (Plan) หรือ แบบ (Pattern) ซึ่งสามารถใช้เพื่อการเรียนการสอนในห้องเรียนหรือการสอนพิเศษเป็นกลุ่มย่อย หรือเพื่อจัดสื่อการสอน ซึ่งรวมถึง หนังสือ ภาพยนตร์ เทปบันทึกเสียง โปรแกรมคอมพิวเตอร์ และหลักสูตรรายวิชา แต่ละรูปแบบจะให้แนวทางในการออกแบบการสอนที่ช่วยให้นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ต่าง ๆ

จากแนวคิดเกี่ยวกับความหมายของรูปแบบการสอนที่กล่าวมา อาจสรุปได้ว่ารูปแบบการสอน หมายถึง โครงสร้างที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่างๆ ในการสอนได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา ขั้นตอนการสอน การประเมินผลโดยผ่านขั้นตอนการสร้างอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามเป้าหมายที่กำหนดและมีประสิทธิภาพ

4.2 องค์ประกอบของรูปแบบการสอน

รูปแบบการสอนโดยทั่วไป มีองค์ประกอบรวมที่สำคัญ ซึ่ง ผู้พัฒนารูปแบบการสอนควรคำนึงถึงมีดังต่อไปนี้

1. รูปแบบการสอนจะเป็นตัวชี้้นำ การกำหนดจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมและขั้นตอนการดำเนินงานในรูปแบบการสอน
2. จุดประสงค์ของรูปแบบการสอน เป็นส่วนที่ระบุถึงความคาดหวังที่ต้องการให้เกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบการสอน

3. เนื้อหา เป็นส่วนที่ระบุถึงเนื้อหาและกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของรูปแบบการสอน
4. กิจกรรมและขั้นตอนการดำเนินงานเป็นส่วนที่ระบุถึงวิธีการปฏิบัติในขั้นตอนต่างๆเมื่อนำรูปแบบการสอนไปใช้
5. การวัดและประเมินผลเป็นส่วนที่ประเมินถึงประสิทธิผลของรูปแบบการสอน

4.3 การพัฒนารูปแบบการสอน

การพัฒนารูปแบบการสอนของจอยส์และเวล(Joyce; & Weil. 1986: 106) มีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

1. รูปแบบการสอนควรมีทฤษฎีรองรับเช่นทฤษฎีด้านจิตวิทยาการเรียนรู้
2. เมื่อพัฒนารูปแบบการสอนแล้วก่อนนำไปใช้อย่างแพร่หลายต้องมีการวิจัยทดสอบทฤษฎีและตรวจสอบคุณภาพในเชิงการใช้ในสถานการณ์จริงและนำข้อค้นพบมาปรับปรุงแก้ไขอยู่เรื่อยๆการเสนอรูปแบบการสอนแต่ละรูปแบบของจอยส์และเวลได้มีการนำไปทดลองใช้ในห้องเรียน มีงานวิจัยรองรับมากมายจนเป็นหลักประกันได้ว่าสามารถใช้ได้สะดวกและได้ผลดี
3. การพัฒนารูปแบบการสอนอาจจะออกแบบให้ได้กว้างขวางหรือเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเจาะจงอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้
4. การพัฒนารูปแบบการสอนจะมีจุดมุ่งหมายหลักที่ถือเป็นตัวตั้งในการพิจารณาเลือกรูปแบบไปใช้กล่าวคือ ถ้าผู้ใช้นำรูปแบบการสอนไปใช้ตรงกับจุดมุ่งหมายหลักจะทำให้เกิดผลสูงสุดแต่ก็สามารถนำรูปแบบนั้นไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์อื่นได้ถ้าพิจารณาเห็นว่าเหมาะสมแต่ก็อาจทำให้ได้ผลสำเร็จลดน้อยลงไป

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการสอนสามารถสรุปขั้นตอนสำคัญในการพัฒนารูปแบบการสอนได้ดังนี้ (Joyce; others. 1992: 38)

ขั้นที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานเป็นการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและข้อค้นพบจากการวิจัยที่เกี่ยวข้องตลอดจนการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันหรือปัญหาจากเอกสารผลการวิจัยหรือจากการสังเกตสอบถามผู้ที่เกี่ยวข้อง

ขั้นที่ 2 การกำหนดหลักการเป้าหมายและองค์ประกอบอื่นๆของรูปแบบการสอน จะช่วยให้ผู้สอนสามารถเลือกรูปแบบการสอนไปใช้ให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการสอนเพื่อให้การสอนบรรลุผลสูงสุด

ขั้นที่ 3 การกำหนดแนวทางในการนำรูปแบบการสอนไปใช้ประกอบด้วยรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการและเงื่อนไขต่างๆ เช่น ใช้กับผู้เรียนกลุ่มใหญ่หรือกลุ่มย่อยผู้สอนจะต้องเตรียมงานหรือจัดสภาพการเรียนรู้การสอนอย่างไรเพื่อให้การใช้รูปแบบการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ขั้นที่ 4 การประเมินรูปแบบการสอนเป็นการทดสอบความมีประสิทธิภาพของรูปแบบที่สร้างขึ้นโดยทั่วไปจะใช้วิธีการต่อไปนี้

1. ประเมินความเป็นไปได้ในเชิงทฤษฎีโดยคณะผู้เชี่ยวชาญซึ่งจะประเมินความสอดคล้องภายในระหว่างองค์ประกอบต่างๆ
2. ประเมินความเป็นไปได้ในเชิงปฏิบัติการโดยการนำรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นไปทดลองใช้ในสถานการณ์จริงในลักษณะของการวิจัยเชิงทดลองหรือกึ่งทดลอง

ขั้นที่ 5 การปรับปรุงรูปแบบการสอนมี 2 ระยะ คือ

1. ระยะก่อนนำรูปแบบการสอนไปทดลองใช้การปรับปรุงรูปแบบการสอนในระยะนี้ใช้ผลจากการประเมินความเป็นไปได้ในเชิงทฤษฎีเป็นข้อมูลในการปรับปรุง
2. ระยะหลังการนำรูปแบบการสอนไปทดลองใช้การปรับปรุงรูปแบบการสอนในระยะนี้อาศัยข้อมูลจากการทดลองใช้เป็นตัวชี้้นำในการปรับปรุงและอาจมีการนำรูปแบบการสอนไปทดลองใช้และปรับปรุงซ้ำจนกว่าจะได้ผลเป็นที่น่าพอใจ (Joyce; others. 1992: 40)

ในการเรียนการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนได้สร้างความคิด ผูกจินตนาการ สร้างสรรค์ผ่านขั้นตอนในรูปแบบการสอนที่เลือกมานำเสนอส่วนใหญ่ยังได้สอนวิธีเรียน การจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนซึ่งจะก่อให้เกิดผลสำเร็จ เป็นการเพิ่มพูนความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียนทำให้เกิดการเรียนรู้และได้ผลดี กล่าวคือ การสอนควรจะส่งผลกระทบต่อผู้เรียนให้เขาได้สามารถศึกษาด้วยตัวเองลงมือกระทำด้วยตนเอง ซึ่งรูปแบบการสอนที่เห็นว่าสอดคล้องกับแนวการเรียนรู้ดังกล่าวได้ประยุกต์ใช้วิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสานกับการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะแต่อย่างไรก็ตามรูปแบบการสอนดังกล่าวตามที่ได้พัฒนาขึ้นจะมีประสิทธิภาพหรือไม่นั้นนอกจากจะประเมินจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้วยังสามารถประเมินจากความพฤติกรรมของผู้เรียนได้อีกด้านหนึ่งซึ่งมีทฤษฎีเกี่ยวข้องกับการจัดรูปแบบการศึกษาดังต่อไปนี้

5. เอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

5.1 ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ให้ความหมายของคำว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ดังนี้

แมคเคลแลนด์ (ดาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ. 2533: 44; อ้างอิงจาก McClelland. 1953) ให้นิยามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า เป็นความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี แข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยมหรือทำให้ดีกว่าบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องพยายามเอาชนะอุปสรรคต่างๆ มีความสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จและมีความวิตกกังวลเมื่อประสบความล้มเหลว

เมอร์เรย์ (สุพจน์ แก้วกล้า. 2534: 44; อ้างอิงจาก Murray. 1964) ได้อธิบายความต้องการสัมฤทธิ์ว่า เป็นความต้องการที่ได้รับผลสำเร็จจากการกระทำในสิ่งที่ยากต้องการที่จะควบคุมจัดกระทำหรือจัดระเบียบบุคคลหรือความคิดโดยกระทำสิ่งเหล่านั้นอย่างรวดเร็ว ต้องการเอาชนะอุปสรรคและบรรลุถึงมาตรฐานอันดีเลิศ ต้องการเป็นคนเก่ง มีความสามารถในการแข่งขันและเอาชนะคนอื่น

เชคคอร์ดและแบ็คแมน (สุวรรณ ตีรชัน 2530: 9; อ้างอิงจาก Secord; & Backman. 1964) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่า ถ้ามีการท้าทายเกี่ยวกับมาตรฐานความประพฤติของแต่ละบุคคลจะตอบสนองต่อสถานการณ์ต่างกัน บุคคลที่ตั้งมาตรฐานสำหรับตนเองสูงจะพยายามอย่างมากเพื่อไปให้ถึงมาตรฐาน ส่วนบุคคลที่ไม่ได้ตั้งมาตรฐานสำหรับตนเองก็จะมี ความพยายามน้อยและไม่ให้ความสนใจเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ตามมาตรฐานที่ตนตั้งไว้ซึ่งเป็นเครื่องแสดงว่า บุคคล 2 จำพวกนี้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน

ดิงค์เมเยอร์ (ภูซงค์ เลหาศิริวงศ์ 2535: 33; อ้างอิงจาก Dinkmeyer. 1965) กล่าวว่า ความต้องการสัมฤทธิ์ผลเป็นจุดมุ่งหมายที่สำคัญอย่างหนึ่งของพฤติกรรมมนุษย์และจะพยายามทำสิ่งที่ไม่ดีให้ดีขึ้น

แอทคินสัน (เมธี โพธิพัฒน์. 2523: 13; อ้างอิงจาก Atkinson. 1966) อธิบายว่าเป็นแรงผลักดันที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลรู้ตัวว่าการกระทำของตนจะได้รับการประเมินจากตนเองหรือบุคคลอื่นโดยเทียบกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม ผลจากการประเมินอาจเป็นที่พอใจเมื่อกระทำสำเร็จหรือไม่พอใจเมื่อกระทำไม่สำเร็จก็ได้

ฮิลการ์ด (Hilgard. 1967: 153) ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า เป็นแรงจูงใจชนิดหนึ่งที่ทำให้บุคคลมีการกระทำเพื่อบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยม

สุชาและสุรางค์ จันทน์อม (2518: 71-72) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลเกิดพลังที่จะแสดงพฤติกรรมต่างๆ อันจะทำให้เกิดการที่จะกระทำหรือไม่กระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งและทำให้เกิดความพร้อมในการเรียนได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ แรงจูงใจยังทำให้บุคคลหรือผู้เรียนสามารถไปสู่จุดหมายปลายทางที่พวกเขาคาดหวังไว้

สมพร พรหมจรรย์ชัยนาถ นาคบุปผา 2529: 54-56; อ้างอิงจากสมพร พรหมจรรย์ 2540: 12) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจว่า เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนและการทำงานของบุคคลเป็นอย่างมาก หากผู้เรียนหรือผู้ทำงานได้รับแรงจูงใจในระดับสูงย่อมทำให้พวกเขาตั้งใจเรียนหรือตั้งใจทำงานอย่างเต็มความสามารถโดยไม่ย่อท้อ

สมพร พรหมจรรย์ (2540: 15) ให้ความหมายแรงจูงใจในการเรียนว่า คือ พลังกระตุ้นพฤติกรรมในแต่ละบุคคลใช้ความสามารถในการจัดการเรียนการสอนไปในทิศทางที่จะนำไปสู่เป้าหมาย

ดวงเดือน พันธุ มนาวิน (2519: 17) ให้ความหมายแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า เป็นความต้องการของบุคคลในอันที่จะฟันฝ่าอุปสรรคโดยไม่ย่อท้อ และต้องทำงานให้บรรลุจุดหมายที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

บุญชม ศรีสะอาด (2524: 25) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า หมายถึงความต้องการสัมฤทธิ์ผลเป็นแรงจูงใจที่พยายามกระทำหรือแข่งขันกระทำเพื่อให้ได้ถึงเกณฑ์มาตรฐานอันดีเยี่ยม บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะพยายามกระทำเพื่อให้สัมฤทธิ์ในด้านอื่นๆ สูงด้วย

สุชาดา สุธรรมรักษ์ (2531: 186-187) ให้ความหมายแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า เป็นความต้องการสัมฤทธิ์ผล (Need for Achievement) หรือความมุ่งหวังที่จะประสบความสำเร็จ ความพยายามฟันฝ่าอุปสรรคในการทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดเอาชนะคนอื่นหรือต้องการที่จะเพิ่มศักดิ์ศรีของตนเอง ความต้องการเหล่านี้เป็นแรงจูงใจให้เกิดการกระทำและนำมาซึ่งสัมฤทธิ์ผล

พระเทพเวที (2532: 48-50) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า มี 2 แบบ คือ แบบที่ 1 เป็นการใฝ่ความเป็นเลิศที่สนับสนุนการแข่งขัน แบบที่ 2 คือ การใฝ่ความเป็นเลิศแท้ซึ่งประกอบด้วยลักษณะสำคัญ 3 ประการ คือ ประการที่ 1 ถ้าทำก็ทำให้ดีเลิศให้ดีที่สุดเต็มที่แห่งงานนั้นๆ ประการที่ 2 ความเป็นเลิศเพราะดีที่สุดในแห่งความสามารถของเรา และประการสุดท้าย คือ สิ่งนั้นมีความเป็นเลิศโดยเป็นสิ่งที่ดีที่สุด เกื้อกูลที่สุดเป็นประโยชน์ที่สุดแก่ชีวิตและสังคม

เรียบ ศรีทอง (2535: 16) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นความต้องการที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเป็นผู้มีความมานะบากบั่น พยายามเอาชนะความล้มเหลว พยายามที่จะไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง ทำงานอย่างมีแบบแผนและตั้งระดับความคาดหวังสูง ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำเป็นผู้ที่ทำงานอย่างไม่มีเป้าหมาย ตั้งระดับความคาดหวังไว้ต่ำ

ดาร์ณี บางวัฒนา (2537: 22) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในการทำงานโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวางต้องการชัยชนะในการแข่งขันและมุ่งมั่นที่จะทำให้ดีเลิศ

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2541: 172) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่เป็นแรงขับให้บุคคลพยายามที่จะประกอบพฤติกรรมที่จะประสบสัมฤทธิ์ผลตามมาตรฐานความเป็นเลิศที่ตนเองตั้งไว้ บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะไม่ทำงานเพื่อหวังรางวัล แต่ทำเพื่อประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

โสพิษ ปลอดเขียว (2546: 18) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้บรรลุผลสำเร็จ โดยไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก หรือย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวาง พยายามหาวิธีการต่าง ๆ ในการแก้ปัญหาเพื่อนำไปสู่ความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

ศิริรัตน์ แสนยากุล (2546: 37) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี แม้จะมีความยุ่งยากซับซ้อนไม่ย่อท้อต่อความยุ่งยากซับซ้อน ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวาง พยายามหาวิธีการต่าง ๆ ในการแก้ปัญหาเพื่อนำตนไปสู่ความสำเร็จ ต้องการอิสระในการทำงานและการแสดงออก ต้องการชัยชนะในการแข่งขันมุ่งมั่นที่จะทำให้ดีเลิศ เพื่อให้บรรลุมาตรฐานของตนที่ตั้งไว้ มีความสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จตามที่ตั้งไว้

จำริญ เทียมท่า (2547: 9) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาหรือแรงผลักดันที่ทำให้บุคคลมีความพยายามที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จ บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้อย่างดีเยี่ยม โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคต่าง ๆ

จิตติมา เลิศจินดา (2547: 12) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะประสบผลสำเร็จในงานที่ยุ่งยากซับซ้อน ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวางพยายามหาวิธีการต่าง ๆ ในการแก้ปัญหาเพื่อนำไปสู่ความสำเร็จต้องการอิสระในการทำงานและการแสดงออกต้องการชัยชนะในการแข่งขัน มุ่งมั่นที่จะทำให้ดีเลิศ มีความสบายใจเมื่อพบความสำเร็จ และวิตกกังวลเมื่อพบความล้มเหลว

จากความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หมายถึง ความต้องการ ความมุ่งหวังที่เป็นแรงจูงใจผลักดันในการ กระทำสิ่งต่างๆ ให้นำไปสู่ การประสบความสำเร็จทั้งในด้านการเรียนและการทำงาน โดยเกิดจากความพยายามในการทำสิ่งหนึ่ง สิ่งใดให้นำมาซึ่งสัมฤทธิ์ผลที่ดี ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคต่างๆ ในด้านการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะก็ เช่นเดียวกัน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ดีจะส่งผลต่อคุณภาพผลงานศิลปะที่ผู้เรียนสร้างขึ้น เพราะเกิดจาก ความสนใจในการเรียน ความตั้งใจในการทำผลงานและทำให้ผู้เรียนเกิดความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ งานศิลปะ ดังจะเห็นได้จากทฤษฎีที่บอกถึงลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

5.2 ลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แมคเคลแลนด์ (สงวน สุทธิเลิศอรุณ . 2525: 134-135; อ้างอิงจาก McClelland. 1961) กล่าวถึงพฤติกรรมของผู้ประกอบการซึ่งเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า มีลักษณะ ดังนี้

1. กล้าเสี่ยงพอสมควร (Moderate Risk-Taking) มีการตัดสินใจ เด็ดเดี่ยว ไม่ พ้อใจที่จะทำสิ่งต่างๆ ซึ่งไม่ต้องใช้ความสามารถ หากแต่เลือกทำสิ่งที่ยากพอเหมาะกับความต้องการ ของตนและการทำที่ยากให้สำเร็จนั้นทำให้ตนเองพอใจ ส่วนผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มักไม่กล้าเสี่ยง เพราะกลัวไม่สำเร็จหรือไม่เสี่ยงจนเกินไปทั้งๆ ที่รู้ว่าจะทำไม่สำเร็จแต่ก็เพึ่งโชค
2. ความกระตือรือร้น (Energetic) หรือความขยันขันแข็งในการกระทำสิ่งแปลกๆ ใหม่ๆ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไม่ได้ขยันไปทุกกรณีแต่จะเอาใจใส่มานะ พากเพียรต่อสิ่งที่ท้าทาย ย้วยความสามารถของตนเอง เป็นงานที่ต้องใช้สมองขบคิดและจะทำให้ตนเองรู้สึกว่าได้ทำงานสำคัญ ลุล่วงไป
3. ความรับผิดชอบต่อตนเอง (Individual Responsibility) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สูงจะพยายามทำงานให้สำเร็จเพื่อความพึงพอใจของตนเองมิใช่หวังให้คนอื่นยกย่อง ต้องการปรับปรุง ตนเองให้ดีขึ้น ไม่ชอบให้คนอื่นมาบงการว่าตนควรจะทำอย่างนั้นทำอย่างนี้
4. ต้องการทราบผลของการตัดสินใจ (Knowledge of Result Decision) ผู้ที่มี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะติดตามผลการกระทำของตนว่าเป็นอย่างไร ไม่ใช่คาดคะเนว่าเป็นอย่างนั้น อย่างนี้และทราบผลการตัดสินใจหรือกระทำแล้วยังพยายามทำให้ดีกว่าเดิมอีก

5. คาดการณ์ล่วงหน้า (Anticipation of Future Possibilities) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงเป็นผู้ที่มีแผนการระยะยาว (Long-Range Planning) เพราะเล็งเห็นการณ์ไกลกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

6. มีทักษะในการจัดระบบงาน (Organization Skill) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงเป็นผู้ที่มีทักษะในการจัดระบบงาน

โดยแมคเคลแลนด์ กล่าวว่า ลักษณะอีกอย่างของการแสดงออกของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือ การวางแผนระยะยาวซึ่งสัมพันธ์กับความต้องการความสำเร็จ นั่นคือ ความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จโดยพยายามแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม การวิจัยของเขาทำให้ทำให้เขาเชื่อว่า ความสัมฤทธิ์เป็นแรงจูงใจพิเศษเฉพาะของมนุษย์ซึ่งแตกต่างไปจากแรงจูงใจอื่นๆ ความสำคัญของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ก็คือ สามารถแยกออกมาเดี่ยวๆได้และสามารถกำหนดหรือประเมินกลุ่มใดๆได้เช่นเดียวกัน และยังกล่าวอีกว่า บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักประสบความสำเร็จในการเรียน การทำงานเป็นที่พึงปรารถนาตามมาตรฐานสังคม (ไวรัช เจียมบรรจง. 2522: 156-158)

เฮอร์แมน (สุชาติ สุธรรมาวัชร. 2531: 187; อ้างอิงจาก Herman. 1970) ได้สรุปลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ดังนี้

1. มีความคาดหวังในระดับสูง
2. มีความคาดหวังอย่างมากว่าตนจะประสบความสำเร็จ
3. มีความพยายามไปสู่สถานะที่ดีสูงขึ้น
4. มีความอดทนในการทำงานที่ยากๆ ได้เป็นเวลานาน
5. เมื่องานที่กำลังทำอยู่ถูกขัดจังหวะทำให้ทำไม่ได้สำเร็จผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะพยายามทำต่อให้สำเร็จ
6. จะรับรู้ว่าเป็นสิ่งที่ไม่หยุดนิ่ง และสิ่งต่างๆ จะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว
7. เป็นผู้คำนึงถึงเหตุการณ์ในอนาคตมาก
8. ในการเลือกเพื่อนร่วมงานของ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะเลือกเพื่อนที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก
9. ต้องการงานเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น
10. มีความพยายามทำสิ่งต่างๆ ให้ได้ดี

กิลฟอร์ด (กุซงค์ เลหาศิริวงค์ . 2535: 37; อ้างอิงจาก Guilford. 1959: 437-439)

กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าประกอบด้วย

1. ความทะเยอทะยานทั่วไป คือ ปรารถนาที่จะทำกิจกรรมนั้นให้สำเร็จ
2. มีความเพียรพยายาม ได้แก่ การทำงานให้เป็นผลสำเร็จ
3. มีความอดทนเต็มใจที่จะลำบากแม้ยากเพียงใดก็ตาม

แครนดัล (Marx. 1970: 240; อ้างอิงจาก Crandall. 1963) ได้กำหนดลักษณะของพฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ 3 ลักษณะ ได้แก่

1. เป็นพฤติกรรมที่มีเป้าประสงค์
2. เป็นพฤติกรรมที่มีเอกลักษณ์ไม่เลียนแบบผู้อื่นทั้งหมด
3. เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ที่มุ่งแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม

ไวเนอร์ (Weiner. 1972: 203-21) ได้สรุปลักษณะเด่นของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงเปรียบเทียบกับผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำไว้ ดังนี้

1. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ตั้งใจทำ งานดีกว่า อดทนต่อความล้มเหลวสูง ชอบเลือกงานที่สลับซับซ้อนมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ
2. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ชอบริเริ่มกระทำสิ่งต่างๆ ด้วยความคิดของตนเอง มากกว่าและภูมิใจที่ได้เลือกงานยากมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

กุซงค์ เลหาศิริวงค์ (ซูซีพ อ่อนโคกสูง. 2522: 47-48; อ้างอิงจาก กุซงค์ เลหาศิริวงค์ . 2535: 39) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมที่แสดงว่ามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีดังนี้

1. ทำสิ่งยากๆ มีความมานะพยายาม สนุกสนานและชอบที่จะทำกิจกรรมนั้นๆ
2. ชอบการแข่งขัน ต้องการชัยชนะ
3. มีความทะเยอทะยาน
4. ต้องการปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นเสมอ
5. มีจุดประสงค์ในการทำกิจกรรมที่เด่นชัดและแน่นอน
6. พฤติกรรมที่แสดงออกจะมีเอกลักษณ์ของตนเอง

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และสุทธมร ประพัฒน์ทอง (2533: 25) ได้กล่าวถึง ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงว่า จะเป็นผู้ที่ไม่ปฏิเสธปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนแต่จะมีความมุ่งมั่นที่จะแก้ปัญหา มีความอดทนอดเพียร ไม่ยอมพ่ายแพ้อุปสรรคที่ขัดขวางง่ายจนเกินไป

5.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แรงจูงใจพื้นฐานของบุคคล 3 ประการ ของแมคเคลแลนด์ (David McClelland, 1940) ได้แก่

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) คือ ความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี โดยพยายามแข่งขันกับเกณฑ์มาตรฐานอันดีเลิศ จะมีความรู้สึกเป็นทุกข์กังวลใจ ไม่สบายใจเมื่อประสบความล้มเหลวหรืออุปสรรค

2. แรงจูงใจใฝ่สมาคม (Affiliation Motive) คือ ความปรารถนาที่จะเป็นที่ยอมรับของคนอื่นต้องการเป็นที่นิยมชมชอบของคนอื่น ต้องการมีเกียรติยศชื่อเสียงในสังคม สิ่งเหล่านี้เป็นแรงจูงใจที่จะทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับจากบุคคลอื่นๆ

3. แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motive) คือ ความปรารถนาที่จะได้มาซึ่งอิทธิพลเหนือกว่าคนอื่นในสังคม ผู้ที่มีความจูงใจใฝ่อำนาจสูงจะเป็นผู้ที่พยายามควบคุมสิ่งต่างๆ เพื่อให้ตนเองบรรลุความต้องการที่จะมีอิทธิพลเหนือคนอื่นในองค์กร

แมคเคลแลนด์ เน้นในเรื่องของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าแรงจูงใจในด้านอื่นๆ เพราะเขาเห็นว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสำคัญมากที่สุดในการความสำเร็จของคนเรา

ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเมอร์เรย์ ทรูธ (Murray, 1930: 64; อ้างอิงจาก Murray, n.d. 1930) เป็นนักจิตวิทยาชาวอเมริกันได้รวบรวมความต้องการทางจิตของมนุษย์ไว้มากมายหลายชนิดและในจำนวนนี้มีความต้องการผลสัมฤทธิ์ว่าเป็นความต้องการทางจิตที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์เป็นผู้ที่มีความต้องการ มีความสามารถ มีพลังจิต (Will Power) ที่จะเอาชนะอุปสรรคมุ่งมั่นที่จะทำสิ่งที่ยากให้ประสบความสำเร็จ

เมื่อปลาย ค.ศ. 1930 เมอร์เรย์ (ทรูธรี คำขยาย, 2540: 219; อ้างอิงจาก Murray, n.d. 1930: 94) ได้ตีพิมพ์หนังสือเล่มหนึ่ง ชื่อ Explorations in personality ในหนังสือเล่มนี้เมอร์เรย์ได้จำแนกแรงจูงใจออกเป็นสองประเภท คือแรงจูงใจทางกาย และสังคม เขาได้จำแนกแรงจูงใจทางสังคมดังนี้

ชื่อแรงงูใจลักษณะ

1. แรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์	พยายามทำสิ่งที่ทำให้สำเร็จชอบการแข่งขัน
2. แรงงูใจใฝ่สัมพันธ์	ต้องการความเป็นมิตรและความอบอุ่น
3. แรงงูใจใฝ่ก้าวร้าว	มุ่งเอาชนะอุปสรรคด้วยกำลัง
4. แรงงูใจใฝ่อิสระ	ต้องการความเป็นอิสระต่อต้านข้อบังคับ
5. แรงงูใจใฝ่กล้าเผชิญ	มุ่งเอาชนะความอ่อนแอสะกดกลั่นความกลัว
6. แรงงูใจป้องกันตนเอง	ป้องกันตนเองจากการตำหนิ วิจารณ์
7. แรงงูใจใฝ่สนับสนุน	ชื่นชม ยกย่องและสนับสนุนความเก่ง
8. แรงงูใจใฝ่ควบคุม	ต้องการมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมบุคคลอื่น
9. แรงงูใจใฝ่อยากแสดงออก	ก่อให้เกิดผู้อื่นเกิดความตื่นเต้น ขบขัน
10. แรงงูใจหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด	หลีกเลี่ยงความเจ็บปวด ความเจ็บป่วย
11. แรงงูใจหลีกเลี่ยงความอับอาย	หลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ทำให้อับอายต่ำต้อย
12. แรงงูใจมุ่งปกป้อง	มุ่งปกป้องดูแลและให้ความสะดวกแก่ผู้อื่น
13. แรงงูใจใฝ่ระเบียบ	จัดสิ่งต่าง ๆ ให้เรียบร้อย สมดุลและชัดเจน
14. แรงงูใจใฝ่สนุก	แสดงความสนุกสนานโดยไม่มีจุดหมาย
15. แรงงูใจใฝ่ปฏิเสธ	มุ่งกีดกัน เฉยเมย กับคนที่ดูดีกว่า
16. แรงงูใจใฝ่ผลิตผลิติน	แสวงหาสิ่งที่ทำให้ผลิตผลิตินพึงพอใจ
17. แรงงูใจทางเพศ	สร้างและสืบต่อความสัมพันธ์ทางเพศ
18. แรงงูใจที่จะได้รับความคุ้มครอง	มุ่งจะได้รับความคุ้มครอง สนับสนุน
19. แรงงูใจใฝ่รู้	ต้องการถามตอบปัญหา สนใจ สรุป

วิเคราะห์ ในสิ่งที่เป็นนามธรรม

ในการจำแนกแรงงูใจทางสังคมของเมอร์เรย์ มีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จเป็นความต้องการทางจิตใญ่มนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ต้องการ เป็นผู้ที่มีความสามารถมีพลังจิต (Will power) ที่จะเอาชนะอุปสรรคมุ่งมั่นที่จะกระทำในสิ่งที่ยากให้ประสบความสำเร็จ

ทฤษฎีแรงงูใจของไฮน์สไตน์ ได้กล่าวถึงหลักการและแนวคิดที่ส่งผลให้บุคคลเกิดแรงงูใจที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของตนเอง ดังนี้

ไฮน์สไตน์ (พระเทพเวที. 2532: 35-36; อ้างอิงจาก Einstein. n.d.) ได้กล่าวถึง การเกิดแรงจูงใจว่ามีอยู่ 3 ประการ คือ

1. เกิดขึ้นเพราะความกลัว การใช้กำลังบีบข่มหรือใช้อำนาจครอบงำ แรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากความกลัวถือเป็นแรงจูงใจทางลบ

2. เกิดจากความทะเยอทะยาน ได้แก่ ความใฝ่สูงใฝ่ทะเยอทะยาน อยากดี อยากเด่นแบ่งออกเป็น 2 ระดับคือ

2.1 ระดับที่ 1 เป็นความปรารถนาที่จะได้รับการยอมรับ

2.2 ระดับที่ 2 เป็นความปรารถนาหรือความทะเยอทะยานอยากมี อำนาจอยากเด่นหรือเหนือบุคคลอื่น

3. ความสนใจใฝ่รักในสิ่งนั้น ๆ และความปรารถนาต่อสัจธรรม แรงจูงใจประเภทนี้ของไฮน์สไตน์ถือว่าเป็นแรงจูงใจที่สำคัญที่สุด

5.4 วิธีพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของแมคเคลแลนด์

การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้นักเรียนได้นั้นจะเป็นประโยชน์อย่างมาก เนื่องจากสามารถลดความสูญเปล่าทางการศึกษาและจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศได้ด้วย แมคเคลแลนด์ (ดาร์ธณี พัฒนะศักดิ์ภิญโญ . 2533: 29; อ้างอิงจาก McClelland. 1961) ได้เสนอวิธีเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ไว้ดังนี้

1. กระบวนการกลุ่ม เป็นวิธีการที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงค่านิยมใหม่ๆ เพราะกระบวนการกลุ่มเป็นวิธีการที่สำคัญที่เด็กจะได้เรียนรู้ที่จะมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อผู้อื่น
2. การเรียนรู้เกี่ยวกับการเล่น และการทำงานเป็นกลุ่ม
3. การสอนให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน รู้จักความต้องการและความรู้สึกนึกคิด ของผู้อื่น โดยอาศัยกิจกรรมนับเป็นพื้นฐานที่สำคัญของระบอบประชาธิปไตยและการพัฒนาเศรษฐกิจ
4. การช่วยให้บุคคลมีความคิดฝันเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ (Achievement Related Fantasy) โดยการสนับสนุนทั้งทางตรงและทางอ้อม

นอกจากวิธีพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 4 ประการข้างต้น แมคเคลแลนด์ (ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ 2546: 235-256; อ้างอิงจาก McClelland. 1997: 87) มีความเชื่อว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นสิ่งที่เรียนรู้และพัฒนาขึ้นมาได้ในตัวของเด็กและบุคคล โดยการจัดโปรแกรมการเรียนรู้และการฝึกอบรมที่เน้นเรื่องการเปลี่ยนเจตคติ พฤติกรรม บุคลิกภาพ กระบวนการฝึกอบรมเพื่อเรียนรู้และพัฒนาแรงจูงใจดังนี้

1. สร้างความเชื่อและให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายร่วมกันว่า เมื่อผ่านการฝึกอบรมแล้ว จะเปลี่ยนเจตคติและพฤติกรรมให้เป็นผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โครงการที่ใช้ในการฝึกอบรมจะต้องพยายามสร้างความสำเร็จเป็นขั้น ๆ และพยายามทำงานในแต่ละขั้นตอนให้สำเร็จก็จะมีกำลังใจที่จะเรียนรู้มากขึ้น

2. แสดงให้ผู้เรียนเห็นว่าในสังคมมีบุคคลตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จ มนุษย์ชอบการเลียนแบบ ดังนั้นถ้านักเรียนได้ตัวอย่างที่ดีสามารถยึดถือเป็นแบบอย่างจะสร้างกำลังใจในการเรียนและการทำงาน

3. แสดงให้ผู้เรียนเห็นว่า สังคมต้องการคนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง การที่จะมีคุณลักษณะเช่นนั้นจะต้องสร้างนิสัยที่ดีในการเรียนและการทำงาน ดำรงจุดบกพร่องในการทำงานของตนเอง ปรับปรุงความรับผิดชอบ วินัยในตนเอง จัดตารางการทำงานอย่างมีระเบียบความสามารถเปลี่ยนบุคลิกภาพ เจตคติและพฤติกรรมให้เป็นผู้ที่ต้องการของสังคม ก็จะพัฒนาตนเองเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากขึ้นกว่าเดิม

4. พยายามควบคุมความอ่อนแอและทอดถอย ซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญของความสำเร็จ นอกจากนี้บรรยากาศของการเรียนรู้ควรจะทำให้ผู้เรียนรู้สึกอบอุ่นเป็น นมิตร ไม่เคร่งเครียด และวิตกกังวลจนเกินไปครูสามารถนำแนวทางของแมคเคลแลนด์มาใช้ในการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้กับผู้เรียน โดยจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนเห็นผลดีของการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง โดยมีครูให้กำลังใจและให้การเสริมแรง

ในการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารและทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ที่ได้เสนอข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีส่วนสำคัญในการสร้างบุคคล ให้มีความตั้งใจ ความอดทน เพียรพยายามในการทำงานเพื่อนำไปสู่ความสำเร็จ จากความหมาย ลักษณะวิธีการพัฒนา และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ดังกล่าว ผู้วิจัยได้สรุปมาเป็นหลักการแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ โดยมีรายละเอียดดังนี้

5.5 หลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์

1. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงการทำอะไรให้ดีที่สุด ให้สำเร็จ ทำเต็มที่กับความสามารถของตนเป็นการตอบสนองความสุขของตนเอง
2. การฝึกให้พึ่งพาตนเองหรือเรียนรู้ด้วยตนเองได้มากเท่าไร จะทำให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นมากเท่านั้น
3. การตั้งมาตรฐานความสำเร็จที่ท้าทายจะกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สูง
4. การรู้จักการจัดลำดับ ขั้นตอน วางแผนในการทำงาน ส่งผลให้สิ่งที่เกิดขึ้นมีคุณภาพ

5. ได้รับการยอมรับในสังคมทำให้รู้สึกว่าคุณค่าของตนเองมีคุณค่าบทบาทเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ต่อผู้อื่น
6. การถูกทดสอบในแต่ละครั้งที่ทำกิจกรรมต่างๆเป็นการกระตุ้นให้สร้างความความพร้อมให้กับตนเอง
7. การแข่งขันระหว่างบุคคล หรือกลุ่มเพื่อสร้างความท้าทาย โดยอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ตามความเหมาะสม
8. กระบวนการกลุ่มการช่วยเหลือ(Support Group) การเรียนรู้เป็นทีม(Learning Teams) จะสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลหรือสังคมได้ดี
9. การจำกัดขอบเขตของเวลาในการทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อกระตุ้นการทำงาน
10. การปฏิบัติกิจกรรมต่างๆที่ไม่เกิดความซ้ำในรูปแบบเดิมๆที่เคยพบจากการดำเนินชีวิตประจำวัน

จากหลักการดังกล่าวผู้วิจัยได้นำมาปรับเป็นรูปแบบการสอนตามปกติมาเป็นรูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ โดยผู้วิจัยได้สร้างรูปแบบการสอนออกเป็น 6 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 ขั้นกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ การทำกิจกรรม ภาระงาน ระยะเวลาในการทำงาน และคะแนนที่ได้จากการทำกิจกรรม (ครูผู้สอนแจ้งกับผู้เรียน)

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียนโดยการใช้เกมแข่งขันที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหากิจกรรมที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้

ขั้นที่ 3 ขั้นสร้างสรรค์ผลงานศิลปะโดยเน้นการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการ การรับรู้จากประสาทสัมผัสทั้ง 5 การจัดระบบภาพ และการแปลงรูปภาพของผู้เรียน โดยมีขั้นตอนดังนี้

- 1) ให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่มการทำงาน
- 2) ประชุมวางแผนการทำงานในแต่ละกลุ่มเพื่อแบ่งหน้าที่
- 3) ร่วมกันสร้างสรรค์ผลงานตามความคิดของแต่ละกลุ่ม

ขั้นที่ 4 ขั้นร่วมกันสรุปและนำเสนอผลงานของแต่ละกลุ่ม

ขั้นที่ 5 ขั้นร่วมกันวิเคราะห์ วิวิจารณ์ แสดงความคิดเห็นจากผลงานของแต่ละกลุ่ม

ขั้นที่ 6 ขั้นทดสอบหลังการทำกิจกรรมกลุ่ม

ซึ่งแต่ละขั้นสอนในกิจกรรมจะส่งเสริมให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น และส่งเสริมให้นักเรียนเกิดคุณลักษณะของความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะในกิจกรรมที่ทำดังตารางที่ผู้วิจัยสรุปให้เห็น

ตาราง 10 เปรียบเทียบระหว่างหลักการแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์กับรูปแบบการสอน เพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์

ข้อ ที่	หลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของแมคเคลแลนด์	รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างคุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการ พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ
3	การตั้งมาตรฐานความสำเร็จที่ท้าทายจะกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สูง	ขั้นที่ 1 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความรู้เดิม สอบถามความสนใจในการทำงานศิลปะ ทั้งวิธีการ เทคนิคในการทำงาน เพื่อกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ การทำกิจกรรมภาระงาน ระยะเวลาในการทำงาน และการประเมินเพื่อให้คะแนนจากการทำกิจกรรม
9	การจำกัดขอบเขตของเวลาในการทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อกระตุ้นการทำงาน	
7	การแข่งขันระหว่างบุคคล หรือกลุ่มเพื่อสร้างความท้าทาย โดยอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ตามความเหมาะสม	ขั้นที่ 2 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียนโดยการใช้กิจกรรมแข่งขันที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหากิจกรรมที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้
1	ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะทำอะไรให้ดีที่สุด ให้สำเร็จ ทำเต็มที่กับความสามารถของตนเองเป็นการตอบสนองความสุขของตนเอง	ขั้นที่ 3 ขั้นสร้างสรรค์ผลงานศิลปะโดยเน้นการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการ การรับรู้จากประสาทสัมผัสทั้ง 5 การจัดระบบภาพ และการแปลงรูปภาพของผู้เรียน โดยมีขั้นตอนดังนี้ 1. ผู้เรียนแบ่งกลุ่มการทำงาน 2. ประชุมวางแผนการทำงานในแต่ละกลุ่มเพื่อแบ่งหน้าที่ 3. ร่วมกันสร้างสรรค์ผลงานตามความคิดของแต่ละกลุ่ม
2	การฝึกให้พึ่งพาตนเองหรือเรียนรู้ด้วยตนเองได้มากเท่าไร จะทำให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นมากเท่านั้น	
4	การรู้จักการจัดลำดับ ขั้นตอน วางแผนในการทำงาน ส่งผลให้สิ่งที่เกิดขึ้นมีคุณภาพ	
8	กระบวนการกลุ่มการช่วยเหลือ(Support Group) การเรียนรู้เป็นทีม(Learning Teams) จะสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลหรือสังคมได้ดี	
10	การปฏิบัติกิจกรรมต่างๆที่ไม่เกิดความซ้ำในรูปแบบเดิมๆที่เคยพบจากการดำเนินชีวิตประจำวัน	
5	ได้รับการยอมรับในสังคมทำให้รู้สึกว่าคุณค่าบทบาทเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ต่อผู้อื่น	ขั้นที่ 4 ขั้นร่วมกันสรุปและนำเสนอผลงานของแต่ละกลุ่ม ขั้นที่ 5 ขั้นร่วมกันวิเคราะห์ วิพากษ์ แสดงความคิดเห็นจากผลงานของแต่ละกลุ่ม
6	การถูกทดสอบในแต่ละครั้งที่ทำกิจกรรมต่างๆเป็นการกระตุ้นให้สร้างความความพร้อมให้กับตนเอง	ขั้นที่ 6 ขั้นทดสอบหลังการทำกิจกรรมกลุ่ม

6. ทฤษฎีแนวคิดหลักของซี ไอ เอส เอส ที (CISST Main Concept)

หลักการ ซี ไอ เอส เอส ที (CISST) เป็นพื้นฐานในการจัดกิจกรรมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านทัศนศิลป์ ที่มี ความสอดคล้องกับศิลปะร่วมสมัยทั้ง ศิลปะสมัยใหม่ (Modern Art) และศิลปะหลังสมัยใหม่ (Post Modern Art) ได้มีผู้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความคิดหลัก CISST หลายท่าน ดังนี้

วิรุณ ตั้งเจริญ และคณะ (2543: 23) ได้นำความคิดหลักของ ซี ไอ เอส เอส ที (CISST) มาใช้ในการจัดกิจกรรมศิลปะเพื่อให้เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของการทดลอง ในโครงการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบทางการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านทัศนศิลป์ ได้ฝึกปฏิบัติและตรวจสอบการสร้างสรรค์ว่าสามารถแสดงออก ได้สอดคล้องกับแนวคิดหรือไม่อย่างไร โดยรายละเอียดของความคิดหลักของ ซี ไอ เอส เอส ที (CISST)

ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ(2544: 105-107) ได้กล่าวถึงโครงการวิจัย เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษา สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ด้านทัศนศิลป์กรณีศึกษา : โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เป็นการศึกษาโดยกำหนดสมมติฐานความเชื่อเกี่ยวกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านทัศนศิลป์ เป็นประการสำคัญ การกำหนดกิจกรรมเพื่อตรวจสอบความสามารถของกลุ่มตัวอย่างขึ้นอยู่กับแนวคิดหลัก ซี ไอ เอส เอส ที (CISST) ดังนี้

C คือ Creativity “ความคิดสร้างสรรค์” จำเป็นต้องมีอยู่ทุกอาชีพ ทุกคน ไม่ว่าจะเป็น นักวิทยาศาสตร์ หมอ นักดนตรี ข้าราชการ ขาวนา สังคมไทยขาดความคิดสร้างสรรค์ระบบโรงเรียน ไม่ช่วยสร้างให้คนมีความคิดสร้างสรรค์ ศิลปะมีพลังผลักดันความคิดสร้างสรรค์สูง แต่หลักสูตรในระบบโรงเรียนค่อนข้างล้มเหลว ความคิดสร้างสรรค์ในทางศิลปะ แสดงออกมาในรูปการต่างๆกัน ในความคิดสร้างสรรค์เป็นไปได้ ทั้งกระบวนการคิดและ ปรากฏการณ์ที่เป็นรูปธรรม ความคิดสร้างสรรค์ในที่นี้มุ่งเน้นปรากฏการณ์รูปธรรมที่นำเสนอออกมาทุกรูปแบบของงานศิลปะ

I คือ Imagination “จินตนาการ” คือภาพในสมองที่มีอยู่ทุกคน อาจเป็นความฝัน แต่เราก็มักจะเชื่อว่า จินตนาการที่มีพื้นฐานความจริง จินตนาการอาจเป็นความคาดการณ์ไปข้างหน้า และคนเราก็มักจะพยายามบุกเบิกไปสู่จินตนาการนั้น ลีโอนาร์โด ดา วินชี ร่างภาพจินตนาการถึง เครื่องบินและเฮลิคอปเตอร์ หลังจากนั้นอีกหลายร้อยปี ฟิน้องตระกูลไรท์จึงทดลองการบินได้สำเร็จ ศิลปะกระตุ้นจินตนาการในเด็กและเยาวชนได้อย่างมากมาย และผู้ที่มีความสามารถพิเศษทางด้าน ทัศนศิลป์ก็ควรมีจินตนาการเด่นชัด

S คือ Sensibility “กระแสศิลปะสมัยใหม่(Modern Art)” และยุคหลังศิลปะสมัยใหม่ (Post- Modern Art) ได้เปลี่ยนแปลงไปมาก ความคิดประสาทมัลลัสทางด้านต่างๆ เข้ามาเกี่ยวข้องกับทัศนศิลป์อาภรณ์การกับศิลปะการแสดง คนตรี ธรรมชาติสิ่งแวดล้อม สังคม การศึกษาทางด้านสุนทรียศาสตร์ (Aesthetic Education) ได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับประสาทมัลลัสทุกด้าน มากน้อยต่างกันออกไป ไม่ว่าจะเป็นการมองเห็น การได้ยิน การสัมผัส กลิ่น รส กิจ กรรมทางศิลปะและการตรวจสอบทางด้าน “ความรู้สึกสัมผัส” จึงมีความจำเป็นด้วย

S คือ Systematization “การจัดระบบ” เป็นสิ่งที่จำเป็นอีกด้านหนึ่ง ก็คงไม่ใช่เฉพาะทางด้านทัศนศิลป์เท่านั้น แม้ศิลปะจะเป็นเรื่องของการแสดงออก จินตนาการสร้างสรรค์อย่างไรก็ตามแต่ในเรื่องของระบบหรือสุนทรียเชิงวิทยาศาสตร์ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการออกแบบการกำหนดโครงสร้างภาพ การวางแผนใช้สี การตกแต่ง ความละเอียดประณีต ระบบคิดที่ซับซ้อนซึ่งในแต่ละงานหรือแต่ละกิจกรรมก็มีความน้อยต่างกันออกไป กิจกรรมและการตรวจวัดการจัดระบบความคิดและการทำงานทางศิลปะจึงมีความจำเป็นด้วย

T คือ Transformation ทัศนศิลป์เป็นการมองเห็นหรือจับภาพประสาทเป็นด้านหลัก แต่การมองเห็นเกี่ยวกับกลไกและการแปลความของสมอง การมองเห็นภาพและรูปทรงเบื้องต้นอย่างปกติธรรมดาคงเป็นเพียงเรื่องกา รเห็นโดยทั่วไป แต่การมองเห็นที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์ศิลปะ จะเป็นเรื่องของความสามารถในการแปลงรูป การเสริมรูป หรือสร้างรูปขึ้นมาใหม่ ในที่นี้จึงเป็นประเด็นสำคัญประเด็นหนึ่งในการตรวจสอบเด็กและเยาวชน

นอกจากนี้กิจกรรมตามแนวคิดหลักของ ซี ไอ เอส เอส ที(CISST) ยังเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและการปรับตัวเพื่อให้อยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข ฝึกให้ผู้เรียนเกิดแนวคิดที่แปลกใหม่ รู้จักระบบขั้นตอนในการทำงาน เป็นการพัฒนาศักยภาพให้มีความรู้ทั้งด้านสติปัญญา การควบคุมตนเอง เพื่อให้ดำรงชีวิตอยู่ ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งส่งเสริมในด้านของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี ดังนั้นกิจกรรมตามแนวคิดหลัก ซี ไอ เอส เอส ที (CISST) จึงเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมเป็นอย่างยิ่งที่จะนำมาใช้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยผู้วิจัยได้นำกิจกรรม (CISST) เข้ามาบูรณาการกับ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ เพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะให้กับผู้เรียน และช่วยส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

7.1 งานวิจัยในประเทศ

ชญาภา วิชาชาวนิชนันท์ (2553: บทคัดย่อ) การใช้การให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงเพื่อเสริมสร้างความมุ่งมั่นในการทำงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนจำนวน 6 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสันป่าตองวิทยาคม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โดยให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง ครั้งละ 1 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ในวันจันทร์และวันพุธ รวมทั้งหมด 12 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แผนการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง แบบประเมินความมุ่งมั่นในการทำงาน และแบบประเมินตนเอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าที่ ผลการศึกษาพบว่า ภายหลังการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงนักเรียนมีความมุ่งมั่นในการทำงานสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น

กรวิภาห์ สยามา (2553: บทคัดย่อ) การเปรียบเทียบการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 ที่มีความมุ่งมั่นในการเรียน และบุคลิกภาพแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนประถมศึกษาในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 จำนวน 377 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบการคิด วิเคราะห์ จำนวน 30 ข้อ มีค่าความยากรายข้อตั้งแต่ .23 ถึง .73 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อตั้งแต่ .24 ถึง .63 และความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ .89 แบบทดสอบการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 8 ข้อ ค่าความยากรายข้อตั้งแต่ 0.22 ถึง 0.44 และค่าอำนาจจำแนกรายข้อตั้งแต่ 0.24 ถึง 0.76 และความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ .86 แบบวัดความมุ่งมั่นในการเรียน เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า จำนวน 20 ข้อ มีอำนาจจำแนกรายข้อตั้งแต่ 0.35 ถึง 0.77 และความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับเท่ากับ .91 แบบวัดบุคลิกภาพ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า จำนวน 20 ข้อ มีอำนาจจำแนกรายข้อตั้งแต่ 0.41 ถึง 0.81 และความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับเท่ากับ .92 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และทดสอบสมมติฐานใช้ F-test (Two-way MANOVA)

ชิดาพันธุ์ มูลผล (2552: บทคัดย่อ) การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีของแมคเคลแลนด์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาประสิทธิภาพชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีของแมคเคลแลนด์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และเพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียน หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีของแมคเคลแลนด์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมศึกษาวัดพระศรีมหาธาตุ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ชุดกิจกรรมแนะแนว แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าประสิทธิภาพ E1/E2 และสถิติ (t-test dependent) ผลวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีของแมคเคลแลนด์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมีประสิทธิภาพ 85.33/81.03 เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80
2. นักเรียนที่เรียนรู้โดยการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิพัทธา ชัยกิจ (2551: บทคัดย่อ) การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนิเวศศาสตร์และแรงจูงใจในการเรียนนิเวศศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสรรค์สร้างความรู้และการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนิเวศศาสตร์และแรงจูงใจในการเรียนนิเวศศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสรรค์สร้างความรู้และการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 90 คน โดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ห้องเรียนละ 45 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง โดยวิธีการจับสลากเป็นกลุ่มทดลองได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสรรค์สร้างความรู้ และกลุ่มควบคุมได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนิเวศศาสตร์และ แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนนิเวศศาสตร์ แบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีทางสถิติ t-test แบบ Independent Sample ในรูป Difference Score ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสรรค์สร้างความรู้กับนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสรรค์สร้างความรู้กับนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ มีแรงจูงใจในการเรียนวิทยาศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เกษมสันต์ อี นพรม (2549: บทคัดย่อ) การวิเคราะห์สหสัมพันธ์คาโนนิคัลระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า

1. ค่าสหสัมพันธ์คาโนนิคัลระหว่างแรง จูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หกด้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มีค่าสหสัมพันธ์คาโนนิคัล 2 ค่า เท่ากับ .206 และ .065 ตามลำดับ ซึ่งในชุดแรกมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในชุดที่สองมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. คำนำนักความสำคัญคาโนนิคัลระหว่างชุด ตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทั้ง 6 ด้าน กับชุดตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ของฟังก์ชันแรก กลุ่มตัวแปรอิสระคือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีค่านำนักความสำคัญคาโนนิคัลสูงกว่า .30 เรียงตามลำดับดังนี้ ด้านความรับผิดชอบตนเอง (.947) ด้านการรู้จักการวางแผน (.740) ด้านความกระตือรือร้น (.620) ด้านความมีเอกลักษณ์ (.532) และด้านความกล้าเสี่ยง (.528) และกลุ่มตัวแปรตามคือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีค่านำนักความสำคัญคาโนนิคัลสูงกว่า .30 เรียงตามลำดับคือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ (.995) และคณิตศาสตร์ (.653)

สยาม เจริญศรี (2549: บทคัดย่อ) การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์และความมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมปฏิบัติการทดลอง การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์และความมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมปฏิบัติการทดลองกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตสาธิตวิทยาสำนักรงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 กระทรวงศึกษาธิการ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 จำนวน

นักเรียนทั้งหมด 30 คน ที่ได้จากการสุ่มอย่างง่าย โดยวิธีการจับฉลาก 1 ห้องเรียน โดยใช้ แบบการวิจัย แบบ One Group Pretest–Posttest Design สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ t-test dependent sample ผลการศึกษาค้นคว้าสรุปได้ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียน โดยใช้ชุดกิจกรรมปฏิบัติการทดลองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 นั่นคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์หลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมปฏิบัติการทดลองสูงกว่าก่อนเรียน

2. คะแนนผลการประเมินความมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมปฏิบัติการทดลองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ความมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมปฏิบัติการทดลองสูงกว่าก่อนเรียน

เนาวรัตน์ สุวรรณภักดี (2547: บทคัดย่อ) การเปรียบเทียบผลการฝึกแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยสมมติกับวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองของวัยรุ่นชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน บ้านอุเบกขา เขตบางนา กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัย พบว่า

1. วัยรุ่นที่ได้รับการฝึกแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยใช้บทบาทสมมติ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หลังการฝึกไม่ต่างจากก่อนฝึก

2. วัยรุ่นที่ได้รับการฝึกแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หลังฝึกสูงกว่าก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. วัยรุ่นที่ได้รับการฝึกแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยบทบาทสมมติมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าได้รับการฝึกแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4. ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนกับวิธีการฝึก

5. ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัว กับวิธีการฝึก

วิรุณ ตั้งเจริญและคณะ (2543: 2-3) ได้ศึกษาวิจัยโครงการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถ พิเศษด้านทัศนศิลป์ กรณีศึกษา : โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและกำหนดสมมติฐาน ความเชื่อเกี่ยวกับเด็กที่มีความสามารถ พิเศษทางด้านทัศนศิลป์ตามแนวคิด ซี ไอ เอส เอส ที (CISST) ซึ่งเชื่อว่าการสร้างสรรค์กิจกรรมศิลปะ

เด็กเพื่อพัฒนาเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านทัศนศิลป์สามารถพัฒนาได้เต็มศักยภาพ สำหรับศิลปะร่วมสมัยในปัจจุบันทั้งศิลปะสมัยใหม่ (Modern Art) และศิลปะหลังสมัยใหม่ (Post-Modern Art) จำเป็นจะต้องพัฒนา กิจกรรมให้แสดงความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) จินตนาการ (Imagination) ความรู้สึกสัมผัส (Sensibility) การจัดระบบภาพ(Systematization) และการพัฒนารูปทรง(Transformation) กิจกรรมสร้างสรรค์จำนวน 12 กิจกรรม นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา กรุงเทพมหานคร อายุระหว่าง 8-9 ปี เพศชายและหญิง จำนวน 518 คน ได้เขียนภาพระบายสีหัวข้อเรื่อง “น้ำพระทัยของในหลวง ” ผู้เชี่ยวชาญได้คัดสรรผลงานที่มีคุณภาพดี จำนวน 44 ภาพ (8.49%) จากเด็ก 44 คน ชาย 19 คน หญิง 25 คน หลังจากนั้นกลุ่มตัวอย่าง 44 คน ได้ปฏิบัติกิจกรรมสร้างสรรค์ ซี ไอ เอส เอส ที่ 12 กิจกรรม โดยปฏิบัติสัปดาห์ละ 1 กิจกรรม รวม 12 สัปดาห์ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 ผลการปฏิบัติกิจกรรมทั้งหมดผู้เชี่ยวชาญได้พิจารณาคัดสรร เด็ก 12 คนที่มีความสามารถพิเศษด้านทัศนศิลป์ตามสมมติฐาน ซี ไอ เอส เอส ที่ โดยที่เด็กทั้ง 12 คนสามารถสร้างสรรค์กิจกรรม 12 กิจกรรม มีคุณภาพดีเยี่ยมระหว่าง 5-8 กิจกรรม เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านทัศนศิลป์เหล่านี้สามารถสร้างสรรค์กิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยที่กิจกรรมเหล่านั้นกระตุ้นทั้งระบบความคิดและการสร้างสรรค์ความงามสอดคล้องกับการสร้างสรรค์งานทัศนศิลป์ตามแนวคิด ของศิลปะสมัยใหม่ (Modern Art) และศิลปะหลังสมัยใหม่ (Post-Modern Art) ในปัจจุบัน

7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

เชียร์วาน (โสพิช ปลอดเขียว . 2546: 22; อ้างอิงจาก Sheeran. 1982: 75) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการแข่งขันทางการเรียนของนักเรียนชาวซามัวระดับไฮสคูลที่เรียนอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 197 คน เป็นชาย 100 คน หญิง 97 คน ผลการศึกษาพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กันค่อนข้างต่ำ
2. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ มีการแข่งขันที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สเตอร์ (Sterr. 1975: 678-682) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อทัศนคติในการทำงานและผลการปฏิบัติงาน โดยทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง ตำแหน่งหัวหน้างานระดับต้นทำหน้าที่ดูแลคนงาน เสมียน พนักงานระดับล่าง ทำงานในองค์การเกี่ยวกับสาธารณูปโภคขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลการปฏิบัติงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

มอลเลอร์ (Karl G.Garrison; & Robert Magoon. 1972: 216; อ้างอิงจาก Maller. 1974: 98) จากการทดลองของมอลเลอร์เกี่ยวกับแรงจูงใจโดยใช้วิธีการแข่งขันและการร่วมมือ ทำให้ผู้เรียนมีความมานะพยายามปรับปรุงตนเองให้ดียิ่งขึ้น โดยทดลองแข่งขันผลการเรียนกับเพื่อนกับตนเองและแข่งเป็นหมู่คณะ พบว่า การแข่งขันเป็นกลุ่มจะได้ผลดีกว่าแข่งขันเป็นรายบุคคล ดังนั้นครูควรใช้วิธีให้นักเรียน

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ส่งผลต่อการจัดการเรียนการสอนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ ครูผู้สอนจึงควรมีการปรับรูปแบบการจัดการเรียนการสอนให้มีความเหมาะสม น่าสนใจ ตลอดจนสร้างพฤติกรรมในเรื่องของความมุ่งมั่นให้เกิดกับผู้เรียนโดยวิธีการจัดรูปแบบการสอนที่มีความน่าสนใจ มีกิจกรรมการแข่งขัน การทำงานเป็นกลุ่มให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมด้านความมุ่งมั่นในการเรียน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. การออกแบบการวิจัย
3. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
4. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
5. การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
6. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
7. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับ การสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และรูปแบบการสอนการจัดกิจกรรมที่มีผลต่อพฤติกรรมด้านความมุ่งมั่น

1.2 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ตัวชี้วัด/สาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ หนังสือเรียน คู่มือครูรายวิชาศิลปะพื้นฐาน (สาระทัศนศิลป์) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อนำมาใช้สร้างแผน การจัดการเรียนรู้ ตามรูปแบบการสอน เพื่อสร้างคุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและ การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.3 ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ความหมาย ความมุ่งมั่น ตัวชี้วัดพฤติกรรมที่บ่งชี้คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการทำงาน เกณฑ์พิจารณาสรุปผลการประเมินคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการทำงาน การสร้างและพัฒนารูปแบบการสอน (Model) ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และทฤษฎีแนวคิดหลักของซี ไอ เอส เอส ที่ (CISST) นำมาสร้างเครื่องมือในรูปแบบการประเมินคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานพร้อมทั้งเกณฑ์การให้คะแนน

2. การออกแบบการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest-Posttest Design (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2550: 377) ซึ่งมีลักษณะแบบแผนการทดลองดังนี้

ตาราง 11 แบบแผนการทดลอง

กลุ่มทดลอง	การทดสอบก่อนการใช้รูปแบบการสอน	การใช้รูปแบบการสอน	การทดสอบหลังการใช้รูปแบบการสอน
	T ₁	X	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

T₁ แทน การทดสอบก่อนการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ

T₂ แทน การทดสอบหลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ

X แทน รูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการ สร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ

3. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ จำนวน 635 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 30 คน โดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายจากการจับฉลาก

4. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้เครื่องมือในการทดลองประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ ตามรูปแบบการ สอนศิลปะเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความ มุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะตามหลักการสร้าง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
2. แบบประเมินคุณลักษณะของผู้เรียนด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ
3. แบบทดสอบก่อนและ หลังการใช้ รูปแบบการ สอนศิลปะเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะตามหลักการสร้าง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์

5. การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ

1. การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตาม รูปแบบการ สอนศิลปะเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะตามหลักการสร้าง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้าง รูปแบบการสอนโดยศึกษาจากหลักการสร้าง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ แมคเคลแลนด์ และนำกิจกรรมจากแนวคิด CISST มาใช้ร่วมกันในแผนการ จัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดความสุข ความน่าสนใจ และเป็นเกณฑ์ในการประเมินผลงาน ผู้เรียนด้วย รูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีลำดับขั้นตอนในการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

- 1.1 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้หน่วยการเรียนรู้เรื่องความรู้เกี่ยวกับทัศนธาตุ และรู้จักประสาทสัมผัสทั้ง 5 จำนวน 6 แผน ซึ่งมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง มี ความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย สาระการเรียนรู้ ตั วชี้วัด และเนื้อหา โดยมีรายละเอียดตามตาราง ดังนี้

ตาราง 12 แผนการจัดการเรียนรู้หน่วยการเรียนรู้เรื่องความรู้เกี่ยวกับทัศนธาตุและรู้จักประสาทสัมผัส

แผนการสอนที่ 1 ทัศนธาตุกับประสาทสัมผัสทั้ง 5
แผนการสอนที่ 2 สร้างสรรค์กับงานจุด / การรับรู้จากประสาทสัมผัสทางตา(การมองเห็น)
แผนการสอนที่ 3 สัมผัสศิลปะสู่ลายเส้น/การรับรู้จากประสาทสัมผัสทางกาย(การจับการสัมผัสด้วยมือ)
แผนการสอนที่ 4 การปั้นจากงานพิมพ์ / การรับรู้จากประสาทสัมผัสทางลิ้น(การรับรส)
แผนการสอนที่ 5 เส้นเสียงกับสีสันท / การรับรู้จากประสาทสัมผัสทางหู(การฟัง การได้ยิน)
แผนการสอนที่ 6 กลิ่นหอมกับงานศิลปะ / การรับรู้จากประสาทสัมผัสทางจมูก(การดม)

1.2 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ตามรูปแบบการสอนเพื่อสร้างความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ จำนวน 6 แผน มีองค์ประกอบของแผน ดังนี้

1. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด
2. สาระสำคัญ
3. สาระการเรียนรู้ ความรู้ ทักษะ / กระบวนการ คุณลักษณะอันพึงประสงค์
4. สื่อการเรียนรู้
5. การจัดกิจกรรมโดยใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่น

ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ มีดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความรู้เดิม สอบถามความสนใจในการทำงานศิลปะ ทั้งวิธีการ เทคนิคในการทำงาน เพื่อกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ การทำกิจกรรม ภาระงาน ระยะเวลาในการทำงาน และการประเมินเพื่อให้คะแนนจากการทำกิจกรรม

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียนโดยใช้กิจกรรม แข่งขันที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา กิจกรรมที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้

ขั้นที่ 3 ขั้นสร้างสรรค์ผลงานศิลปะโดยเน้นการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการการรับรู้จากประสาทสัมผัสทั้ง 5 การจัดระบบภาพ และการแปลงรูปภาพของผู้เรียน โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้เรียนแบ่งกลุ่มการทำงาน
2. ประชุมวางแผนการทำงานในแต่ละกลุ่มเพื่อแบ่งหน้าที่
3. ร่วมกันสร้างสรรค์ผลงานตามความคิดของแต่ละกลุ่ม

ขั้นที่ 4 ขั้นร่วมกันสรุปและนำเสนอผลงานของแต่ละกลุ่ม

ขั้นที่ 5 ขั้นร่วมกันวิเคราะห์ วิวิจารณ์ แสดงความคิดเห็นจากผลงานของแต่ละกลุ่ม

ขั้นที่ 6 ขั้นทดสอบหลังการทำกิจกรรมกลุ่ม

1.3 นำแผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความ มุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงาน ศิลปะ และการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะให้ผู้เชี่ยวชาญ ทางการสอนทั้ง 3 ท่าน ตรวจสอบเพื่อแสดงหลักฐานความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและดูความเหมาะสม

1.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความ มุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ ที่ผ่านการตรวจสอบ แล้วจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน มาแก้ไขตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ อย่างน้อย 2 ใน 3 ท่าน

1.5 การแสดงความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยนำเอาแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัย สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบลงคะแนนเพื่อแสดงหลักฐานความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้อง(IOC)เท่ากับ 0.66-1

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนเพื่อส รางคุณลักษณะด้าน ความ มุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองสอนกับกลุ่มตัวอย่าง

2. การสร้างแบบประเมินพฤติกรรมคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรคงาน ศิลปะของผู้เรียน

2.1 ศึกษาเกณฑ์ ตัวชี้วัด พฤติกรรมที่บ่งชี้เกี่ยวกับ คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นใน การทำงานจากหลักสูตรแกนกลาง 2551 แล้วนำมาปรับรูปแบบให้สอดคล้องกับรูปแบบการสอนเพื่อ สร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนศิลปะ

2.2 สร้างแบบประเมินพฤติกรรมคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสร้งงาน ศิลปะของผู้เรียน โดยเปรียบเทียบคุณลักษณะอันพึงประสงค์จากหลักสูตรแกนกลาง 2551 และใช้ เกณฑ์ที่หลักสูตรแกนกลาง 2551 กำหนดมาให้พร้อมทั้งปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับรูปแบบการสอน

2.3 นำแบบประเมินพฤติกรรมคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นใน การสร้างสร้งงาน ศิลปะให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ตรวจสอบเพื่อแสดงความเที่ยงตรง ความสอดคล้องกับพฤติกรรมที่ต้องการ วัด ดูความเหมาะสมของแบบประเมินพฤติกรรม และความถูกต้องด้านภาษาที่ใช้พบว่ามีความ สอดคล้อง(IOC) เท่ากับ 0.66-1

2.4 นำแบบประเมินพฤติกรรมคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นใน การสร้างสร้งงาน ศิลปะที่ผ่านการตรวจสอบแล้วจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน มาแก้ไขตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญอย่าง น้อย 2 ใน 3 ท่าน

2.5 นำแบบประเมินพฤติกรรมคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสร้งงาน ศิลปะของผู้เรียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ในระหว่างที่ผู้เรียนทำกิจกรรมจากแผนการจัดการ เรียนรู้ตามรูปแบบการสอน เพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสร้งงาน และการ พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ

3. การสร้างแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสร้งงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ

3.1 สร้างแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสร้งงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ

3.2 นำแบบทดสอบก่อนและ หลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสร้งงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะให้ผู้เชี่ยวชาญ ทางการสอนทั้ง 3 ท่าน ตรวจสอบเพื่อแสดงหลักฐานความเที่ยงตรง และดูความเหมาะสมของแบบทดสอบ พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้อง(IOC) เท่ากับ 0.66-1

3.3 นำแบบทดสอบก่อนและ หลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้ง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสร้งงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะที่ผ่านการตรวจสอบ แล้วจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน มาแก้ไขตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญอย่างน้อย 2 ใน 3 ท่าน

3.4 นำแบบทดสอบก่อนและ หลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้

6. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะให้ กับกลุ่มทดลองโดยจะได้รับการทดลองทั้งสิ้น 8 ครั้ง จำนวน 8 ชั่วโมง ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาศิลปะพื้นฐาน(สาระทัศนศิลป์) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. สัมภาษณ์ขอคำปรึกษาในการดำเนินการทดลองกับครูผู้สอนในรายวิชาศิลปะพื้นฐาน (สาระทัศนศิลป์) เกี่ยวกับขั้นตอนแนวทางในการดำเนินงานวิจัย
3. ชี้แจงรูปแบบการวิจัยและขอความร่วมมือในการดำเนินการวิจัยต่อผู้บริหาร และ ครูผู้สอนในรายวิชาศิลปะพื้นฐาน(สาระทัศนศิลป์) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเศรษฐสุทรบำเพ็ญ
4. ดำเนินการทดลอง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัย ดำเนินการวิจัย เป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการ สอนศิลปะเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 13 กำหนดระยะเวลาการทดลองโดยใช้รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างคุณลักษณะด้าน
ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะตามหลักการ
สร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์

สัปดาห์ ที่	วัน	เวลา	รูปแบบการสอน
1	พฤหัสบดี	12.50-13.10	- ชี้แจงรายละเอียด - ทดสอบผู้เรียนก่อนการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนศิลปะ
2	พฤหัสบดี	12.50-13.10	ครั้งที่ 1 : แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ แผนการสอนที่ 1 ทักษะต่อกับประสาทสัมผัสทั้ง 5
3	พฤหัสบดี	12.50-13.10	ครั้งที่ 2 : แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ แผนการสอนที่ 2 สร้างสรรค์กับงานจุด
4	พฤหัสบดี	12.50-13.10	ครั้งที่ 3 : แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ แผนการสอนที่ 3 สัมผัสศิลปะสู่สายเส้น
5	พฤหัสบดี	12.50-13.10	ครั้งที่ 4 : แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ แผนการสอนที่ 4 การปั้นจากงานจิตรกรรม
6	พฤหัสบดี	12.50-13.10	ครั้งที่ 5 : แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ แผนการสอนที่ 5 เส้นเสียงกับสีเส้น

ตาราง 13 (ต่อ)

ลำดับ ที่	วัน	เวลา	รูปแบบการสอน
7	พฤหัสบดี	12.50-13.10	ครั้งที่ 6: แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะ ด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนศิลปะ แผนการสอนที่ 6 กลิ่นหอมกับงานศิลป์
8	พฤหัสบดี	12.50-13.10	ทดสอบผู้เรียนหลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความ มุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ศิลปะ

5. ในระหว่างที่ใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ แต่ละแผนจะมีกิจกรรมให้นักเรียนได้ปฏิบัติและสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบ ต่างๆ ผู้วิจัยจะมีครูผู้ช่วยสอน 1 ท่าน ที่เข้ามาช่วยในการประเมิน และจัดบันทึกพฤติกรรม คุณลักษณะของผู้เรียนด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ ระหว่างการทำกิจกรรมในการเรียนการสอนโดยผู้วิจัยและครูผู้ช่วยสอนจะแบ่ง การประเมินและการจัดบันทึกจากผู้เรียนจำนวน 30 คน ออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน ให้ครูผู้ช่วยสอน 1 กลุ่ม และผู้วิจัยอีก 1 กลุ่ม เพื่อความแม่นยำจากการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน

6. นำผลการทดสอบผู้เรียนก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะมาคิดเป็นคะแนนค่าทางสถิติ

7. นำแบบประเมินพฤติกรรมคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์งานศิลปะของผู้เรียนที่ผู้วิจัยและครูผู้ช่วยสอนประเมินและจัดบันทึกมาคิดเป็นคะแนนร้อยละ และรวบรวมการจัดบันทึกพฤติกรรมนำมาสรุป

7. การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณค่าสถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) คำนวณจากสูตร (ลัวัน; และอังคณา สายยศ. 2538: 73)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนในกลุ่ม

N แทน จำนวนผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คำนวณจากสูตร (ลัวัน; และอังคณา สายยศ.

2538: 75)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนในกลุ่ม

$\sum x^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2. การทดสอบสมมติฐานเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ใช้ทดสอบค่าที (t-test For

Dependent Samples) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์จากการทำแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้

รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนา

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ โดยใช้วิธี

ทางสถิติแบบ t-test For Dependent Samples โดยคำนวณจากสูตร (ลัวัน; และอังคณา สายยศ .

2540: 248) ดังนี้

$$t = \frac{\sum d}{\sqrt{\frac{N \sum d^2 - (\sum d)^2}{N-1}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่พิจารณาใน t-Distribution
	$\sum d$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างระหว่างคะแนนของการทดสอบ ก่อนและหลังจากการใช้รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงาน ตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์
	$\sum d^2$	แทน	ผลรวมของผลต่างของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	$(\sum d)^2$	แทน	ผลรวมของผลต่างของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
	N - 1	แทน	ระดับขั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degrees of freedom :df)

3. การหาค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหาโดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (ลิวน; และ
อังคณา สายยศ. 2538: 208-209)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องมีค่าอยู่ระหว่าง -1 , 0 และ +1
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายข้อมูล ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

K แทน คะแนนเต็ม

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้

รูปแบบการสอน เพื่อสร้างคุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์

S.D. แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อน และหลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์

t แทน ค่าที่ใช้ในการพิจารณา(t-test Dependent Samples)

การวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการทำวิจัยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์หาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์สูงกว่าก่อนการใช้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการประเมินพฤติกรรมคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะพบว่า ผู้เรียนมีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความตั้งใจ มีความรับผิดชอบในการทำงานด้วยความเพียรพยายาม อดทนเพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย มีความใส่ใจในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะของตนเอง ซึ่งเกิดขึ้นในขณะทีปฏิบัติกิจกรรมศิลปะตามรูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยกำหนดให้ โดยผู้เรียนแสดง

ให้เห็นถึงคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะจากการใช้รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้าง สรรค์ ผลงาน และการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์คิดเป็นร้อยละ 82.17

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยนำคะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์มาใช้วิธีทางสถิติ t-test Dependent Samples ได้แปลผลดังแสดงในตาราง

ตาราง 14 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การทดสอบ	N	K	$\bar{X}$	S.D.	t
ก่อนการใช้	30	20	8.43	1.25	15.525*
หลังการใช้	30	20	16.17	2.73	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 14 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าก่อนการใช้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการประเมินพฤติกรรมคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ จากการใช้รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและ การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ แสดงผลดังตาราง

ตาราง 15 สรุปการบันทึกคะแนนจากการสังเกตและประเมินคุณลักษณะของผู้เรียนด้านความมุ่งมั่น ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ

ตัวชี้วัดความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ ผลงานศิลปะ/พฤติกรรมที่บ่งชี้	คะแนนจากการประเมิน		หมายเหตุ
	รวม	คิดเป็นร้อยละ	
ตัวชี้วัด 1. มีความตั้งใจและรับผิดชอบในการสร้างสรรค์ผลงานในแต่ละกิจกรรม			พฤติกรรมบ่งชี้
1.1 เอาใจใส่ในการทำงานและสร้างสรรค์ ผลงานตามที่ได้รับมอบหมาย	108	90.00	ข้อละ 4 คะแนน จำนวน 5 ข้อ
1.2 มีความรับผิดชอบในการทำงานและ สร้างสรรค์ผลงานจนสำเร็จตามที่ได้ วางแผนไว้	94	78.33	เต็ม 20 คะแนน จำนวนนักเรียน ทั้งหมด 30 คน
1.3 มีการปรับปรุงและพัฒนาการ สร้างสรรค์ผลงานในแต่ละครั้ง	86	71.67	
ตัวชี้วัด 2. สร้างสรรค์ผลงานด้วยความเพียรพยายามและอดทนเพื่อให้ผลงาน สำเร็จตามเป้าหมาย			
2.1 มีความทุ่มเท อดทนไม่ย่อท้อต่อ อุปสรรคที่เกิดขึ้นรู้จักแก้ปัญหา ระหว่าง การทำงานและสร้างสรรค์ผลงาน	98	81.67	
2.2 ภูมิใจในผลงานที่ได้สร้างสรรค์ขึ้นมา	107	89.17	
สรุป	493	82.17	

จากตาราง 15 พบว่าผลการประเมินพฤติกรรมคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ ผู้เรียนมีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความตั้งใจ ความรับผิดชอบในการทำงานด้วยความเพียรพยายาม อดทน เพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย มีความใส่ใจในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะของตนเองซึ่งเกิดขึ้นในขณะที่ปฏิบัติกิจกรรมศิลปะตามรูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยกำหนด ให้โดยมีผลคะแนนตามเกณฑ์แต่ละหัวข้อ ดังนี้

1. มีความตั้งใจและรับผิดชอบในการสร้างสรรค์ผลงานในแต่ละกิจกรรม โดยสังเกตจากพฤติกรรมที่แสดงออกจากความเอาใจใส่ต่อการสร้างสรรค์ ผลงานที่ได้รับมอบหมายคิดเป็น ร้อยละ 90.00 มีความตั้งใจและรับผิดชอบในการสร้างสรรค์ผลงานให้สำเร็จ คิดเป็นร้อยละ 78.33 มีการปรับปรุงและพัฒนาการสร้างสรรค์ผลงานในแต่ละครั้งคิดเป็นร้อยละ 71.67

2. สร้างสรรค์ผลงานด้วยความเพียรพยายามและอดทนเพื่อให้ผลงานสำเร็จตามเป้าหมาย โดยสังเกตจากพฤติกรรมที่แสดงออกจากความทุ่มเท อดทนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่เกิดขึ้น รู้จักแก้ปัญหา ระหว่างการทำงาน และสร้างสรรค์ผลงานคิดเป็น ร้อยละ 81.67 ชื่นชมผลงานและมีความภูมิใจที่ได้สร้างสรรค์ผลงานขึ้นมากคิดเป็นร้อยละ 89.17

ดังนั้นผู้เรียนจึงเกิดคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะจากการใช้รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ โดยคิดเป็นร้อยละ 82.17

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การทำวิจัยการ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ แมคเคลแลนด์สามารถสรุปผลการศึกษาค้นคว้า ได้ดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและ หลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ แมคเคลแลนด์
2. เพื่อศึกษาคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นของผู้เรียนที่เรียนโดยรูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ แมคเคลแลนด์

สมมติฐานของการวิจัย

ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะที่สูงกว่าก่อนการใช้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนเศรษฐบุทรบำรุง อำเภอ จำนวน 635 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 30 คน โดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายจากการจับฉลาก

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้เครื่องมือในการทดลอง ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยแบ่งออกเป็น 6 แผน 8 ชั่วโมง
2. แบบประเมินพฤติกรรมคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ โดยมีตัวชี้วัดความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ 2 ตัวชี้วัด แบ่งออกเป็นพฤติกรรมที่บ่งชี้ 5 ข้อ คะแนนการประเมิน 20 คะแนน และการจัดบันทึกพฤติกรรมจากการสังเกตของผู้วิจัยกับครูผู้ช่วยสอน
3. แบบทดสอบก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ คะแนนเต็ม 20 คะแนน

วิธีการดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะให้กับกลุ่มทดลองโดยจะได้รับการทดลองทั้งสิ้น 8 ครั้ง จำนวน 8 ชั่วโมง ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์พร้อมทั้งตรวจให้คะแนนแบบทดสอบที่กลุ่มตัวอย่างได้ทำมาโดยมีคะแนนเต็ม 20 คะแนนประกอบไปด้วยความคิดสร้างสรรค์(C) 4 คะแนน ,จินตนาการ(I) 4 คะแนน ,ความรู้สึกลึกซึ้ง(S) 4 คะแนน , การจัดระบบภาพ (S) 4 คะแนน และการพัฒนารูปทรง (T) 4 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบ 1 คาบ(1 ชั่วโมง)

2. ดำเนินการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่วางไว้ จำนวน 6 แผน 6 ชั่วโมง พร้อมทั้งประเมินพฤติกรรมคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการทำงานของผู้เรียนในระหว่างที่ทำกิจกรรมภายในคาบเรียนโดยการให้คะแนนและการจัดบันทึกพฤติกรรมจากการสังเกตของผู้วิจัยและครูผู้ช่วยสอน โดยแบ่ง ผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน เพื่อความละเอียดรอบคอบในการบันทึกและประเมินผล

3. ทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ พร้อมทั้งตรวจให้คะแนนแบบทดสอบที่กลุ่มตัวอย่างได้ทำมาโดยมีคะแนนเต็ม 20 คะแนน ประกอบไปด้วยความคิดสร้างสรรค์ (C) 4 คะแนน, จินตนาการ (I) 4 คะแนน, ความรู้สึกสัมผัส (S) 4 คะแนน, การจัดระบบภาพ (S) 4 คะแนน และการพัฒนารูปทรง (T) 4 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบ 1 คาบ (1 ชั่วโมง)

4. นำแบบทดสอบมาวิเคราะห์ทางสถิติและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์เพื่อทดสอบสมมติฐาน

5. นำแบบประเมินพฤติกรรมคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ จากการสังเกตและจดบันทึกของผู้วิจัย และครูผู้ช่วยสอน มาคิดคะแนนร้อยละในแต่ละตัวบ่งชี้ของพฤติกรรม และสรุปข้อความจากการจดบันทึก

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างคุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะที่สูงกว่าก่อนการใช้ที่ 0.01 ค่าสถิติที่ใช้ t-test Dependent Samples และผู้เรียนเกิดคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะจากการใช้รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์คิดเป็นร้อยละ 82.17

สรุปผลการท้าวิจัย

ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะที่สูงกว่าก่อนการใช้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเกิดคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะคิดเป็นร้อยละ 82.17

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ พบว่าผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้รูปแบบการสอนดังกล่าวสูงกว่าก่อนการใช้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคิดเป็นคะแนนของการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนการใช้รูปแบบการสอนคิดเป็นร้อยละ 42.17 และคะแนนของการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการใช้รูปแบบการสอนคิดเป็นร้อยละ 80.83 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สาเหตุที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น เพราะผู้วิจัยได้นำรูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งรูปแบบการสอนดังกล่าวจะช่วย กระตุ้น พฤติกรรมของผู้เรียนในระหว่างการเรียนการสอนให้เกิดความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ โดยมีรูปแบบการสอนแบ่งเป็น 6 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความรู้เดิมของผู้เรียน เริ่มจากการสนทนาใน สิ่งที่ผู้เรียนได้พบเห็นและปฏิบัติในการเรียนศิลปะเพื่อ นำมาแลกเปลี่ยนความรู้ ซึ่งกันและกัน มีการแสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ตนเองสนใจ และต้องการเรียนรู้ รวมทั้งการทำผลงานแต่ละครั้งประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายหรือไม่ มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร ควรใช้วิธีการใดจึงจะสร้างสรรค์ผลงานให้สำเร็จตามที่ตนเองกำหนด

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียนโดยผู้เรียน ปฏิบัติกิจกรรมที่มีลักษณะของ การแข่งขันง่าย ๆ เป็นการแข่งขันระหว่างเพื่อนในห้องเรียนหรือเพื่อนแต่ละกลุ่ม กิจกรรมดังกล่าวผู้เรียนต้องใช้ ประสาทสัมผัสไปพร้อมกับไหวพริบของตนเอง มีกำหนดเวลาในการปฏิบัติ 4-5 นาที ซึ่งกิจกรรมนั้นๆมีความเกี่ยวข้องกับเนื้อหาใน แต่ละแผนการสอน และมีรูปแบบกิจกรรมที่ไม่ซ้ำกัน ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ไม่เบื่อหน่าย รวมทั้งต้องใช้ไหวพริบและสติปัญญาควบคู่ กันไป ทำให้ผู้เรียนเกิดความท้าทาย มุ่งมั่นที่จะคิด กระทำสิ่งต่างๆให้สำเร็จตามเป้าหมาย

ตัวอย่างในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 “คำตอบของลูกบอล” ขั้นนำเข้าสู่บทเรียนโดยครูให้นักเรียนยืนเป็นวงกลม ครูจะใช้เครื่องเคาะจังหวะ นักเรียนจะส่งลูกบอลไปเรื่อย ๆ เมื่อครูหยุดเคาะจังหวะแล้วลูกบอลไปหยุดอยู่ที่ใครให้นักเรียนคนนั้นตอบคำถามเกี่ยวกับ “ทัศนธาตุ” โดยมีหัวข้อคำถาม 3 ข้อได้แก่

1. จงบอกองค์ประกอบของทัศนธาตุที่นักเรียนรู้จักมาอย่างน้อย 3 ชนิด
2. รูปร่างกับรูปทรงมีความเหมือนหรือความแตกต่างอย่างไรบ้าง
3. ยกตัวอย่างสีในวรรณะร้อนหรือวรรณะเย็นมาอย่างน้อย 3 สี

ตัวอย่างในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 “จุดเริ่มต้นของภาพ” ชื่อนำเข้าสู่บทเรียนแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน จำนวน 6 กลุ่มช่วยกันหาคำตอบ โดยครูนำภาพที่มีลักษณะของการใช้ทัศนธาตุ “จุด” ภายในภาพนั้นมาให้แต่ละกลุ่มทายว่าเป็นภาพอะไร ครูจะให้นักเรียนดูที่ส่วนของภาพ แต่ละกลุ่มต้องช่วยกันคิด วิเคราะห์ พยายามอธิบายถึงภาพที่ตนเองเห็นให้ใกล้เคียงกับคำตอบของภาพ นี้มากที่สุดหลังจากนั้นครูจะค่อยๆเปิดภาพจนครบทั้งภาพเพื่อเฉลยคำตอบที่ถูกต้อง

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 “ต่อเส้นเป็นภาพ” ชื่อนำเข้าสู่บทเรียนโดยแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน ครูนำภาพรูปร่างลายเส้นการ์ตูนง่ายๆ ได้แก่ ดาว หัวใจ ตัวเลขต่างๆ ฯลฯ มาให้นักเรียนดู กำหนดให้นักเรียนแต่ละคนเปรียบเสมือนตัวเองเป็นทัศนธาตุจุด เมื่อนักเรียนแต่ละคนมาเรียงต่อกันก็จะเกิดเป็นลาย เส้นและสามารถปรับเป็นรูปร่างต่างๆได้ โดยเมื่อครูยกภาพรูปร่างลายเส้นใดขึ้นมา แต่ละกลุ่มจะต้องจัดวางตนเองให้เกิดเป็นภาพที่ใกล้เคียงให้มากที่สุด

ตัวอย่างในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 “ชิมรสชาติแล้วทายจากท่าทาง” ชื่อนำเข้าสู่บทเรียนแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน จำนวน 6 กลุ่ม ครูนำขนมหวานมา 6 อย่าง มี ลอดช่อง , บัวลอย , กัวยาววชชี , ทับทิมกรอบ , เต้าส่วน และมันเชื่อม ครูให้ผู้เรียนส่งตัวแทนจากกลุ่ม 1 คน ปิดตาและชิมขนมหวานที่ครูนำมาให้ โดยเพื่อนในกลุ่มก็ไม่เห็นขนมหวานเหล่านั้น หลังจากนั้นก็ให้ตัวแทนที่ได้ชิม รสชาติของขนมหวานพยายามใช้ท่าทางในการบอกไปชื่อของขนมหวานนั้นๆกับเพื่อนๆในกลุ่มของตนเอง เป็นต้น

ตัวอย่างในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 “ต่อภาพกับสีเส้น” ชื่อนำเข้าสู่บทเรียนโดยครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน จำนวน 6 กลุ่ม ครูนำกระดาษรูปทรงเรขาคณิตได้แก่ สามเหลี่ยม สีเหลี่ยม และวงกลม ที่มีสีแต่ละชิ้นต่างกันออกไป โดยแต่ละชิ้นจะมีแม่เหล็กติดอยู่ด้านหลังเพื่อให้สามารถติดลงบน กระดานไวท์บอร์ดที่ครูนำมาให้ได้ หลังจากนั้นแต่ละกลุ่มจะได้ชิ้นส่วนของรูปทรงเรขาคณิตนี้ในจำนวนที่เท่าๆกันทุกกลุ่ม ให้นักเรียนช่วยกันนำชิ้นส่วนนั้นไปติดลงบนกระดานไวท์บอร์ดโดยต่อกันให้เกิดเป็นภาพใดก็ได้ตามความคิดของกลุ่มตนเอง กลุ่มใดเสร็จก่อนจะมีคะแนนเพิ่มให้กลุ่มนั้น

ตัวอย่างในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 “ทายกลิ้งปริศนา” ชื่อนำเข้าสู่บทเรียนครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน จำนวน 6 กลุ่ม ครูนำผ้า มาปิดตานักเรียนแต่ละคน หลังจากนั้นครูนำกลิ้งของดอกไม้ ชนิดต่างๆ มาให้นักเรียนดม แต่ละกลุ่มจะต้องช่วยกันคิดว่ากลิ้งที่ตนเองดมคืออะไร และช่วยกันคิดหาคำตอบ

ขั้นที่ 3 ขั้นสร้างสรรค์ผลงาน ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2-6 ผู้วิจัยจัดเตรียมอุปกรณ์ และบอกถึงวิธีการต่างๆ ให้นักเรียนเข้าใจ โดยให้นักเรียนแบ่งการทำงานออกเป็นกลุ่ม แต่ละกลุ่มจะมีการวางแผนจัดลำดับขั้นตอนในการคิดและสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ ในขั้นตอนนี้จะช่วยฝึกผู้เรียนในเรื่องของการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สร้างความสัมพันธ์ที่ดี ฝึกการอยู่ร่วมกับคนอื่น รู้จักการวางแผน การแบ่งหน้าที่ในการทำงาน ช่วยกันทำผลงานให้สำเร็จตามที่กำหนดไว้ภายใต้เนื้อหาและการใช้ประสาทสัมผัสในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ ทำ ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองและมีความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานให้มีคุณภาพ (หมายเหตุ : ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 จะไม่มีการสร้างสรรค์ผลงาน เป็นการทบทวนความรู้ ทำความเข้าใจเกี่ยวกับการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ ทักษะ และประสาทสัมผัสทั้ง 5 ให้นักเรียนเกิดความเข้าใจ ไม่มีการสร้างสรรค์ผลงานแต่มีกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อพยายามค้นหาคำตอบ)

ตัวอย่างในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 (ไม่มีการสร้างสรรค์ผลงาน) โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ครูทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับพื้นฐานของทัศนธาตุ พร้อมนำตัวอย่างผลงานศิลปะที่ใช้องค์ประกอบของทัศนธาตุในการสร้างสรรค์ผลงาน
2. ครูนำตัวอย่างผลงานศิลปะที่น่าประสาธน์มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน
3. นักเรียนศึกษาความรู้เพิ่มเติมจากหนังสือเรียนรายวิชาทัศนศิลป์ ม.1
4. นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน จำนวน 6 กลุ่มทำใบงานเรื่อง ทัศนธาตุกับประสาทสัมผัสและร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับการนำทัศนธาตุไปใช้ร่วมกับประสาทสัมผัสทั้ง 5 เพื่อสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ โดยมีหัวข้อ ดังนี้ 4.1) ทัศนธาตุคืออะไรและมีองค์ประกอบใดบ้าง 4.2) ถ้านักเรียนต้องการสร้างผลงานศิลปะนักเรียนจะนำประสาทสัมผัสด้านใดมาใช้ และมีวิธีการอย่างไรบ้าง 4.3) ให้นักเรียนบอกประโยชน์ที่ได้รับจากการนำทัศนธาตุและประสาทสัมผัสไปใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ

ตัวอย่างในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 สร้างสรรค์กับงานจุดการรับรู้จากประสาทสัมผัสต(การมองเห็น)

- ครูนำตัวอย่างผลงานศิลปะที่นำทัศนธาตุเรื่อง “จุด” มาใช้สร้างสรรค์ผลงาน มาให้นักเรียนดูเพื่อสร้างแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงาน
- หลังจากนั้นครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน จำนวน 6 กลุ่ม ช่วยกันสร้างสรรค์ผลงานศิลปะโดยใช้ทัศนธาตุเรื่อง “จุด” เป็นองค์ประกอบหลักในการสร้างสรรค์ และนักเรียนจะต้องใช้อุปกรณ์ที่ครูเตรียมมาให้ในการสร้างสรรค์ผลงานมีดังนี้ 1) ตรายางตัวเลข และตัวอักษรต่างๆ 2) ตลับหมึก 3) กระดาษร้อยปอนด์ ขนาด A2 จำนวน 1 แผ่น 4) ปากกาเมจิก
- นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันคิด วางแผนและสร้างสรรค์ผลงาน

ตัวอย่างในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 สัมผัสศิลปะสู่สายเส้น/การรับรู้จากประสาทสัมผัสทางกาย(การจับ การสัมผัสด้วยมือ)

- ครูนำตัวอย่างผลงานศิลปะที่นำทัศนธาตุเรื่อง “เส้น” มาใช้สร้างสรรค์ผลงานให้นักเรียนดูเพื่อสร้างแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงาน
- หลังจากนั้นครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน จำนวน 6 กลุ่ม เพื่อช่วยกันสร้างสรรค์ผลงานศิลปะโดยใช้ทัศนธาตุเรื่อง “เส้น” เป็นองค์ประกอบหลักในการสร้างสรรค์ และนักเรียนจะต้องใช้อุปกรณ์ที่ครูเตรียมมาให้ในการสร้างสรรค์ผลงานมีดังนี้ 1) สีพลาสติกผสมกาวลาเท็กซ์ (โดยบรรจุลงในขวดซอสเพื่อใช้ในการบีบสี) 2) ขวดซอส 3) เฟรมผ้าใบ ขนาด A2 จำนวน 1 แผ่น 4) วัสดุจำนวน 6 ชนิด ได้แก่ แก้ว กากต้ม น้ำ หม้อ ตะกร้า ตะเกียง และไฟฉาย (ครูจะให้นักเรียนแต่ละกลุ่มใช้ในการสัมผัสหรือจับ) โดยนำสิ่งของดังกล่าวไปใส่ไว้ในกล่องที่ปิดมิดชิด และเจาะรูขนาดพอเหมาะที่นักเรียนสามารถล้วงมือเข้าไปเพื่อสัมผัสวัตถุดังกล่าวได้
- ครูนำวัสดุจำนวน 6 ชนิด ได้แก่ แก้ว กากต้ม น้ำ หม้อ ตะกร้า ตะเกียง และไฟฉาย มาให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสัมผัส
- หลังจากให้นักเรียนสัมผัสวัตถุต่างๆ แล้วให้นักเรียนช่วยกันคิด วางแผนและสร้างสรรค์ผลงานออกมาให้สอดคล้องตามสิ่งที่ตนเองได้สัมผัสหรือจับมาข้างต้น

ตัวอย่างในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 การปั้นจากงานخمรส/การรับรู้จากประสาทสัมผัสทางลิ้น(การรับรส)

- นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน จำนวน 6 กลุ่ม
- ครูแจกอุปกรณ์ให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะโดยใช้ทัศนธาตุเรื่อง “รูปร่างและรูปทรง ” เป็นองค์ประกอบหลักในการสร้างสรรค์ และนักเรียนจะต้องใช้อุปกรณ์ที่ครูเตรียมมาใช้ในการนำมาสร้างสรรค์เป็นผลงาน ได้แก่ ดินน้ำมันสีต่างๆ, กระจาดไม้ (ใช้ในการรองผลงาน และผลไม้ 6 ชนิด ได้แก่ เงาะ แตงโม แอปเปิ้ล ส้ม มะละกอ และกล้วยเป็นชิ้นพอคำซึ่งครูจะให้นักเรียนแต่ละกลุ่มใช้ในการชิมเพื่อรับรสชาติ)

- ครูนำผ้ามาปิดตานักเรียนทุกคน เพื่อไม่ให้อาสามารถมองเห็นวัตถุได้
- ครูนำผลไม้ที่เตรียมไว้มาให้นักเรียนแต่ละกลุ่มชิม (โดยแต่ละกลุ่มจะได้ชิมผลไม้ที่ต่างกัน)

- ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเปิดผ้าปิดตาออกช่วยกันคิดวางแผนสร้างสรรค์ผลงานออกมาตามสิ่งที่กลุ่มตนเองได้ชิมรสชาติพร้อมทั้งตกแต่งจัดองค์ประกอบเพิ่มเติมให้เกิดความสวยงามตามความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการของแต่ละกลุ่ม

ตัวอย่างในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เส้นเสียงกับสีสัน/การรับรู้จากประสาทสัมผัสทางหู(การฟังการได้ยิน)

- ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน จำนวน 6 กลุ่ม
- ครูแจกอุปกรณ์ให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะโดยใช้ทัศนธาตุเรื่อง “สีและค่าน้ำหนัก ” เป็นองค์ประกอบหลักในการสร้างสรรค์ และนักเรียนจะต้องใช้อุปกรณ์ที่ครูเตรียมมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน มีดังนี้ 1)สีโปสเตอร์ 2)สีไม้ , สีเมจิก ,ดินสอ ,ยางลบ 3)กระดาษร้อยปอนด์ ขนาด A2 จำนวน 1 แผ่น 4)เครื่องเล่นเพลง และเพลง 8 HOURS of Relaxing Music - Meditation, Sleep, Spa, Study, Zenที่ครูเลือกมาให้นักเรียนฟัง

- ครูเปิดเพลง 8 HOURS of Relaxing Music - Meditation, Sleep, Spa, Study, Zen ที่เลือกมาให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฟัง

- หลังจากนั้นให้นักเรียนช่วยกันคิด วางแผนและสร้างสรรค์ผลงานออกมาให้ตามสิ่งที่ตนเองได้ฟัง

ตัวอย่างในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ กลิ่นหอมกับงานศิลปะการรับรู้จากประสาทสัมผัสทางจมูก(การดม)

- ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน จำนวน 6 กลุ่ม
- ครูแจกอุปกรณ์ให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะโดยใช้ทัศนธาตุจำนวน 2 ชนิดเป็นองค์ประกอบหลักในการสร้างสรรค์ และนักเรียนจะต้องใช้อุปกรณ์ที่ครูเตรียมมาให้ในการสร้างสรรค์ผลงาน มีดังนี้ 1)สีโปสเตอร์ 2)สีไม้ , สีเมจิก ,ดินสอ ,ยางลบ
- 3)กระดาษร้อยปอนด์ ขนาด A2 จำนวน 1 แผ่น 4)กลิ่นของวัตถุจากธรรมชาติ ได้แก่ ดิน หญ้าเปียก ข้าว ใบไม้ เปลือกไม้

- ครูให้นักเรียนทุกกลุ่มดมกลิ่นวัตถุจากธรรมชาติที่ครูเตรียมมาให้
- หลังจากนั้นให้นักเรียนช่วยกันคิด วางแผนและสร้างสรรค์ผลงานออกมาให้สอดคล้องกับกลิ่นที่ได้สูดดม

ขั้นที่ 4 ขั้นช่วยกันสรุปความรู้ที่ได้ทั้งในด้านเนื้อหา ตลอดจนเทคนิคการทำผลงานศิลปะจากการใช้ประสาทสัมผัส ให้แต่ละกลุ่มนำเสนอผลงานกลุ่มตนเองเพื่อแสดงแนวความคิดของผลงานที่ตนเองสร้างสรรค์ขึ้นมา ให้เพื่อนๆกลุ่มอื่นได้รับรู้ เข้าใจ เป็นการรับฟังแนวความคิดในมุมมองที่หลากหลาย พร้อมทั้งอธิบายการนำองค์ประกอบอื่นมาเพิ่มเติมในผลงานที่กลุ่มร่วมกันคิดจินตนาการและสร้างสรรค์ออกมาเป็นผลงาน

ขั้นที่ 5 ขั้นวิเคราะห์วิจารณ์ แสดงความคิดเห็น เมื่อแต่ละกลุ่มได้นำเสนอผลงานของตนเองแล้ว ขั้นนี้จึงเป็นการรับฟังความคิดเห็นของกลุ่มอื่นๆที่มีต่อผลงานของกลุ่มตนเอง เป็นการเปิดโอกาสแสดงความคิดเห็น อีกทั้งการยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เพื่อให้เห็นถึงจุดดี จุดบกพร่อง ตลอดจนแนวทางการแก้ไข เป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์และบรรยากาศที่ดีภายในห้องเรียน

ขั้นที่ 6 ขั้นการทดสอบหลังการเรียนรู้ในแต่ละแผนการสอนจะมีการทบทวนความรู้ที่ได้รับโดยผู้วิจัยพูดคุย ชักถามในสิ่งที่ได้ปฏิบัติมาตั้งแต่ขั้นแรกจนถึงขั้นสุดท้าย และข้อเสนอแนะอื่นๆที่เป็นความคิดเห็นของผู้เรียนซึ่งเป็นแนวทางใหม่ๆที่เป็นวิธีการหรือเทคนิคในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ ตลอดจนการนำแนวความคิดมาสร้างสรรค์ผลงานเพื่อสื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้และเข้าใจในจินตนาการและความคิดของตน ในขั้นนี้ผู้เรียนต้องเตรียมพร้อมอยู่เสมอในสิ่งที่ ตนเองปฏิบัติ มีความรู้ความเข้าใจในขั้นตอนต่างๆ รวมทั้งการใช้เทคนิคและแนวคิดในการสร้างผลงาน

ตัวอย่างในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบเรื่องความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับทัศนธาตุ

ตัวอย่างในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ครูทดสอบนักเรียนโดยการสุ่มตัวแทนนักเรียนในแต่ละกลุ่มเพื่อตอบคำถามดังนี้ 1)นักเรียนคิดว่ามีวัสดุชนิดใด ที่เราสามารถนำมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะโดยใช้ทัศนธาตุเรื่อง “จุด” ได้บ้าง 2)ประสาทสัมผัสทางตา (การมองเห็น) มีส่วนช่วยในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะครั้งนี้มากน้อยเพียงใด อย่างไร

ตัวอย่างในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ครูทดสอบนักเรียนโดยการสุ่มตัวแทนนักเรียนในแต่ละกลุ่มเพื่อตอบคำถามดังนี้ 1)นักเรียนคิดว่ามีวัสดุชนิดใดบ้างที่เราสามารถนำมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะโดยใช้ทัศนธาตุเรื่อง “เส้น” ได้บ้าง 2)ประสาทสัมผัสทางกาย (การจับ การสัมผัสด้วยมือ) มีส่วนช่วยในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะมากน้อยเพียงใด และอย่างไร

ตัวอย่างในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ครูทดสอบนักเรียนโดยการสุ่มตัวแทนนักเรียนในแต่ละกลุ่มเพื่อตอบคำถามดังนี้ 1)ขั้นตอนในการปฏิบัติกิจกรรม 2)แนวความคิดในการสร้างสรรค์ผลงาน 3)การนำองค์ประกอบอื่นของทัศนธาตุมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน 4)นักเรียนคิดว่ามีวัสดุชนิดใดที่สามารถสร้างสรรค์ผลงานในเรื่อง “รูปร่าง รูปทรง” ได้ และนอกจากการปั้นแล้วนักเรียนสามารถสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบใดได้อีก 5)กิจกรรมการใช้ประสาทสัมผัสทางลิ้น (การรับรส) มีส่วนช่วยในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะมากน้อยเพียงใด

ตัวอย่างในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 ครูทดสอบนักเรียนโดยการสุ่มตัวแทนนักเรียนในแต่ละกลุ่มเพื่อตอบคำถามดังนี้ 1)นักเรียนคิดว่ามีเสียงเพลงประเภทใดที่จะนำมาใช้ในการสร้างสรรค์งานศิลปะได้ เพราะอะไร 2)ประสาทสัมผัสทางหู (การฟัง การได้ยิน) มีส่วนช่วยในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะมากน้อยเพียงใด และอย่างไร

ตัวอย่างในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 ครูทดสอบนักเรียนโดยการสุ่มตัวแทนนักเรียนในแต่ละกลุ่มเพื่อตอบคำถามดังนี้ 1)นักเรียนคิดว่ามีกลิ่นของวัตถุใดบ้างที่นำมาใช้ในการดมเพื่อเป็นแนวทางสร้างสรรค์ผลงานศิลปะได้อย่างไร 2)ประสาทสัมผัสทางจมูก (การดม) มีส่วนช่วยในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะมากน้อยเพียงใด และอย่างไร

จากการสังเกตผู้เรียนในระหว่างการเรียนรู้การสอน ซึ่งผู้วิจัยและครูผู้ช่วยสอนได้ทำการบันทึกพฤติกรรมพร้อมทั้งประเมินคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะพบว่า การใช้รูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทำให้ ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน ทำทนาย ในการทำกิจกรรมที่ต่างกัน

ไม่ทำให้ผู้เรียน เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน ผู้เรียนแสดงออกถึงความสนใจ ตั้งใจ มุ่งมั่น มีความรับผิดชอบในการ ปฏิบัติงาน และสร้างสรรค์ผลงานในแต่ละกิจกรรมอย่างเต็มที่ สรุปได้ว่าผู้เรียนมีความตั้งใจในการปฏิบัติงาน มีความกระตือรือร้น ในการซักถามเกี่ยวกับขั้นตอนการทำงานกิจกรรมต่างๆ มีความสามัคคีช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีการประชุมวางแผนกับเพื่อนในกลุ่มของตนเอง รับผิดชอบในหน้าที่ที่ตนเองได้รับ มอบหมาย เมื่อผู้วิจัยตรวจผลงานที่ ต้องมีการปรับปรุงแก้ไขในจุดต่างๆ ผู้เรียนมีความสนใจพยายามปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่อง เพื่อผลงานที่มีคุณภาพ ซึ่ง พฤติกรรมดังกล่าว เกิดจากความมุ่งมั่นและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ดีจากการทำ กิจกรรมต่างๆ ให้ประสบผลสำเร็จ สอดคล้องกับ แมคเคลแลนด์ (สงวน สุทธิเลิศอรุณ. 2525: 134-135; อ้างอิงจาก McClelland. 1961) ได้กล่าวสรุปถึงลักษณะของพฤติกรรมผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ดีคือ มีความกล้าตัดสินใจด้วยตนเอง มีความกระตือรือร้น มีความรับผิดชอบต่อตนเอง ต้องการติดตามผลจากการปฏิบัติงานและพยายามแก้ไขข้อบกพร่องให้มีการปรับปรุงที่ดีกว่าเดิม มีการวางแผนขั้นตอนการทำงานและการจัดระบบงาน

ดังที่กล่าวมาแล้ว ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ในขั้นที่ 1-6 เห็นได้ว่ารูปแบบการสอนและกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติในช่วงการเรียนการสอนเป็นการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ดีต่อผู้เรียนซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชิดาพันธุ์ มุลผล (2552: 54-55) ที่ได้สร้างชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีของแมคเคลแลนด์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนำไปใช้กับผู้เรียนผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีของแมคเคลแลนด์เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมีประสิทธิภาพ 85.33 / 81.03 เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 และผู้เรียนที่เรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้นการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้าง คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์จึง ช่วยให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมของคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ และ ส่งผลให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาศิลปะพื้นฐาน (สาระทัศนศิลป์) ของนักเรียนหลังได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์สูงกว่าก่อนการใช้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ

สยาม เจริญศรี (2549: 72-73) การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์และความมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรม ปฏิบัติการทดลอง ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมปฏิบัติการทดลองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 และคะแนนผลการประเมินความมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมปฏิบัติการทดลองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อสังเกตจากการทำวิจัย

จากผลการวิจัยโดยใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ ผู้วิจัยได้ข้อสังเกตจากการทำวิจัยซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ในคาบแรกของการทำแบบทดสอบก่อนเรียนนักเรียนไม่ค่อยเข้าใจความตั้งใจ ไม่มีความกระตือรือร้นหรือความมุ่งมั่นในการทำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยได้จัดทำมาให้ ซึ่งหลังจากนำรูปแบบการสอนเพื่อสร้างความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์มาเริ่มใช้ในคาบต่อไป นักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมระหว่างที่สร้างสรรค์ผลงานศิลปะที่ครูกำหนดให้ในกิจกรรมแต่ละแผน เริ่มมีความสนใจ ตั้งใจ มุ่งมั่นในการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ทำให้ได้ผลงานศิลปะในแต่ละกิจกรรมที่มีคุณภาพ ไม่ใช่แต่เฉพาะความสวยงาม เท่านั้น แต่นักเรียนมีแนวความคิดและรู้จักใช้เทคนิคต่างๆพร้อมทั้งส่งเสริมในด้านประสาทสัมผัสทั้ง 5 ของตนเอง
2. นักเรียนเกิดความสนุกสนาน ในการเรียนเพราะได้ทำกิจกรรมทางด้านศิลปะที่ใช้เทคนิค วิธีการที่หลากหลายควบคู่กับการใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ด้านไปพร้อมกับเพื่อนๆในห้องเรียน
3. นักเรียนมีความกระตือรือร้น ไม่ เบื่อหน่ายกับการเรียน ด้วยการ ทำกิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียนโดยมีการแข่งขันก่อนที่จะสร้างสรรค์ผลงานศิลปะในแต่ละคาบเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำรูปแบบการสอนไปใช้

ครูผู้สอนสามารถนำรูปแบบการสอนเพื่อสร้างความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ไปประยุกต์ใช้ในรายวิชาอื่นๆ ได้ โดยมีการปรับเนื้อหา รูปแบบของกิจกรรมภายในแผนการ จัดการเรียนรู้ ตามระดับขั้นของผู้เรียน และการจัดระยะเวลาให้เหมาะสมและสอดคล้องตามแผนการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนเอง

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาคุณลักษณะของผู้เรียนในด้านอื่นๆนอกจากความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานเพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียน เกิดพฤติกรรมที่จะส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้นอยู่ในเกณฑ์ที่ดี

2.2 ควรมีการพัฒนาปรับเปลี่ยนรูปแบบการสอนเพื่อสร้างความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ สามารถนำไปใช้สำหรับผู้เรียนในระดับช่วงชั้นอื่นๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรวิกาห์ สยามา. (2553). การเปรียบเทียบการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และการคิดวิเคราะห์ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 ที่มีความมุ่งมั่นในการ
เรียนและบุคลิกภาพแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยการศึกษา). มหาสารคาม:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- กฤษณะ ชื่อสัตย์. (2557, 13 สิงหาคม). สัมภาษณ์โดย วิวัน พาลีบัตร ที่ โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ.
- เกษมสันต์ อินพรม. (2549). การวิเคราะห์สหสัมพันธ์คาโนนิกอลระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จันทร์ ชุ่มเมืองปัก. (2546). แรงจูงใจและการจูงใจสร้างปฏิกิริยา. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้ากรู๊ป.
- จารุโส สุดศิริ. (2553). การวิเคราะห์สาเหตุและแนวทางในการแก้ไขปัญหาตอนที่ 1 “หากผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนเด็กไทยต่ำลงไปเรื่อยๆ”. สืบค้นเมื่อ 8 กรกฎาคม 2557, จาก
<https://www.gotoknow.org/posts/314162>.
- เจนจิตต์ ปูเชียงแดง. (2557, 13 สิงหาคม). สัมภาษณ์โดย วิวัน พาลีบัตร ที่ โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ.
- ชญาภา วิชชาวนิชนันท์. (2553). การใช้การให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงเพื่อเสริมสร้าง
ความมุ่งมั่นในการทำงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.
(จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
ถ่ายเอกสาร.
- ชิดาพันธุ์ มุลผล. (2552). การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีของแมคเคลแลนด์เพื่อเสริมสร้าง
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
(การจัดการการเรียนรู้). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร. ถ่ายเอกสาร.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2550). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. นนทบุรี: ไทเนรมิตกิจ อินเตอร์โปรแกรมส์.
- ชูศักดิ์ เจนประโคน. (2543). เทคนิคการสร้างแรงจูงใจ MOTIVATION TECHNIQUES.
พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ตรีวิทย์ พิจิตรพลาภาศ. (2551). การศึกษาความสามารถทางศิลปะโดยการวาดภาพระบายสีผ่าน

การรับรู้ประสาทสัมผัสทั้งห้าตามแนวคิดหลัก CISST ของเด็กที่มีความบกพร่องทาง

สติปัญญาในระดับเรียนได้. ปรินุญานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ:

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

นิพัทธา ชัยกิจ. (2551). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์และแรงจูงใจในการเรียน

วิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร(ฝ่ายมัธยม)ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสรรค์สร้างความรู้และการจัดการ

เรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้. ปรินุญานิพนธ์ กศ.ม.(การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ:

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

เนาวรัตน์ สุวรรณภักดี. (2547). การเปรียบเทียบผลการฝึกแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยใช้บทบาทสมมติ

กับวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของวัยรุ่นชายในสถานพินิจและ

คุ้มครองเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา เขตบางนา กรุงเทพมหานคร. ปรินุญานิพนธ์ กศ.ม.

(จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ถ่ายเอกสาร.

ผุสดี ภูอินทร์และคณะ. (2550). บริบททางการศึกษา. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย-

สุโขทัยธรรมธิราช.

ไพศาล หวังพานิช. (2536). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ภาษิณี ชูชื่น. (2547). การเปรียบเทียบพัฒนาการทางสังคม การอบรมเลี้ยงดูและแรงจูงใจใฝ่

สัมฤทธิ์ของเด็กที่ได้รับการจัดการศึกษาโดยครอบครัวแบบบ้านเรียนและเด็กที่เรียนใน

โรงเรียนแบบปกติ. ปรินุญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ล้วนและอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ:

ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.

วิรุณ ตั้งเจริญ. (2548). ทักษะศิลปะศึกษา VISUAL ART EDUCATION. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ:

อีแอนด์ไอคิว.

ศุภลักษณ์ ตรีสุวรรณ. (2548). แรงจูงใจในการปฏิบัติงานของครูในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรสงคราม. สารนิพนธ์ ศษ.ม.(การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.

สงวน สุทธิเลิศอรุณ. (2525). ปรัชญาและคุณธรรมสำหรับครู. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์บัณฑิต.

สยาม เจริญศรี. (2549). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์และความมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมปฏิบัติการทดลอง. สารนิพนธ์ กศ.ม.(การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.

สุรัตน์ อังกรวิโรจน์. (2532). การวิเคราะห์ตัวแปรที่จำแนกระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าและสูงกว่าระดับความสามารถ เขตการศึกษา 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2542). การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: กองวิจัยทางการศึกษา.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2545). การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2552). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2552). แนวทางการพัฒนา การวัดและประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎีกา. (2544). รายงานการวิจัยรูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษด้านทัศนศิลป์. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี.

- โสพิษ ปลอดเขียว. (2546). ผลของการใช้ชุดกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนวมุขวิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี. สารนิพนธ์ กศม.(จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.
- อมรรัตน์ ทิมจิตร. (2552). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสาระทัศนศิลป์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดเขาวัง(แสง ช่วงสุวนิช)ที่ได้รับการจัดด้วยกิจกรรมสร้างสรรค์ CISSTกับการเรียนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.(เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- อัมพวัน บุตรสุนทร. (2551). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมด้านการทดสอบทางประสาทสัมผัสสำหรับตรวจสอบคุณภาพเบื้องต้น. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(อุตสาหกรรมศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Karl G.Garrison; & Robert Magoon. (1792). *Educational Psychology Ohio* : Charles E. Merrill Publishing C. p. 216.
- McClelland, D.C. (1961). *The Achieving Society*. New York: The Free Press.
- Steer, R.M. (1975). *Effects of Need for Achievement on the Job Performance Job Attitude Relationship*. Journal of Applied Psychology, 60 (December 1975, 104).
- Stone,H.; & Sidel,J.L. (1993). *Sensory Evaluation Practices*. 2nd ed. Academic Press, San Diego CA.
- Watts,B.M.; & G.L.Ylimaki. (1989). *Basic Sensory Methods for Foods Evaluation*. International Development Research Center,Ottawa,Ontario,Canada. Goodyear.

ภาคผนวก ก

- ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาศิลปะพื้นฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ปีการศึกษา 2554-2556 โรงเรียนเศรษฐบุทรบำรุง
- เปรียบเทียบระหว่างหลักการแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ กับ รูปแบบการสอนเพื่อสร้าง
คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์
- รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนา
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ

ตาราง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาศิลปะพื้นฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ปีการศึกษา 2554-2556 โรงเรียนเศรษฐสุทรบำเพ็ญ

ปี การศึกษา	จำนวนนักเรียน ทั้งหมด(คน)	ระดับผลการเรียน (จำนวนคน)								
		4	3.5	3	2.5	2	1.5	1	0	ร
2554	712	35	42	72	83	78	68	71	263	-
2555	761	69	75	77	71	67	62	49	291	-
2556	650	35	39	54	65	72	65	68	252	-
รวม	2,123	139	156	203	219	217	195	188	806	-

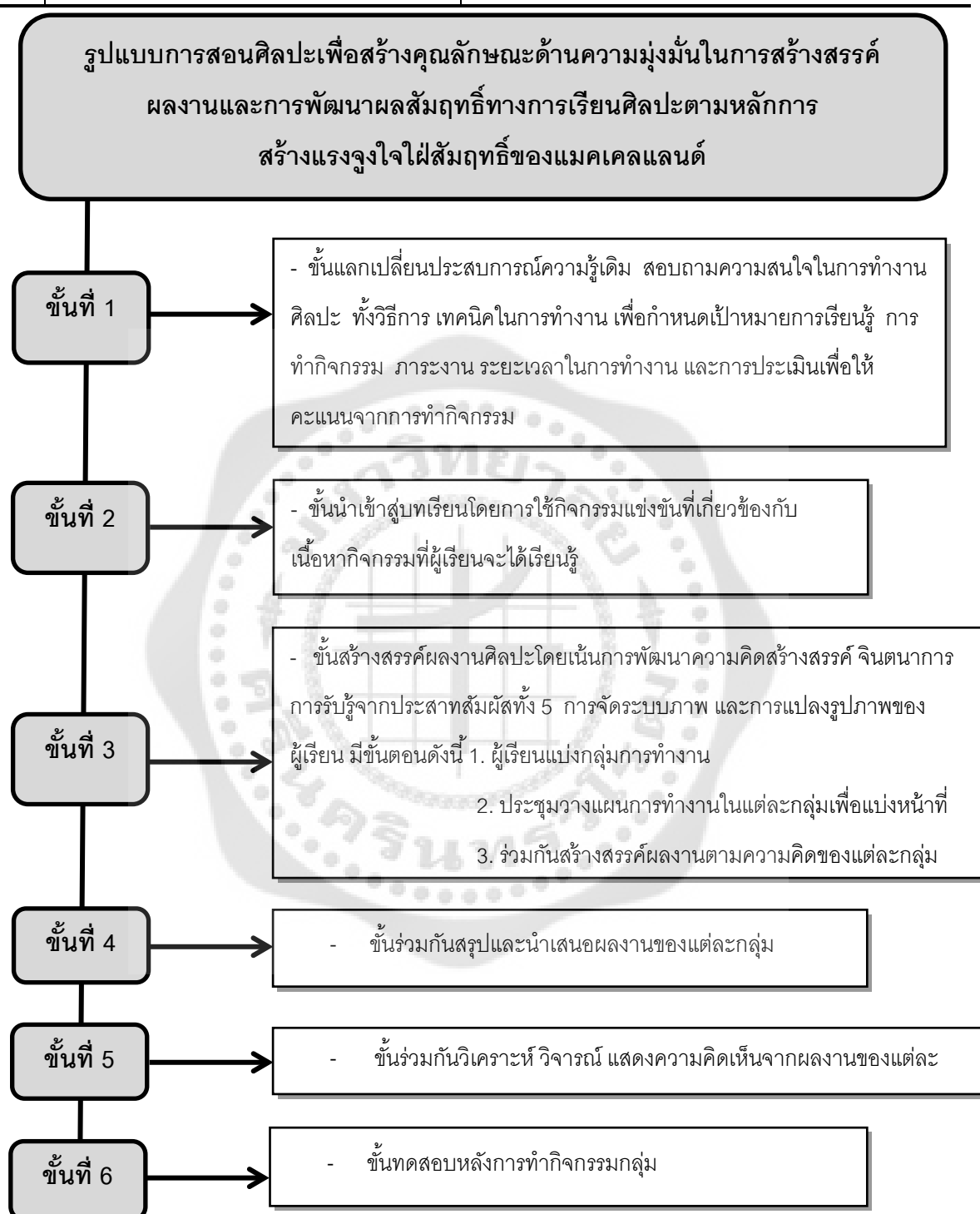
ปี การศึกษา	จำนวน นักเรียน ทั้งหมด(คน)	ระดับผลการเรียน (เฉลี่ยร้อยละ)								
		4	3.5	3	2.5	2	1.5	1	0	ร
2554	712	4.91	5.90	10.11	11.66	10.96	9.55	9.97	36.94	-
2555	761	9.07	9.86	10.12	9.32	8.80	8.15	6.44	38.24	-
2556	650	5.38	6.00	8.31	10	11.08	10	10.46	38.77	-
รวม	2,123									-
คิดเป็นร้อยละ		6.55	7.35	9.56	10.32	10.22	9.19	8.85	37.96	-

ที่มา : ฝ่ายงานวัดผลและประเมินผล โรงเรียนเศรษฐสุทรบำเพ็ญ

ตาราง เปรียบเทียบระหว่างหลักการแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ กับ รูปแบบการสอนเพื่อ
สร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์

ข้อ ที่	หลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ แมคเคลแลนด์	รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างคุณลักษณะด้าน ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ
3	การตั้งมาตรฐานความสำเร็จที่ท้าทายจะ กระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สูง	ขั้นที่ 1 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความรู้เดิม สอบถามความสนใจในการทำงานศิลปะ ทั้งวิธีการ เทคนิคในการทำงาน เพื่อกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ การ ทำกิจกรรม ภาระงาน ระยะเวลาในการทำงาน และการ ประเมินเพื่อให้คะแนนจากการทำกิจกรรม
9	การจำกัดขอบเขตของเวลาในการทำกิจกรรม ต่างๆ เพื่อกระตุ้นการทำงาน	
7	การแข่งขันระหว่างบุคคล หรือกลุ่มเพื่อสร้าง ความท้าทาย โดยอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่ กำหนดไว้ตามความเหมาะสม	ขั้นที่ 2 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียนโดยการใช้กิจกรรมแข่งขันที่ เกี่ยวข้องกับเนื้อหากิจกรรมที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้
1	ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะทำอะไรให้ดีที่สุด ให้สำเร็จ ทำเต็มที่กับความสามารถของตนเป็น การตอบสนองความสุขของตนเอง	ขั้นที่ 3 ขั้นสร้างสรรค์ผลงานศิลปะโดยเน้นการพัฒนา ความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการ การรับรู้จากประสาท สัมผัสทั้ง 5 การจัดระบบภาพ และการแปลงรูปภาพของ ผู้เรียน โดยมีขั้นตอนดังนี้ 1. ผู้เรียนแบ่งกลุ่มการทำงาน 2. ประชุมวางแผนการทำงานในแต่ละกลุ่มเพื่อ แบ่งหน้าที่ 3. ร่วมกันสร้างสรรค์ผลงานตามความคิดของแต่ละ กลุ่ม
2	การฝึกให้พึ่งพาตนเองหรือเรียนรู้ด้วยตนเองได้ มากเท่าไร จะทำให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สูงขึ้นมากเท่านั้น	
4	การรู้จักการจัดลำดับ ขั้นตอน วางแผนในการ ทำงาน ส่งผลให้สิ่งที่เกิดขึ้นมีคุณภาพ	
8	กระบวนการกลุ่มการช่วยเหลือ(Support Group) การเรียนรู้เป็นทีม(Learning Teams) จะสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลหรือสังคมได้	
10	การปฏิบัติกิจกรรมต่างๆที่ไม่เกิดความซ้ำในรูป แบบเดิมๆที่เคยพบจากการดำเนิน ชีวิตประจำวัน	
5	ได้รับการยอมรับในสังคมทำให้รู้สึกว่าคุณค่า คุณค่างบเทาเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ต่อผู้อื่น	ขั้นที่ 4 ขั้นร่วมกันสรุปและนำเสนอผลงานของแต่ละกลุ่ม ขั้นที่ 5 ขั้นร่วมกันวิเคราะห์ วิวิจารณ์ แสดงความคิดเห็น จากผลงานของแต่ละกลุ่ม

6	การถูกทดสอบในแต่ละครั้งที่ทำกิจกรรมต่างๆ ช่วยกระตุ้นสร้างความความพร้อมกับตนเอง	ขั้นที่ 6	ขั้นทดสอบหลังการทำกิจกรรมกลุ่ม
---	---	-----------	--------------------------------

ภาพประกอบ รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงาน

และการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ

ภาคผนวก ข

- ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ รายวิชาศิลปะพื้นฐาน(สาระทัศนศิลป์) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน กำหนดคะแนนเป็น +1, 0 และ -1
- ผลการประเมินแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์โดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน กำหนดคะแนนเป็น +1 , 0 และ -1

ตาราง ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความ
 มุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์
 รายวิชาศิลปะพื้นฐาน(สาระทัศนศิลป์) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน
 กำหนดคะแนนเป็น +1 , 0 และ -1

ลำดับ ที่	แผนการจัดการเรียนโดยใช้รูปแบบ การสอนเพื่อสร้างความมุ่งมั่นในการ สร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการ สร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์	ค่า IOC = $\frac{\sum R}{N}$						การ พิจารณา
		แผนการจัดการเรียนรู้ที่						
		1	2	3	4	5	6	
1.	สาระสำคัญ							นำไปใช้ได้
	1.1 ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ (ตัวชี้วัด)และเนื้อหาสาระที่กำหนด	1	1	1	1	0.66	1	
	1.2 กะทัดรัด ได้ความชัดเจน สมบูรณ์	1	1	0.66	0.66	0.66	1	นำไปใช้ได้
2.	จุดประสงค์การเรียนรู้(ตัวชี้วัด)							นำไปใช้ได้
	2.1 ระบุความสามารถของนักเรียนที่ ต้องการพัฒนาชัดเจน	1	1	1	1	0.66	1	
3.	เนื้อหา							นำไปใช้ได้
	3.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (ตัวชี้วัด)	1	1	1	1	0.66	1	
	3.2 บอกขอบข่ายเนื้อหาที่จะจัดสอนให้ นักเรียนในคาบเรียน	1	1	1	1	1	1	นำไปใช้ได้
4.	กิจกรรมการเรียนการสอน							นำไปใช้ได้
	4.1 มีการจัดลำดับขั้นตอนตาม กระบวนการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอน ของแมคเคลแลนด์	0.66	1	1	0.66	1	1	
	4.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (ตัวชี้วัด)	1	1	0.66	1	0.66	1	นำไปใช้ได้

ตาราง (ต่อ)

ลำดับ ที่	แผนการจัดการเรียนโดยใช้รูปแบบ การสอนเพื่อสร้างความมุ่งมั่นในการ สร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการ สร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ แมคเคลแลนด์	ค่า IOC = $\frac{\sum R}{N}$						การ พิจารณา
		แผนการจัดการเรียนรู้ที่						
		1	2	3	4	5	6	
	4.3 ระยะเวลาในการทำกิจกรรม	1	1	1	1	1	1	นำไปใช้ได้
	4.4 เหมาะสมกับวัยของนักเรียน	1	1	1	1	1	1	นำไปใช้ได้
	4.5 นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง	1	1	1	1	1	1	นำไปใช้ได้
	4.6 มีความน่าสนใจในแต่ละกิจกรรม	1	1	0.66	1	0.66	1	นำไปใช้ได้
5.	สื่อการเรียนการสอน							
	5.1 เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียน การสอน	1	1	0.66	1	0.66	1	นำไปใช้ได้
	5.2 เหมาะสมกับวัยของนักเรียน	1	1	0.66	1	0.66	1	นำไปใช้ได้
6.	การวัดและประเมินผลการเรียนตาม จุดประสงค์ในแผนการสอน							
	6.1 กำหนดวิธีการประเมินผลงานที่ สร้างสรรค์	1	1	1	1	1	1	นำไปใช้ได้
	6.2 กำหนดพฤติกรรมที่จะประเมินใน การปฏิบัติงาน	1	1	1	1	1	1	นำไปใช้ได้
	6.3 เครื่องมือและวิธีการประเมินที่ นำมาใช้เหมาะสม	0.66	1	1	0.66	1	1	นำไปใช้ได้

หมายเหตุ : แผนการจัดการเรียนรู้ที่มีค่า IOC 0.5 ขึ้นไป ถือว่าเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่นำไปใช้ได้
โดยสรุปแล้วแผนการจัดการเรียนรู้นี้ดังกล่าวมีค่า IOC ระหว่าง 0.66 - 1

ตาราง ผลการประเมินแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้าน
ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ
แมคเคลแลนด์โดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน กำหนดคะแนนเป็น +1 , 0 และ -1

ลำดับ ที่	แบบทดสอบก่อน-หลังการใช้รูปแบบการ สอนเพื่อสร้างความมุ่งมั่นในการ สร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการ สร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคล แลนด์	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ผลรวม ของ คะแนน ($\sum R$)	ค่า $IOC = \frac{\sum R}{N}$	การ พิจารณา
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.	แบบทดสอบสอดคล้องกับรูปแบบ การสอนฯ	+1	+1	+1	3	1	นำไปใช้ได้
2.	เกณฑ์การประเมินมีความ เหมาะสมกับรูปแบบการสอนฯ	+1	+1	+1	3	1	นำไปใช้ได้
3.	แบบทดสอบมีความยากง่ายที่ เหมาะสมกับผู้เรียน	+1	+1	+1	3	1	นำไปใช้ได้
4.	ระยะเวลาในการทดสอบมีความ เหมาะสม	+1	0	+1	2	0.66	นำไปใช้ได้
5.	การใช้ภาษามีความชัดเจน เหมาะสม	+1	0	+1	2	0.66	นำไปใช้ได้
6.	หลักเกณฑ์การคิดคะแนนมี สัดส่วนชัดเจน เหมาะสม	+1	0	+1	2	0.66	นำไปใช้ได้
7.	สามารถใช้ประโยชน์จากผลการ ทดสอบเพื่อการพัฒนาได้	+1	+1	+1	3	1	นำไปใช้ได้

หมายเหตุ : แบบทดสอบก่อนและหลังที่มีค่า IOC 0.5 ขึ้นไป ถือว่าเป็นแบบทดสอบที่นำไปใช้ได้

โดยสรุปแล้วแบบทดสอบก่อนและหลังดังกล่าวมีค่า IOC ระหว่าง 0.66 - 1

ตัวอย่าง การคำนวณหาค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหาโดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง
(ล้วนและอังคณา สายยศ. 2538: 208-209)

$$\begin{aligned} \text{IOC} &= \frac{2}{3} \\ &= 0.66 \end{aligned}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องมีค่าอยู่ระหว่าง -1 , 0 และ +1
 $\frac{\sum R}{N}$ แทน ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ภาคผนวก ค

- คะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์
- สรุปการบันทึกคะแนนจากการสังเกตเพื่อประเมินคุณลักษณะของผู้เรียนด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ

ตาราง คะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อน (x_1) และหลัง (x_2) การใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้าง
คุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ของแมคเคลแลนด์

คนที่	(x_1)	(x_2)	$(x_1)^2$	$(x_2)^2$	d	d^2
1	9	13	81	169	4	16
2	8	14	64	196	6	36
3	7	14	49	196	7	49
4	8	16	64	256	8	64
5	7	18	49	324	11	121
6	7	15	49	225	8	64
7	8	18	64	324	10	100
8	10	20	100	400	10	100
9	9	20	81	400	11	121
10	9	14	81	196	5	25
11	11	14	121	196	3	9
12	10	16	100	256	6	36
13	8	14	64	196	6	36
14	7	14	49	196	7	49
15	8	15	64	225	7	49
16	9	13	81	169	4	16
17	7	13	49	169	6	36
18	8	18	64	324	10	100
19	9	19	81	361	10	100
20	8	18	64	324	10	100
21	12	13	144	169	1	1
22	8	20	64	400	12	144
23	7	13	49	169	6	36
24	9	20	81	400	11	121

ตาราง (ต่อ)

คนที่	(x_1)	(x_2)	$(x_1)^2$	$(x_2)^2$	d	d^2
25	7	13	49	169	6	36
26	8	17	64	289	9	81
27	8	16	64	256	8	64
28	8	18	64	324	10	100
29	9	19	81	361	10	100
30	10	20	100	400	10	100
รวม	253	485	2179	8039	232	2010
ค่าเฉลี่ย	$(x_3) = 80.833333$				$d^3 = 7.733333333$	

หมายเหตุ สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

(x_1) แทน คะแนนผลสัมฤทธิ์ก่อนการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคิลแลนด์

(x_2) แทน คะแนนผลสัมฤทธิ์หลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคิลแลนด์

d แทน ค่าความแตกต่างของตัวแปรแต่ละคู่

d^3 แทน ค่าเฉลี่ยของ d

(x_3) แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคิลแลนด์

ตัวอย่าง การคำนวณค่าสถิติพื้นฐานค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) คำนวณจากสูตร (ลั่วน และอังคณา สายยศ.

2538)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนในกลุ่ม

N แทน จำนวนผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่าง

คะแนนสอบก่อนเรียน

$$\begin{aligned}\bar{X}_1 &= \frac{\sum x}{N} \\ &= \frac{253}{30} \\ &= 8.43\end{aligned}$$

คะแนนสอบหลังเรียน

$$\begin{aligned}\bar{X}_2 &= \frac{\sum x}{N} \\ &= \frac{485}{30} \\ &= 16.17\end{aligned}$$

ตัวอย่าง การคำนวณค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คำนวณจากสูตร (ล้วน และอังคณา สายยศ.

2538)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum d^2 - (\sum d)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum d$ แทน ผลรวมของคะแนนส่วนต่างระหว่างก่อนเรียนกับ
หลังเรียนในกลุ่ม

$\sum d^2$ แทน ผลรวมของคะแนนส่วนต่างระหว่างก่อนเรียนกับ
หลังเรียนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่าง

ตัวอย่าง การคำนวณ 1

$$\begin{aligned} SD &= \sqrt{\frac{n \sum d^2 - (\sum d)^2}{n(n-1)}} \\ &= \frac{30(2179) - (253)^2}{30(30-1)} \\ &= \sqrt{\frac{65370 - 64009}{870}} \\ &= 1.25 \end{aligned}$$

ตัวอย่าง การคำนวณ 2

$$\begin{aligned} SD &= \sqrt{\frac{n \sum d^2 - (\sum d)^2}{n(n-1)}} \\ &= \frac{30(2010) - (232)^2}{30(30-1)} \\ &= \sqrt{\frac{60300 - 53824}{870}} \\ &= 2.73 \end{aligned}$$

ตัวอย่าง การคำนวณการทดสอบสมมติฐานเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ใช้ทดสอบค่าที (t-test Dependent Samples) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์จากการทำแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ โดยใช้วิธีการทางสถิติแบบ (t-test Dependent Samples) โดยคำนวณจากสูตรดังนี้ (ล้วน และอังคณา สายยศ. 2540: 248) ทดสอบค่าที (t-test Dependent Samples)

$$t = \frac{\sum d}{\sqrt{\frac{N \sum d^2 - (\sum d)^2}{N-1}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าที่พิจารณาใน t-Distribution

$\sum d$ แทน ผลรวมของความแตกต่างระหว่างคะแนนของการทดสอบ

ก่อนและหลังจากการใช้รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์

$\sum d^2$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

$(\sum d)^2$ แทน ผลรวมของผลต่างของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

$N - 1$ แทน ระดับขั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degrees of freedom :df)

$$t = \frac{30 \times 2010 - (232)^2}{30-1}$$

$$t = \frac{7.73}{\frac{2.73}{\sqrt{30}}}$$

$$t = 15.525$$

ตาราง สรุปคะแนนจากการสังเกตเพื่อประเมินคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงาน

ตัวชี้วัดความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ ผลงานศิลปะ/ พฤติกรรมที่บ่งชี้	คะแนนรวมที่ ได้	คิดเป็นร้อยละ	หมายเหตุ
			พฤติกรรมบ่งชี้ ข้อละ 4 คะแนน จำนวน 5 ข้อ เต็ม 20 คะแนน จำนวนนักเรียน ทั้งหมด 30 คน
ตัวชี้วัด 1.มีความตั้งใจและรับผิดชอบในการสร้างสรรค์ผลงานในแต่ละกิจกรรม			
1.1 เอาใจใส่ในการทำงานและสร้างสรรค์ ผลงานตามที่ได้รับมอบหมาย	108	90.00	
1.2 มีความรับผิดชอบในการทำงานและ สร้างสรรค์ผลงานจนสำเร็จตามที่ได้ วางแผนไว้	94	78.33	
1.3 มีการปรับปรุงและพัฒนาการ สร้างสรรค์ผลงานในแต่ละครั้ง	86	71.67	
ตัวชี้วัด 2.สร้างสรรค์ผลงานด้วยความเพียรพยายามและอดทนเพื่อให้ผลงาน สำเร็จตามเป้าหมาย			
2.1 มีความทุ่มเท อดทนไม่ย่อท้อต่อ อุปสรรคที่เกิดขึ้นรู้จักแก้ปัญหาระหว่างการ ทำงานและสร้างสรรค์ผลงาน	98	81.67	
2.2 ภูมิใจในผลงานที่ได้สร้างสรรค์ขึ้นมา	107	89.17	
สรุป	493	82.17*	

* ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะคิดเป็นร้อยละ 82.17

ภาคผนวก ง

- แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
- แบบประเมินพฤติกรรมคุณลักษณะของผู้เรียนด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ
- แบบทดสอบก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์
- เกณฑ์การให้คะแนนแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์
- แบบประเมินการให้คะแนนจากการใช้แบบทดสอบก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์

แผนการจัดการเรียนรู้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1

หน่วยการเรียนรู้เรื่อง ความรู้เกี่ยวกับทัศนธาตุและรู้จักประสาทสัมผัสทั้ง 5

รหัส ศ 21102

เรื่อง ทัศนธาตุกับประสาทสัมผัสทั้ง 5

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ภาคเรียนที่ 2

ปีการศึกษา 2557

เวลา 1 ชั่วโมง

ครูผู้สอน นางสาววิวัน พาลีบุตร

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 1.1 สร้างสรรค์งานทัศนศิลป์ตามจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์วิเคราะห์ วิพากษ์ วิวิจารณ์คุณค่างานทัศนศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่องานศิลปะอย่างอิสระ ชื่นชม และ ประยุกต์ใช้ในชีวิตรประจำวัน

ตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้

ตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้	หลักฐาน/ชิ้นงาน/ภาระงาน
1) ม.1/1 บรรยายความแตกต่างและความคล้ายคลึงกัน ของงานทัศนศิลป์และสิ่งแวดล้อมโดยใช้ความรู้เรื่อง ทัศนธาตุ	1) แบบทดสอบเรื่อง ความรู้พื้นฐาน เกี่ยวกับทัศนธาตุ 2) ใบงาน เรื่อง ทัศนธาตุกับ ประสาทสัมผัส

2. สาระสำคัญ

ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ของมนุษย์ ได้แก่ การมองเห็น การได้ยิน การสัมผัส การดมจากกลิ่น และ การรับรสชาตโดยการนำมาผสมผสานแนวคิด จินตนาการ ที่มีความหลากหลายมาใช้ในการสร้าง ผลงานศิลปะโดยใช้ทัศนธาตุซึ่งสามารถมองเห็นได้ด้วยสายตาได้แก่ จุด เส้น รูปร่าง รูปทรง ค่าน้ำหนัก สี พื้นผิว และพื้นผิว

3. สาระการเรียนรู้

3.1 ความรู้ (K)

- ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพื้นฐานของทัศนธาตุ
- กิจกรรมศิลปะกับประสาทสัมผัส

3.2 ทักษะ/ กระบวนการ (P)

- การคิดวิเคราะห์
- การคิดสร้างสรรค์
- กระบวนการปฏิบัติ

3.3 คุณลักษณะ (A)

- ใฝ่เรียนรู้
- มุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ

4. กิจกรรมการเรียนรู้ (รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงาน และการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ)

ขั้นที่ 1

ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความรู้เดิมของผู้เรียนเริ่มจากการสนทนาในสิ่งที่ผู้เรียนได้พบเห็น และปฏิบัติในการเรียนศิลปะเพื่อนำมาแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกันมีการแสดงความคิดเห็นในเรื่อง ที่ตนเองสนใจและต้องการเรียนรู้รวมทั้งการทำผลงานแต่ละครั้งประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายหรือไม่ มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไรควรใช้วิธีการใดจึงจะสร้างสรรค์ผลงานให้สำเร็จตามที่ตนเองกำหนด

จุดประสงค์ปลายทาง มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องทัศนธาตุและการนำประสาธน์ผสมทั้ง 5 ไปใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ

จุดประสงค์นำทาง

1. นักเรียนบอกถึงความหมายและองค์ประกอบของทัศนธาตุได้
2. นักเรียนสามารถอธิบายการนำประสาธน์ผสมทั้ง 5 ไปใช้สร้างสรรค์งานศิลปะได้

กิจกรรมการเรียนรู้ (ในชั่วโมง)

ขั้นที่ 2

ขั้นนำ

- เล่นเกม “คำตอบของลูกบอล” โดย

● ครูให้นักเรียนยืนเป็นวงกลมแล้วครูก็เคาะจังหวะ นักเรียนจะส่งลูกบอลไปเรื่อย ๆ เมื่อ ครูหยุดเคาะจังหวะแล้วลูกบอลไปหยุดอยู่ที่ใครให้นักเรียนคนนั้นตอบคำถามเกี่ยวกับ “ทัศนธาตุ” โดยมีหัวข้อคำถามจากครู ได้แก่

1. จงบอกองค์ประกอบของทัศนธาตุที่นักเรียนรู้จักมาอย่างน้อย 3 ชนิด

2. รูปร่างกับรูปทรงมีความเหมือนหรือความแตกต่างอย่างไรบ้าง

3. ยกตัวอย่างสีในวรรณะร้อนหรือวรรณะเย็นมาอย่างน้อย 3 สี

ขั้นที่ 3

ขั้นสอน

- ครูทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับพื้นฐานของทัศนธาตุ พร้อมนำตัวอย่างผลงานศิลปะที่ใช้องค์ประกอบของทัศนธาตุในการสร้างสรรค์ผลงาน
- ครูนำตัวอย่างผลงานศิลปะที่นำประสาทสัมผัสมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน
- นักเรียนศึกษาความรู้เพิ่มเติมจากหนังสือเรียนรายวิชาทัศนศิลป์ ม.1
- นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน จำนวน 6 กลุ่มทำใบงานเรื่อง ทัศนธาตุกับประสาทสัมผัส และร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับการนำทัศนธาตุไปใช้ร่วมกับประสาทสัมผัสทั้ง 5 เพื่อสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ โดยมีหัวข้อ ดังนี้
 1. ทัศนธาตุคืออะไรและมีองค์ประกอบใดบ้าง
 2. ถ้านักเรียนต้องการสร้างผลงานศิลปะนักเรียนจะนำประสาทสัมผัสด้านใดมาใช้ มีวิธีการอย่างไร
 3. ให้นักเรียนบอกประโยชน์ที่ได้รับจากการนำทัศนธาตุและประสาทสัมผัสไปใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ

ขั้นที่ 4

ขั้นสรุป

ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มออกมานำเสนออภิปรายผลงานที่กลุ่มของตนเองได้สร้างสรรค์ออกมา พร้อมทั้งอธิบายการนำองค์ประกอบอื่นมาเพิ่มเติมในผลงานที่กลุ่มร่วมกันคิดจินตนาการและสร้างสรรค์ออกมาเป็นผลงาน

ขั้นที่ 5

เมื่อแต่ละกลุ่มได้นำเสนอผลงานของตนเองแล้วเป็นการรับฟังความคิดเห็นของกลุ่มอื่นๆที่มีต่อผลงานของกลุ่มตนเองเป็นการเปิดโอกาสแสดงความคิดเห็นยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นเพื่อให้เห็นถึงจุดดีจุดบกพร่องตลอดจนแนวทางการแก้ไขและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

ขั้นที่ 6

ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบ เรื่อง ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับทัศนธาตุ

5. วัสดุอุปกรณ์/ สื่อ/ แหล่งเรียนรู้

1. รูปภาพผลงานศิลปะที่ใช้องค์ประกอบของทัศนธาตุ
2. หนังสือเรียนรายวิชาทัศนศิลป์ ม.1
3. ใบงาน เรื่อง ทัศนธาตุกับประสาทสัมผัส
4. คลิปวิดีโอเกี่ยวกับการสร้างสรรค์งานศิลปะจากประสาทสัมผัสทั้ง 5
5. แบบทดสอบเรื่องความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับทัศนธาตุ
6. ลูกบอล
7. เครื่องเคาะจังหวะ

6. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

6.1 วิธีการวัด

1. การสังเกตพฤติกรรมรายบุคคล
2. การสังเกตการปฏิบัติงานกลุ่ม
3. ประเมินจากการแสดงความคิดเห็น/การร่วมอภิปราย
4. ตรวจใบงาน
5. ตรวจแบบทดสอบ

6.2 เครื่องมือวัด

1. แบบประเมินพฤติกรรมคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะของ

ผู้เรียน

2. แบบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ
3. ใบงาน เรื่อง ทัศนธาตุกับประสาทสัมผัส
4. แบบทดสอบเรื่อง ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับทัศนธาตุ

6.3 เกณฑ์การวัด (ระดับคุณภาพ)

1. นักเรียนผ่านการประเมินพฤติกรรมที่ต้องการเน้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 50
2. นักเรียนทำใบงาน ได้คะแนนไม่น้อยกว่าร้อยละ 50

แผนการจัดการเรียนรู้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2

หน่วยการเรียนรู้เรื่อง ความรู้เกี่ยวกับทัศนธาตุและรู้จักประสาทสัมผัสทั้ง 5

รหัส ศ 21102

เรื่อง สร้างสรรค์กับงานจุด

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ภาคเรียนที่ 2

ปีการศึกษา 2557

เวลา 1 ชั่วโมง

ครูผู้สอน นางสาววิวัน พาลีบุตร

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 1.1 สร้างสรรค์งานทัศนศิลป์ตามจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์

วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่างานทัศนศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่องานศิลปะอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้

ตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้	หลักฐาน/ชิ้นงาน/ภาระงาน
1) ม.1/1 บรรยายความแตกต่างและความคล้ายคลึงกันของงานทัศนศิลป์และสิ่งแวดล้อมโดยใช้ความรู้เรื่องทัศนธาตุ	1) ชิ้นงานศิลปะกับประสาทสัมผัสทางตา(การมองเห็น)

2. สาระสำคัญ

จุด คือทัศนธาตุที่สามารถสัมผัสให้ความรู้สึกได้น้อยด้วยจุดเป็นอนุภาคที่มีความกว้าง ความยาว และความหนาแน่นที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับทัศนธาตุอื่นๆ แต่จุด ๆ หนึ่งที่ปรากฏในภาพอาจจะค่อย ๆ แปรเปลี่ยนเป็นสิ่งที่ต่าง ๆ ในจินตนาการได้จุดเป็นส่วนประกอบขั้นพื้นฐานที่เล็กที่สุด แต่เป็นส่วนประกอบที่มีความสำคัญในงานศิลปะทุกชนิด

3. สาระการเรียนรู้

3.1 ความรู้ (K)

- ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทัศนธาตุพื้นฐานเรื่อง “จุด”
- กิจกรรมศิลปะกับประสาทสัมผัสทางตา(การมองเห็น)

3.2 ทักษะ/ กระบวนการ (P)

- การคิดวิเคราะห์
- การคิดสร้างสรรค์
- กระบวนการปฏิบัติงานในกิจกรรมศิลปะกับประสาทสัมผัสทางตา(การมองเห็น)

3.3 คุณลักษณะ (A)

- ใฝ่เรียนรู้
- มุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ

4. กิจกรรมการเรียนรู้ (รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงาน และการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ)

ขั้นที่ 1

ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความรู้เดิมของผู้เรียนเริ่มจากการสนทนาในสิ่งที่ผู้เรียนได้พบเห็น และปฏิบัติในการเรียนศิลปะเพื่อนำมาแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกันมีการแสดงความคิดเห็นในเรื่อง ที่ตนเองสนใจและต้องการเรียนรู้รวมทั้งการทำผลงานแต่ละครั้งประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายหรือไม่ มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไรควรใช้วิธีการใดจึงจะสร้างสรรค์ผลงานให้สำเร็จตามที่ตนเองกำหนด

จุดประสงค์ปลายทาง นักเรียนสร้างสรรค์ผลงานศิลปะได้โดยใช้ทัศนธาตุเรื่อง “จุด” กับ ประสาทสัมผัสทางตา(การมองเห็น)และเกิดความมุ่งมั่นในการทำงาน

จุดประสงค์นำทาง

1. นักเรียนสามารถสร้างสรรค์ผลงานศิลปะโดยใช้ทัศนธาตุเรื่อง “จุด” กับประสาท สัมผัสทางตา(การมองเห็น) ได้

กิจกรรมการเรียนรู้ (ในชั่วโมง)

ขั้นที่ 2

ขั้นนำ (5 นาที)

- เล่นเกม “จุดเริ่มต้นของภาพ” โดย
 - ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน จำนวน 6 กลุ่ม ช่วยกันหาคำตอบ
 - ครูนำภาพที่มีลักษณะของการใช้ทัศนธาตุ “จุด” ภายในภาพนั้นๆ มาให้แต่ละกลุ่มทายว่า เป็นภาพอะไร โดยครูจะให้นักเรียนดูทีละส่วนของภาพแต่ละกลุ่มต้องช่วยกันคิด วิเคราะห์ พยายาม

อธิบายถึงภาพที่ตนเองเห็นให้ใกล้เคียงกับคำตอบของภาพนี้มากที่สุดหลังจากนั้นครูจะทยอยเปิดภาพจนครบทั้งภาพเพื่อเฉลยคำตอบที่ถูกต้อง

ขั้นที่ 3

ขั้นสอน(40 นาที)

- ครูนำตัวอย่างผลงานศิลปะที่น่าทึ่งมาเรื่อง “จุด” มาใช้สร้างสรรค์ผลงาน มาให้นักเรียนดูเพื่อสร้างแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงาน
- หลังจากนั้นครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน จำนวน 6 กลุ่ม ช่วยกันสร้างสรรค์ผลงานศิลปะโดยใช้ทัศนธาตุเรื่อง “จุด” เป็นองค์ประกอบหลักในการสร้างสรรค์ และนักเรียนจะต้องใช้อุปกรณ์ที่ครูเตรียมมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน มีดังนี้
 1. ตัวปั๊มตัวเลข และตัวอักษรต่างๆ
 2. ตลับหมึกที่ใช้สำหรับตัวปั๊ม
 3. กระดาษร้อยปอนด์ ขนาด A2 จำนวน 1 แผ่น
 4. ปากกาเมจิก
- นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันคิด วางแผนและสร้างสรรค์ผลงาน

ขั้นที่ 4

ขั้นสรุป(10 นาที)

ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มออกมานำเสนออธิบายผลงานที่กลุ่มของตนเองได้สร้างสรรค์ออกมา พร้อมทั้งอธิบายการนำองค์ประกอบอื่นมาเพิ่มเติมในผลงานที่กลุ่มร่วมกันคิดจินตนาการและสร้างสรรค์ออกมาเป็นผลงาน

ขั้นที่ 5

เมื่อแต่ละกลุ่มได้นำเสนอผลงานของตนเองแล้วเป็นการรับฟังความคิดเห็นของกลุ่มอื่นๆที่มีต่อผลงานของกลุ่มตนเองเป็นการเปิดโอกาสแสดงความคิดเห็นยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นเพื่อให้เห็นถึงจุดดีจุดบกพร่องตลอดจนแนวทางการแก้ไขและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

ขั้นที่ 6

ครูทดสอบนักเรียนโดยการสุ่มตัวแทนนักเรียนในแต่ละกลุ่มเพื่อตอบคำถามดังนี้

1. นักเรียนคิดว่ามีวัสดุชนิดใดบ้างที่เราสามารถนำมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะโดยใช้ทัศนธาตุเรื่อง “จุด” ได้บ้าง

2. ประสาทสัมผัสทางตา(การมองเห็น) มีส่วนช่วยในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะครั้งนี้มากน้อยเพียงใด อย่างไร

5. วัสดุอุปกรณ์/ สื่อ/ แหล่งเรียนรู้

1. จิกซอรูปภาพทัศนธาตุที่มีลักษณะของจุด
2. ตัวอย่างผลงานศิลปะที่มีองค์ประกอบทัศนธาตุเรื่อง “จุด”
3. ตัวปั๊มตัวเลข และตัวอักษรต่างๆ
4. ตลับหมึกที่ใช้สำหรับตัวปั๊ม
5. กระดาษร้อยปอนด์ ขนาด A2 จำนวน 1 แผ่น
6. ปากกาเมจิก

6. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

6.1 วิธีการวัด

1. การสังเกตพฤติกรรมรายบุคคล
2. การสังเกตการปฏิบัติงานกลุ่ม
3. ประเมินจากการแสดงความคิดเห็น/การร่วมอภิปราย
4. ตรวจผลงาน

6.2 เครื่องมือวัด

1. แบบประเมินพฤติกรรมคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะของผู้เรียน
2. แบบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ

6.3 เกณฑ์การวัด (ระดับคุณภาพ)

- 1.นักเรียนผ่านการประเมินพฤติกรรมที่ต้องการเน้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 50
- 2.นักเรียนทำใบงาน ต้องได้คะแนนไม่น้อยกว่าร้อยละ50

แผนการจัดการเรียนรู้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3

หน่วยการเรียนรู้เรื่อง ความรู้เกี่ยวกับทัศนธาตุและรู้จักประสาทสัมผัสทั้ง 5

รหัส ศ 21102

เรื่อง สัมผัสศิลปะสู่สายเส้น

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ภาคเรียนที่ 2

ปีการศึกษา 2557

เวลา 1 ชั่วโมง

ครูผู้สอน นางสาววิวัน พาลีบุตร

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 1.1 สร้างสรรค์งานทัศนศิลป์ตามจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจารณ์คุณค่างานทัศนศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่อกันศิลปะอย่างอิสระชื่นชม และ ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้

ตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้	หลักฐาน/ชิ้นงาน/ภาระงาน
1) ม.1/1 บรรยายความแตกต่างและความคล้ายคลึงกัน ของงานทัศนศิลป์และสิ่งแวดล้อมโดยใช้ความรู้เรื่อง ทัศนธาตุ	1) ชิ้นงานศิลปะกับประสาทสัมผัสทาง กาย(การจับ การสัมผัสด้วยมือ)

2. สาระสำคัญ

เส้น คือ รอยรอยที่เกิดจากเคลื่อนที่ของจุดหรือการนำจุดมาวางเรียงต่อกันก็จะเกิดเป็นเส้นขึ้น เส้นมีมิติเดียวคือความยาวไม่มีความกว้างทำหน้าที่เป็นขอบเขตหรือโครงสร้าง ของที่ว่างรูปร่างรูปทรง น้ำหนักสีตลอดจนกลุ่มรูปทรงต่างๆเส้นเป็นพื้นฐานที่สำคัญของงานศิลปะทุกชนิดสามารถให้ ความหมายแสดงความรู้สึกและอารมณ์ได้ด้วยตัวเองและด้วยการสร้างเป็นรูปทรงต่างๆ

3. สาระการเรียนรู้

3.1 ความรู้ (K)

- ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทัศนธาตุพื้นฐานเรื่อง “เส้น”
- กิจกรรมศิลปะกับประสาทสัมผัสทางกาย(การจับการสัมผัสด้วยมือ)

3.2 ทักษะ/ กระบวนการ (P)

- การคิดวิเคราะห์
- การคิดสร้างสรรค์
- การปฏิบัติงานในกิจกรรมศิลปะกับประสาทสัมผัสทางกาย(การจับการสัมผัสด้วยมือ)

3.3 คุณลักษณะ (A)

- ใฝ่เรียนรู้
- มุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ

4. กิจกรรมการเรียนรู้ (รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงาน และการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ)

ขั้นที่ 1

ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความรู้เดิมของผู้เรียนเริ่มจากการสนทนาในสิ่งที่ผู้เรียนได้พบเห็น และปฏิบัติในการเรียนศิลปะเพื่อนำมาแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกันมีการแสดงความคิดเห็นในเรื่อง ที่ตนเองสนใจและต้องการเรียนรู้รวมทั้งการทำผลงานแต่ละครั้งประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายหรือไม่ มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไรควรใช้วิธีการใดจึงจะสร้างสรรค์ผลงานให้สำเร็จตามที่ตนเองกำหนด

จุดประสงค์ปลายทางนักเรียนสร้างสรรค์ผลงานศิลปะได้โดยใช้ทัศนธาตุเรื่อง “เส้น” กับ ประสาทสัมผัสทางกาย(การจับการสัมผัสด้วยมือ) และเกิดความมุ่งมั่นในการทำงาน

จุดประสงค์นำทาง

1. นักเรียนสามารถสร้างสรรค์ผลงานศิลปะโดยใช้ทัศนธาตุเรื่อง “เส้น” กับ ประสาทสัมผัสทางกาย(การจับการสัมผัสด้วยมือ) ได้

กิจกรรมการเรียนรู้ (ในชั่วโมง)

ขั้นที่ 2

ขั้นนำ (10 นาที)

- เล่นเกม “ต่อเส้นเป็นภาพ”โดย
 - ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 15 คน จำนวน 2 กลุ่ม
 - ครูนำภาพรูปร่างลายเส้นการ์ตูนง่ายๆ ได้แก่ ดาว หัวใจ ตัวเลขต่างๆ ฯลฯ มาให้นักเรียนดู กำหนดให้นักเรียนแต่ละคนเปรียบเสมือนตัวเองเป็นทัศนธาตุจุด เมื่อนักเรียนแต่ละคนมาเรียงต่อกัน ก็จะเกิดเป็นลายเส้นและสามารถปรับเป็นรูปร่างต่างๆได้ โดยเมื่อครูยกภาพรูปร่างลายเส้นใด ขึ้นมา แต่ละกลุ่มจะต้องจัดวางตนเองให้เกิดเป็นภาพที่ใกล้เคียงให้มากที่สุด

ขั้นที่ 3

ขั้นสอน(40 นาที)

- ครูนำตัวอย่างผลงานศิลปะที่นำทัศนธาตุเรื่อง “เส้น” มาใช้สร้างสรรค์ผลงาน มาให้นักเรียนดูเพื่อสร้างแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงาน
- หลังจากนั้นครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน จำนวน 6 กลุ่ม เพื่อช่วยกันสร้างสรรค์ผลงานศิลปะโดยใช้ทัศนธาตุเรื่อง “เส้น” เป็นองค์ประกอบหลักในการสร้างสรรค์ และนักเรียนจะต้องใช้อุปกรณ์ที่ครูเตรียมมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน มีดังนี้
 1. สีพลาสติกผสมกาวลาเทก(โดยบรรจุลงในขวดซอสเพื่อใช้ในการบีบสี)
 2. ขวดซอส
 3. เฟรมผ้าใบ ขนาด A2 จำนวน 1 แผ่น
 4. วัสดุจำนวน 6 ชนิด ได้แก่ แจกัน กาต้มน้ำ หม้อ ตระกร้า ตะเกียง และไฟฉาย(ครูจะให้นักเรียนแต่ละกลุ่มใช้ในการสัมผัสหรือจับ) โดยนำสิ่งของดังกล่าวไปใส่ไว้ในกล่องที่ปิดมิดชิด และเจาะรูขนาดพอเหมาะที่นักเรียนสามารถล้วงมือเข้าไปเพื่อสัมผัสวัตถุดังกล่าวได้
- ครูนำวัสดุจำนวน 6 ชนิด ได้แก่ แจกัน กาต้มน้ำ หม้อ ตระกร้า ตะเกียง และไฟฉาย มาให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสัมผัส
- หลังจากที่นักเรียนสัมผัสวัตถุต่างๆแล้วให้นักเรียนช่วยกันคิด วางแผนและสร้างสรรค์ผลงานออกมาให้สอดคล้องตามสิ่งที่ตนเองได้สัมผัสหรือจับมาข้างต้น

ขั้นที่ 4

ขั้นสรุป(10 นาที)

ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มออกมานำเสนออธิบายผลงานที่กลุ่มของตนเองได้สร้างสรรค์ออกมา พร้อมทั้งอธิบายการนำองค์ประกอบอื่นมาเพิ่มเติมในผลงานที่กลุ่มร่วมกันคิดจินตนาการและสร้างสรรค์ออกมาเป็นผลงาน

ขั้นที่ 5

เมื่อแต่ละกลุ่มได้นำเสนอผลงานของตนเองแล้วเป็นการรับฟังความคิดเห็นของกลุ่มอื่นๆที่มีต่อผลงานของกลุ่มตนเองเป็นการเปิดโอกาสแสดงความคิดเห็นยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นเพื่อให้เห็นถึงจุดดีจุดบกพร่องตลอดจนแนวทางการแก้ไขและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

ขั้นที่ 6

ครูทดสอบนักเรียนโดยการสุ่มตัวแทนนักเรียนในแต่ละกลุ่มเพื่อตอบคำถามดังนี้

1. นักเรียนคิดว่ามีวัสดุชนิดใดบ้างที่เราสามารถนำมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะโดยใช้ทัศนธาตุเรื่อง “เส้น” ได้บ้าง
2. ประสาทสัมผัสทางกาย(การจับการสัมผัสด้วยมือ) มีส่วนช่วยในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะมากน้อยเพียงใด และอย่างไร

5. วัสดุอุปกรณ์/ สื่อ/ แหล่งเรียนรู้

1. ภาพรูปร่างลายเส้นการ์ตูนง่ายๆได้แก่ ดาว หัวใจ ตัวเลขต่างๆ ฯลฯ
2. ตัวอย่างผลงานศิลปะที่มีองค์ประกอบทัศนธาตุเรื่อง “เส้น”
3. สีพลาสติกผสมกาวลาเทก
4. ขวดซอส
5. เฟรมผ้าใบขนาด A2 จำนวน 1 แผ่น
6. วัสดุจำนวน 6 ชนิดได้แก่ แจกัน กาต้มน้ำ หม้อ ตระกร้า ตะเกียง และไฟฉาย

6. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

6.1 วิธีการวัด

1. การสังเกตพฤติกรรมรายบุคคล
2. การสังเกตการปฏิบัติงานกลุ่ม
3. ประเมินจากการแสดงความคิดเห็น/การร่วมอภิปราย
4. ตรวจผลงาน

6.2 เครื่องมือวัด

1. แบบประเมินพฤติกรรมคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะของผู้เรียน

2. แบบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ

6.3 เกณฑ์การวัด (ระดับคุณภาพ)

1. นักเรียนผ่านการประเมินพฤติกรรมที่ต้องการเน้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 50
2. นักเรียนทำใบงาน ต้องได้คะแนนไม่น้อยกว่าร้อยละ 50

แผนการจัดการเรียนรู้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4

หน่วยการเรียนรู้เรื่อง ความรู้เกี่ยวกับทัศนธาตุและรู้จักประสาทสัมผัสทั้ง 5

รหัส ศ 21102

เรื่อง การปั้นจากงานจิตรล

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ภาคเรียนที่ 2

ปีการศึกษา 2557

เวลา 1 ชั่วโมง

ครูผู้สอน นางสาววิวัน พาลีบุตร

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 1.1 สร้างสรรค์งานทัศนศิลป์ตามจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัยคุณค่างานทัศนศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่องานศิลปะอย่างอิสระชื่นชม และ ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้

ตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้	หลักฐาน/ชิ้นงาน/ภาระงาน
1) ม.1/1 บรรยายความแตกต่างและความคล้ายคลึงกัน ของงานทัศนศิลป์และสิ่งแวดล้อมโดยใช้ความรู้เรื่อง ทัศนธาตุ	1) ชิ้นงานศิลปะกับประสาทสัมผัสทาง ลิ่น(การรับรส)

2. สาระสำคัญ

รูปร่าง (Shape) คือรูปแบบลักษณะเป็น 2 มิติมีความกว้างกับความยาวไม่มีความหนาเกิด จากเส้นรอบนอกที่แสดงพื้นที่ขอบเขตของรูปต่างๆเช่นรูปวงกลมรูปสามเหลี่ยมหรือรูปอิสระที่แสดงเนื้อ ที่ของผิวที่เป็นระนาบมากกว่าแสดงปริมาตรหรือมวลรูปทรง (Form) คือรูปที่ลักษณะเป็น 3 มิติแสดง ความกว้างความยาว ความลึกหรือความหนานูนเช่นรูปทรงกลมทรงสามเหลี่ยมทรงกระบอก เป็นต้น ให้ความรู้ลึกมีปริมาตรความหนาแน่นมีมวลสารที่เกิดจากการใช้ค่าน้ำหนักหรือการจัดองค์ประกอบ ของรูปทรงหลายรูปรวมกัน

3. สาระการเรียนรู้

3.1 ความรู้ (K)

- ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทัศนธาตุพื้นฐานเรื่อง “รูปร่างและรูปทรง”
- กิจกรรมศิลปะกับประสาทสัมผัสทางลิ้น(การรับรส)

3.2 ทักษะ/ กระบวนการ (P)

- การคิดวิเคราะห์
- การคิดสร้างสรรค์
- กระบวนการปฏิบัติงานในกิจกรรมศิลปะกับประสาทสัมผัสทางลิ้น(การรับรส)

3.3 คุณลักษณะ (A)

- ใฝ่เรียนรู้
- มุ่งมั่นในการทำงาน

4. กิจกรรมการเรียนรู้ (รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงาน และการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ)

ขั้นที่ 1

ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความรู้เดิมของผู้เรียนเริ่มจากการสนทนาในสิ่งที่ผู้เรียนได้พบเห็น และปฏิบัติในการเรียนศิลปะเพื่อนำมาแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกันมีการแสดงความคิดเห็นในเรื่อง ที่ตนเองสนใจและต้องการเรียนรู้รวมทั้งการทำผลงานแต่ละครั้งประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายหรือไม่ มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไรควรใช้วิธีการใดจึงจะสร้างสรรค์ผลงานให้สำเร็จตามที่ตนเองกำหนด

จุดประสงค์ปลายทาง นักเรียนสร้างสรรค์ผลงานศิลปะได้โดยใช้ทัศนธาตุเรื่อง “รูปร่างและ รูปทรง” กับประสาทสัมผัสทางลิ้น(การรับรส) และเกิดความมุ่งมั่นในการทำงาน

จุดประสงค์นำทาง

1. นักเรียนสามารถสร้างสรรค์ผลงานศิลปะโดยใช้ทัศนธาตุเรื่อง “รูปร่างและรูปทรง” กับประสาทสัมผัสทางลิ้น(การรับรส)ได้

กิจกรรมการเรียนรู้ (ในชั่วโมง)

ขั้นที่ 2

ขั้นนำ (4-5 นาที)

- เล่นเกม “ชิมรสชาติแล้วทายจากท่าทาง” โดย
 - ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน จำนวน 6 กลุ่ม
 - ครูนำขนมหวานมา 6 อย่างมีลอดช่อง, บัวลอย, กล้วยบัวชี่, ทับทิมกรอบ, เต้าส่วนและ มันเชื่อม ครูให้ผู้เรียนส่งตัวแทนจากกลุ่ม 1 คนนำมาปิดตาและชิมขนมหวานที่ครูนำมาให้โดยเพื่อน ในกลุ่มก็ไม่ได้เห็นขนมหวานเหล่านั้นหลังจากนั้นให้ตัวแทนที่ได้ชิมรสชาติของขนมหวานพยายามใช้ ท่าทางในการบอกใบ้ชื่อของขนมหวานนั้นๆในกลุ่มของตนเอง

ขั้นที่ 3

ขั้นสอน(40 นาที)

- นักเรียนแบ่งกลุ่มกลุ่มละ 5 คนจำนวน 6 กลุ่ม
- ครูแจกอุปกรณ์ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเพื่อใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะโดยใช้ทัศนธาตุ เรื่อง“รูปร่างและรูปทรง”เป็นองค์ประกอบหลักในการสร้างสรรค์และนักเรียนจะต้องใช้อุปกรณ์ที่ครูเตรียมมาให้ในการนำมาสร้างสรรค์เป็นผลงานได้แก่ดินน้ำมันสีต่างๆ, กระดาษไม้(ใช้ในการรองผลงาน) และผลไม้ 6 ชนิดได้แก่ เงาะ แตงโม แอปเปิ้ล ส้ม มะละกอ และกล้วย(เป็นชิ้นพอคำซึ่งครูจะให้นักเรียนแต่ละกลุ่มใช้ในการชิมเพื่อรับรสชาติ)
- ครูนำผ้ามาปิดตานักเรียนทุกคนให้มิดชิดเพื่อไม่ให้เห็นวัตถุดิบ
- ครูนำผลไม้ที่เตรียมไว้มาให้นักเรียนแต่ละกลุ่มชิม(โดยแต่ละกลุ่มจะได้ชิมผลไม้ที่ต่างกัน)
- ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเปิดผ้าปิดตาออกช่วยกันคิดวางแผนสร้างสรรค์ผลงานออกมาตามสิ่งที่กลุ่มตนเองได้ชิมรสชาติพร้อมทั้งตกแต่งจัดองค์ประกอบเพิ่มเติมให้เกิดความสวยงามตามความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการของแต่ละกลุ่ม

ขั้นที่ 4

ขั้นสรุป(10 นาที)

ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มออกมานำเสนออธิบายผลงานที่กลุ่มของตนเองได้สร้างสรรค์ออกมา พร้อมทั้งอธิบายการนำองค์ประกอบอื่นมาเพิ่มเติมในผลงานที่กลุ่มร่วมกันคิดจินตนาการและสร้างสรรค์ออกมาเป็นผลงาน

ขั้นที่ 5

เมื่อแต่ละกลุ่มได้นำเสนอผลงานของตนเองแล้วเป็นการรับฟังความคิดเห็นของกลุ่มอื่นๆที่มีต่อผลงานของกลุ่มตนเองเป็นการเปิดโอกาสแสดงความคิดเห็นยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นเพื่อให้เห็นถึงจุดดีจุดบกพร่องตลอดจนแนวทางการแก้ไขและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

ขั้นที่ 6

ครูทดสอบนักเรียนโดยการสุ่มตัวแทนนักเรียนในแต่ละกลุ่มเพื่อตอบคำถามดังนี้

- 1)ขั้นตอนในการปฏิบัติกิจกรรม
- 2)แนวความคิดในการสร้างสรรค์ผลงาน
- 3)การนำองค์ประกอบอื่นของทัศนธาตุมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน

4)นักเรียนคิดว่ามีวัสดุชนิดใดที่สามารถสร้างสรรค์ผลงานในเรื่อง“รูปร่างรูปทรง”ได้และนอกจากการปั้นแล้วนักเรียนสามารถสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบใดได้อีก

5)กิจกรรมการใช้ประสาทสัมผัสทางลิ้น(การรับรส)มีส่วนช่วยในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะมากน้อยเพียงใด

5. วัสดุอุปกรณ์/ สื่อ/ แหล่งเรียนรู้

1. ขนมหวานมา 6 อย่างมีหลอดช่อง,บัวลอย, ก๋วยเตี๋ยว, ทับทิมกรอบ, เต้าส่วน และมันเชื่อม
2. ผลไม้ได้แก่ เงาะ แตงโม แอปเปิ้ล ส้ม มะละกอ และกล้วย
3. ดินน้ำมันสีต่างๆ
4. กระดานไม้(ใช้ในการรองผลงาน)

6. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

6.1 วิธีการวัด

1. การสังเกตพฤติกรรมรายบุคคล
2. การสังเกตการปฏิบัติงานกลุ่ม
3. การสังเกตพฤติกรรมการแสดงความคิดเห็น/การร่วมอภิปราย
4. ตรวจผลงาน

6.2 เครื่องมือวัด

1. แบบประเมินพฤติกรรมคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการทำงานของผู้เรียน
2. แบบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ

6.3 เกณฑ์การวัด (ระดับคุณภาพ)

1. นักเรียนผ่านการประเมินพฤติกรรมที่ต้องการเน้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 50
2. นักเรียนทำใบงาน ต้องได้คะแนนไม่น้อยกว่าร้อยละ 50

แผนการจัดการเรียนรู้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5

หน่วยการเรียนรู้เรื่อง ความรู้เกี่ยวกับทัศนธาตุและรู้จักประสาทสัมผัสทั้ง 5

รหัส ศ 21102

เรื่อง เส้นเสียงกับสีสัน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ภาคเรียนที่ 2

ปีการศึกษา 2557

เวลา 1 ชั่วโมง

ครูผู้สอน นางสาววิวัน พาลีบุตร

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 1.1 สร้างสรรค์งานทัศนศิลป์ตามจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัยคุณค่างานทัศนศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่องานศิลปะอย่างอิสระชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้

ตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้	หลักฐาน/ชิ้นงาน/ภาระงาน
1) ม.1/1บรรยายความแตกต่างและความคล้ายคลึงกันของงานทัศนศิลป์และสิ่งแวดล้อมโดยใช้ความรู้เรื่องทัศนธาตุ	1) ชิ้นงานศิลปะกับประสาทสัมผัสทางหู (การฟัง การได้ยิน)

2. สาระสำคัญ

สี (Colour) หมายถึงลักษณะของแสงที่ปรากฏแก่สายตาเราให้เห็นเป็นสีชาวดำแดงเขียว ฯลฯ หรือการสะท้อนรัศมีของแสงมาสู่ตา สีที่ปรากฏในธรรมชาติเกิดจากการสะท้อนของแสงสว่างตกกระทบกับวัตถุแล้วเกิดการหักเหของแสง ค่าน้ำหนักคือค่าความอ่อนแก่ของบริเวณที่ถูกแสงสว่างและบริเวณที่เป็นเงาของวัตถุหรือความอ่อน- ความเข้มของสีหนึ่งๆหรือหลายสีเช่นสีแดงมีความเข้มกว่าสีชมพูนอกจากนี้ยังหมายถึงระดับความเข้มของแสงและระดับความมืดของเงาซึ่งไล่เรียงจากมืดที่สุด(สีดำ)ไปจนถึงสว่างที่สุด(สีขาว) น้ำหนักที่อยู่ระหว่างกลางจะเป็นสีเทาซึ่งมีตั้งแต่เทาแก่ที่สุดจนถึงเทาอ่อนที่สุด การใช้ค่าน้ำหนักจะทำให้ภาพดูเหมือนจริงและมีความกลมกลืนถ้าใช้ค่าน้ำหนักหลายๆระดับจะทำให้มีความกลมกลืนมากยิ่งขึ้นถ้าใช้ค่าน้ำหนักจำนวนน้อยที่แตกต่างกันมากจะทำให้เกิดความแตกต่างหรือความขัดแย้ง

3. สารการเรียนรู้

3.1 ความรู้ (K)

- ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทัศนธาตุพื้นฐานเรื่อง “สีและค่าน้ำหนัก”
- กิจกรรมศิลปะกับประสาทสัมผัสทางหู(การฟังการได้ยิน)

3.2 ทักษะ/ กระบวนการ (P)

- การคิดวิเคราะห์
- การคิดสร้างสรรค์
- กระบวนการปฏิบัติงานในกิจกรรมศิลปะกับประสาทสัมผัสทางหู(การฟังการได้ยิน)

3.3 คุณลักษณะ (A)

- ใฝ่เรียนรู้
- มุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ

4. กิจกรรมการเรียนรู้ (รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงาน และการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ)

ขั้นที่ 1

ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความรู้เดิมของผู้เรียนเริ่มจากการสนทนาในสิ่งที่ผู้เรียนได้พบเห็น และปฏิบัติในการเรียนศิลปะเพื่อนำมาแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกันมีการแสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ตนเองสนใจและต้องการเรียนรู้รวมทั้งการทำผลงานแต่ละครั้งประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายหรือไม่ มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไรควรใช้วิธีการใดจึงจะสร้างสรรค์ผลงานให้สำเร็จตามที่ตนเองกำหนด

จุดประสงค์ปลายทาง นักเรียนสร้างสรรค์ผลงานศิลปะได้โดยใช้ทัศนธาตุเรื่อง “สีและค่าน้ำหนัก” กับประสาทสัมผัสทางหู(การฟังการได้ยิน) และเกิดความมุ่งมั่นในการทำงาน

จุดประสงค์นำทาง

1. นักเรียนสามารถสร้างสรรค์ผลงานศิลปะโดยใช้ทัศนธาตุเรื่อง “สีและค่าน้ำหนัก” กับประสาทสัมผัสทางหู(การฟังการได้ยิน)ได้

กิจกรรมการเรียนรู้ (ในชั่วโมง)

ขั้นที่ 2

ขั้นนำ (10 นาที)

- เล่นเกม “ต่อภาพกับสีส้น” โดย
 - ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน จำนวน 6 กลุ่ม
 - ครูนำกระดาษรูปทรงเรขาคณิตได้แก่ สามเหลี่ยม สีเหลี่ยม และวงกลม ที่มีสีแต่ละชิ้น

ต่างกันออกไป โดยแต่ละชิ้นจะมีแม่เหล็กติดอยู่ด้านหลังเพื่อให้สามารถติดลงบนกระดานไวท์บอร์ดที่ครูนำมาให้ได้ หลังจากนั้นแต่ละกลุ่มจะได้ชิ้นส่วนของรูปทรงเรขาคณิตนี้ในจำนวนที่เท่าๆกันทุกกลุ่ม ให้นักเรียนช่วยกันนำชิ้นส่วนนั้นไปติดลงบนกระดานไวท์บอร์ดโดยต่อกันให้เกิดเป็นภาพใดก็ได้ตามความคิดของกลุ่มตนเอง โดยแข่งกันทำกลุ่มใดเสร็จก่อนจะมีคะแนนเพิ่มของกลุ่มนั้นให้

ขั้นที่ 3

ขั้นสอน(40 นาที)

- ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน จำนวน 6 กลุ่ม
- ครูแจกอุปกรณ์ให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะโดยใช้ทัศนธาตุเรื่อง “สีและค่าน้ำหนัก” เป็นองค์ประกอบหลักในการสร้างสรรค์ และนักเรียนจะต้องใช้อุปกรณ์ที่ครูเตรียมมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน มีดังนี้

1. สีโปสเตอร์
2. สีไม้ , สีเมจิก , ดินสอ , ยางลบ
3. กระดาษร้อยปอนด์ ขนาด A2 จำนวน 1 แผ่น
4. เครื่องเล่นเพลง และเพลง 8 HOURS of Relaxing Music - Meditation, Sleep, Spa, Study, Zen ที่ครูเลือกมาให้ให้นักเรียนฟัง

- ครูเปิดเพลง 8 HOURS of Relaxing Music - Meditation, Sleep, Spa, Study, Zen ที่เลือกมาให้ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฟัง

- หลังจากนั้นให้นักเรียนช่วยกันคิด วางแผนและสร้างสรรค์ผลงานให้ตรงตามสิ่งที่ตนเองได้ฟัง

ขั้นที่ 4

ขั้นสรุป(10 นาที)

ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มออกมานำเสนออภิปรายผลงานที่กลุ่มของตนเองได้สร้างสรรค์ออกมา พร้อมทั้งอธิบายการนำองค์ประกอบอื่นมาเพิ่มเติมในผลงานที่กลุ่มร่วมกันคิดจินตนาการและสร้างสรรค์ออกมาเป็นผลงาน

ขั้นที่ 5

เมื่อแต่ละกลุ่มได้นำเสนอผลงานของตนเองแล้วเป็นการรับฟังความคิดเห็นของกลุ่มอื่นๆที่มีต่อผลงานของกลุ่มตนเองเป็นการเปิดโอกาสแสดงความคิดเห็นยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นเพื่อให้เห็นถึงจุดดีจุดบกพร่องตลอดจนแนวทางการแก้ไขและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

ขั้นที่ 6

ครูทดสอบนักเรียนโดยการสุ่มตัวแทนนักเรียนในแต่ละกลุ่มเพื่อตอบคำถามดังนี้

1. นักเรียนคิดว่ามีเสียงเพลงประเภทใดที่จะนำมาใช้ในการสร้างสรรค์งานศิลปะได้บ้างเพราะอะไร
2. ประสาทสัมผัสทางหู(การฟัง การได้ยิน) มีส่วนช่วยในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะมากน้อย

เพียงใด และอย่างไร

5. วัสดุอุปกรณ์/ สื่อ/ แหล่งเรียนรู้

1. เครื่องแต่งกายต่างๆที่มีสีสัน
2. สีโปสเตอร์
3. สีไม้, สีเมจิก, ดินสอ, ยางลบ
4. กระดาษร้อยปอนด์ขนาดA2 จำนวน 1 แผ่น
5. เครื่องเล่นและเพลง8 HOURS of Relaxing Music - Meditation, Sleep, Spa, Study, Zen

6. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

6.1 วิธีการวัด

1. การสังเกตพฤติกรรมรายบุคคล
2. การสังเกตการปฏิบัติงานกลุ่ม
3. ประเมินจากการแสดงความคิดเห็น/การร่วมอภิปราย
4. ตรวจผลงาน

6.2 เครื่องมือวัด

1. แบบประเมินพฤติกรรมคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการทำงานของผู้เรียน
2. แบบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ

6.3 เกณฑ์การวัด (ระดับคุณภาพ)

1. นักเรียนผ่านการประเมินพฤติกรรมที่ต้องการเน้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 50
2. นักเรียนทำใบงาน ต้องได้คะแนนไม่น้อยกว่าร้อยละ 50

แผนการจัดการเรียนรู้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6

หน่วยการเรียนรู้เรื่อง ความรู้เกี่ยวกับทัศนธาตุและรู้จักประสาทสัมผัสทั้ง 5

รหัส ศ 21102

เรื่อง กลิ่นหอมกับงานศิลป์

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ภาคเรียนที่ 2

ปีการศึกษา 2557

เวลา 1 ชั่วโมง

ครูผู้สอน นางสาววิวัน พาลีบุตร

1. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 1.1 สร้างสรรค์งานทัศนศิลป์ตามจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์วิเคราะห์ วิพากษ์ วิวิจารณ์คุณค่างานทัศนศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่องานศิลปะอย่างอิสระชื่นชม และ ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้

ตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้	หลักฐาน/ชิ้นงาน/ภาระงาน
1) ม.1/1 บรรยายความแตกต่างและความคล้ายคลึงกัน ของงานทัศนศิลป์และสิ่งแวดล้อมโดยใช้ความรู้เรื่อง ทัศนธาตุ	1) ชิ้นงานศิลปะกับประสาทสัมผัสทาง จมูก(การดม)

2. สาระสำคัญ

การนำประสาทสัมผัสทั้ง 5 ของมนุษย์ได้แก่การมองเห็นการได้ยินการสัมผัสการดมจากกลิ่น และการรับรสชาติผสมผสานแนวคิดจินตนาการที่มีความหลากหลายมาใช้ในการสร้างผลงานศิลปะ โดยใช้ทัศนธาตุซึ่งสามารถมองเห็นได้ด้วยสายตาได้แก่จุดเส้นรูปร่างรูปทรงค่าน้ำหนักสีพื้นที่ว่างและ พื้นผิว

3. สาระการเรียนรู้

3.1 ความรู้ (K)

- ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพื้นฐานของทัศนธาตุ
- กิจกรรมศิลปะกับประสาทสัมผัสทางจมูก(การดม)

3.2 ทักษะ/ กระบวนการ (P)

- การคิดวิเคราะห์
- การคิดสร้างสรรค์
- กระบวนการปฏิบัติงานในกิจกรรมศิลปะกับประสาทสัมผัสทางจมูก(การดม)

3.3 คุณลักษณะ (A)

- ใฝ่เรียนรู้
- มุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ

4. กิจกรรมการเรียนรู้ (รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงาน และการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะ)

ขั้นที่ 1

ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความรู้เดิมของผู้เรียนเริ่มจากการสนทนาในสิ่งที่ผู้เรียนได้พบเห็น และปฏิบัติในการเรียนศิลปะเพื่อนำมาแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกันมีการแสดงความคิดเห็นในเรื่อง ที่ตนเองสนใจและต้องการเรียนรู้รวมทั้งการทำผลงานแต่ละครั้งประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายหรือไม่ มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไรควรใช้วิธีการใดจึงจะสร้างสรรค์ผลงานให้สำเร็จตามที่ตนเองกำหนด

จุดประสงค์ปลายทาง นักเรียนสร้างสรรค์ผลงานศิลปะได้โดยใช้ทัศนธาตุกับประสาทสัมผัส ทางจมูก(การดม) และเกิดความมุ่งมั่นในการทำงาน

จุดประสงค์นำทาง

1. นักเรียนสามารถสร้างสรรค์ผลงานศิลปะโดยใช้ทัศนธาตุกับ

ประสาทสัมผัสทางจมูก(การดม)ได้

กิจกรรมการเรียนรู้ (ในชั่วโมง)

ขั้นที่ 2

ขั้นนำ (10 นาที)

- เล่นเกม “ทายกลิ่นปริศนา” โดย
 - ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน จำนวน 6 กลุ่ม
 - ครูนำผ้าปิดตานักเรียนแต่ละคนหลังจากนั้นครูนำกลิ่นของดอกไม้ชนิดต่างๆมาให้นักเรียนดมแต่ละกลุ่มจะต้องช่วยกันคิดว่ากลิ่นที่ตนเองดมคืออะไรและช่วยกันเฉลยคำตอบ

ขั้นที่ 3

ขั้นสอน(40 นาที)

- ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน จำนวน 6 กลุ่ม
- ครูแจกอุปกรณ์ให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม เพื่อใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะโดยใช้ทัศนธาตุ จำนวน 2 ชนิดเป็นองค์ประกอบหลักในการสร้างสรรค์ และนักเรียนจะต้องใช้อุปกรณ์ที่ครูเตรียมมาให้ในการสร้างสรรค์ผลงาน มีดังนี้
 1. สีโปสเตอร์
 2. สีไม้ , สีเมจิก , ดินสอ , ยางลบ
 3. กระดาษร้อยปอนด์ ขนาด A2 จำนวน 1 แผ่น
 4. กลิ่นของวัตถุจากธรรมชาติ ได้แก่ ดิน ภูเขาเปียก ข้าว ใบไม้ เปลือกไม้
- ครูให้นักเรียนทุกกลุ่มดมกลิ่นวัตถุจากธรรมชาติที่ครูเตรียมมาให้
- หลังจากนั้นให้นักเรียนช่วยกันคิด วางแผนและสร้างสรรค์ผลงานออกมาให้ตามสิ่งที่ตนเองสุดดม

ขั้นที่ 4

ขั้นสรุป(10 นาที)

ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มออกมานำเสนออธิบายผลงานที่กลุ่มของตนเองได้สร้างสรรค์ออกมา พร้อมทั้งอธิบายการนำองค์ประกอบอื่นมาเพิ่มเติมในผลงานที่กลุ่มร่วมกันคิดจินตนาการและสร้างสรรค์ออกมาเป็นผลงาน

ขั้นที่ 5

เมื่อแต่ละกลุ่มได้นำเสนอผลงานของตนเองแล้วเป็นการรับฟังความคิดเห็นของกลุ่มอื่นๆที่มีต่อผลงานของกลุ่มตนเองเป็นการเปิดโอกาสแสดงความคิดเห็นยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นเพื่อให้เห็นถึงจุดดีจุดบกพร่องตลอดจนแนวทางการแก้ไขและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

ขั้นที่ 6

ครูทดสอบนักเรียนโดยการสุ่มตัวแทนนักเรียนในแต่ละกลุ่มเพื่อตอบคำถามดังนี้

1. นักเรียนคิดว่ามีกลิ่นของวัตถุใดบ้างที่นำมาใช้ในการดมเพื่อเป็นแนวทางสร้างสรรค์ผลงานศิลปะได้บ้าง อย่างไร
2. ประสาทสัมผัสทางจมูก(การดม) มีส่วนช่วยในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะมากน้อยเพียงใด และอย่างไร

5. วัสดุอุปกรณ์/ สื่อ/ แหล่งเรียนรู้

1. กลิ่นของดอกไม้ชนิดต่างๆ
2. สีโปสเตอร์
3. สีไม้, สีเมจิก, ดินสอ, ยางลบ
4. กระดาษร้อยปอนด์ขนาด A2 จำนวน 1 แผ่น
5. กลิ่นของวัตถุจากธรรมชาติได้แก่ดินหญ้าเปียกข้าวใบไม้เปลือกไม้

6. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

6.1 วิธีการวัด

1. การสังเกตพฤติกรรมรายบุคคล
2. การสังเกตการปฏิบัติงานกลุ่ม
3. ประเมินจากการแสดงความคิดเห็น/การร่วมอภิปราย
4. ตรวจผลงาน

6.2 เครื่องมือวัด

1. แบบประเมินพฤติกรรมคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการทำงานของผู้เรียน
2. แบบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ

6.3 เกณฑ์การวัด (ระดับคุณภาพ)

1. นักเรียนผ่านการประเมินพฤติกรรมที่ต้องการเน้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 50
2. นักเรียนทำใบงาน ต้องได้คะแนนไม่น้อยกว่าร้อยละ 50

เกณฑ์การให้คะแนน มีดังนี้

4 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมในข้อนั้นมากที่สุด

3 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมในข้อนั้นมาก

2 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมในข้อนั้นปานกลาง

1 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมในข้อนั้นน้อย

เกณฑ์การให้คะแนน

ตัวชี้วัด 1. ตั้งใจและรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่การทำงาน

พฤติกรรมที่บ่งชี้	มีพฤติกรรมน้อย (1)	มีพฤติกรรมปานกลาง (2)	มีพฤติกรรมมาก (3)	มีพฤติกรรมมากที่สุด (4)
1.1 เอาใจใส่ในการทำงานและสร้างสรรค์ผลงานตามที่ได้รับมอบหมาย	มีความสนใจในหน้าที่ทำงานและสร้างสรรค์งานเล็กน้อย	มีความสนใจในหน้าที่ทำงานและสร้างสรรค์งานระดับปานกลาง	มีความสนใจมากในหน้าที่ทำงานและสร้างสรรค์งาน	มีความสนใจในหน้าที่ทำงานและสร้างสรรค์งานอย่างเต็มที่
1.2 มีความรับผิดชอบในการทำงานและสร้างสรรค์ผลงานจนสำเร็จตามที่ได้วางแผนไว้	ทำงานและสร้างสรรค์งานได้สำเร็จตามที่วางแผนไว้เพียงเล็กน้อย	ทำงานและสร้างสรรค์งานได้สำเร็จตามที่วางแผนไว้ระดับปานกลาง	ทำงานและสร้างสรรค์งานได้สำเร็จตามที่วางแผนไว้ได้มาก	ทำงานและสร้างสรรค์งานได้สำเร็จมากเกินตามที่วางแผนไว้
1.3 มีการปรับปรุงและพัฒนาการสร้างสรรค์ผลงานในแต่ละครั้ง	เมื่อให้กลับไปปรับปรุงหรือพัฒนาผลงานก็มีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย	เมื่อให้กลับไปปรับปรุงหรือพัฒนาผลงานก็มีการเปลี่ยนแปลงระดับปานกลาง	เมื่อให้กลับไปปรับปรุงหรือพัฒนาผลงานก็มีการเปลี่ยนแปลงในปริมาณมาก	เมื่อให้กลับไปปรับปรุงหรือพัฒนาผลงานก็มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมรูปแบบเดิมทั้งสิ้น

ตัวชี้วัด 2. ทำงานด้วยความเพียรพยายามและอดทนเพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย

พฤติกรรมที่บ่งชี้	มีพฤติกรรมน้อย (1)	มีพฤติกรรมปานกลาง (2)	มีพฤติกรรมมาก (3)	มีพฤติกรรมมากที่สุด (4)
2.1 มีความทุ่มเท อดทนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่เกิดขึ้น รู้จักแก้ปัญหา ระหว่างการทำงาน และสร้างสรรค์ ผลงาน	เมื่อเจออุปสรรคในการทำงานก็มักจะหาวิธีแก้ปัญหาได้น้อยมาก	เมื่อเจออุปสรรคในการทำงานก็มักจะหาวิธีแก้ปัญหาได้ในระดับปานกลาง	เมื่อเจออุปสรรคในการทำงานก็มักจะหาวิธีแก้ปัญหาได้มาก	เมื่อเจออุปสรรคในการทำงานก็มักจะหาวิธีแก้ปัญหาได้ทุกครั้ง ไม่ติดขัด
2.2 ภูมิใจในผลงานที่ได้ สร้างสรรค์ขึ้นมา	มีการนำเสนอผลงานเพื่อแสดงแนวคิดของตนเองได้น้อย ไม่ตั้งใจที่จะนำเสนอผลงานอย่างเต็มที่	มีการนำเสนอผลงานเพื่อแสดงแนวคิดของตนเองได้ในระดับปานกลาง มีความมั่นใจในแนวคิดของตนเองพอสมควร	มีการนำเสนอผลงานเพื่อแสดงแนวคิดของตนเองได้ดีมาก มีความมั่นใจในแนวคิดของตนเองมาก	มีการนำเสนอผลงานเพื่อแสดงแนวคิดของตนเองและมีความมั่นใจในแนวคิดของตนเองมากที่สุดสามารถตอบคำถามที่ผู้อื่นสงสัยในแนวคิดนั้นได้

การประเมินพฤติกรรมคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการทำงานของผู้เรียน

เกณฑ์การให้คะแนน มีดังนี้

4 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมในข้อนี้มากที่สุด

3 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมในข้อนี้มาก

2 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมในข้อนี้ปานกลาง

1 คะแนน หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมในข้อนี้น้อย

การแปลผลคะแนน คะแนนเต็ม 20 คะแนน แบ่งเป็น 4 ระดับ คือ

ต่ำกว่า 7คะแนน	หมายถึง	1 (ต้องปรับปรุง)
8-12 คะแนน	หมายถึง	2 (พอใช้)
13-17 คะแนน	หมายถึง	3 (ดี)
18 คะแนนขึ้นไป	หมายถึง	4 (ดีมาก)

แบบทดสอบก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์

ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ โดยมีการให้คะแนนแบบทดสอบด้านความคิดสร้างสรรค์(C) ,จินตนาการ(I) ,ความรู้สึกลึกซึ้ง(S) , การจัดระบบภาพ(S) และการพัฒนารูปทรง(T) จากแนวคิดหลักCISST ของอ.วิรุณ ตั้งเจริญ และคณะ (2543 : 64) ดังนี้

อุปกรณ์การทำแบบทดสอบ

1. แผ่นใส 3 แผ่น ขนาด A4 (โดยมี 1 แผ่นที่กำหนดรูปร่างวงกลม 1 รูป, รูปร่างสี่เหลี่ยม 1 รูป)
2. ปากกาเมจิก และผ้าสำหรับใช้ผูกปิดตา
3. แบบประเมินผลงาน(เกณฑ์การให้คะแนนแบบทดสอบ)
4. แบบประเมินพฤติกรรมคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการทำงาน

ขั้นตอนการใช้แบบทดสอบ

1. ผู้วิจัยแจกแผ่นใส 3 แผ่น (โดยมี 1 แผ่นที่กำหนดรูปร่างวงกลม 1 รูป,รูปร่างสี่เหลี่ยม 1 รูป) ปากกาเมจิก และผ้าใช้ผูกปิดตา

2. ผู้วิจัยชี้แจงการทำแบบทดสอบ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ให้นักเรียนนำแผ่นใสแผ่นที่ 1 มาวางไว้ นำผ้ามาผูกปิดตาทั้ง 2 ข้างไม่ให้มองเห็นได้ และใช้ปากกาเมจิกลากเส้นอย่างอิสระโดยไม่ต้องยกมือ วาดลงบนแผ่นใสที่เตรียมไว้ ให้เวลา 5 นาที หลังจากนั้นก็เปิดผ้าปิดตาออก

ขั้นที่ 2 นักเรียนนำแผ่นใสแผ่นที่ 2 ที่กำหนดรูปร่างวงกลม 1 รูป และ รูปร่างสี่เหลี่ยม 1 รูป ที่ผู้วิจัยเตรียมมา ให้นักเรียนใช้ปากกาเมจิกวาดต่อเติมภาพจากที่กำหนดมาให้ตามจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ของตนเอง ลงบนแผ่นใสที่เตรียมไว้ ให้เวลา 10 นาที

ขั้นที่ 3 นักเรียนนำแผ่นใสแผ่นที่ 3 วางซ้อนกับแผ่นใสแผ่นที่ 1 และ 2 โดยให้แผ่นที่ 1 อยู่ด้านล่างสุด และต่อด้วยแผ่น 2 และแผ่นที่ 3 อยู่ด้านบนสุด นักเรียนต้องจัดวางแผ่นใสซ้อนกันในลักษณะใดก็ได้ ไม่จำเป็นต้องซ้อนกันแบบพอดีเพื่อให้เกิดเป็นองค์ประกอบที่ต่อเนื่อง เกี่ยวข้องกัน หลังจากนั้นให้ใช้ปากกาเมจิกวาดต่อเติมภาพจากองค์ประกอบเดิมที่มีอยู่ลงบนแผ่นใสแผ่นที่ 3 ตามจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ของตนเอง พร้อมทั้งตั้งชื่อภาพและเขียนอธิบายภาพของตนเองไว้ใต้ภาพ ให้เวลา 15 นาที

เกณฑ์การให้คะแนนแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์

การให้คะแนนแบบทดสอบ ดำเนินการตามแนวคิดซีไอเอสเอสที (CISST) ประกอบไปด้วย ความคิดสร้างสรรค์ (C) ,จินตนาการ (I) ,ความรู้สึกลึกซึ้ง (S) , การจัดระบบภาพ (S) และการพัฒนารูปทรง (T) ของอ.วิรุณ ตั้งเจริญ และคณะ (2543: 64) ผู้วิจัยจึงนำมาใช้เป็นเกณฑ์ในการให้คะแนน มีดังนี้

1. ความคิดสร้างสรรค์ (C:Creativity)

ภาพหรือสัญลักษณ์ที่วาดขึ้นใหม่โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1.1) ภาพหรือสัญลักษณ์ที่วาดใหม่ 1 ชิ้น	ให้ 1 คะแนน
1.2) ภาพหรือสัญลักษณ์ที่วาดใหม่ 2 ชิ้น	ให้ 2 คะแนน
1.3) ภาพหรือสัญลักษณ์ที่วาดใหม่ 3 ชิ้น	ให้ 3 คะแนน
1.4) ภาพหรือสัญลักษณ์ที่วาดใหม่ 4 ชิ้นขึ้นไป	ให้ 4 คะแนน

2. จินตนาการ (I:Imagination)

ดูจากภาพวาดแสดง ความคิดที่แปลกใหม่ แตกต่างไปจากความคิดปกติธรรมดาทั่วไปมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

2.1) ภาพที่วาดออกมาเป็นนามธรรมหรือไม่เป็นของจริงไม่เอาตามความเป็นจริง เช่น ภาพสัตว์ประหลาด ทัศนธาตุต่างๆ เป็นต้น จะได้ 4 คะแนน

2.2) ภาพที่ต่อเติมจากรูปร่างวงกลม 1 รูปและ รูปสี่เหลี่ยม 1 รูปที่กำหนดมาให้ไม่ใช่ภาพที่วาดกันแพร่หลายทั่วไป เช่น รูปวงกลมต่อเป็นพระอาทิตย์ , ดอกไม้ รูปสี่เหลี่ยมต่อเป็นบ้าน เป็นต้น จะได้คะแนน 4 คะแนน

2.3) ดูจากการนำแผ่นใสที่วาดมาจัดวางทับซ้อนกัน เช่น เด็กมีการวางทับซ้อน หมุน , เอียง เพื่อช่วยในการจัดวางภาพโดยไม่ซ้อนให้เสมอกันจะได้ 4 คะแนน

2.4) ภาพที่วาดไม่แสดงให้เห็นถึงความสอดคล้องของ ข้อ 2.1 , 2.2 และ 2.3 ได้คะแนน 1 คะแนน

3. ความรู้สึกสัมผัส (S1 : Sensibility)

การตรวจสอบทางด้าน “ความรู้สึกสัมผัส” โดยการใช้ประสาทสัมผัสในแต่ละด้านมาน้อยต่างกันออกไป ได้แก่ 1)การมองเห็น 2)การได้ยิน 3)การจับสัมผัส 4)การดมกลิ่น 5)การรับรสชาติ ควบคู่ไปกับการทำแบบทดสอบศิลปะ มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

3.1) การใช้ประสาทสัมผัส 1 ด้าน ให้ 1 คะแนน

3.2) การใช้ประสาทสัมผัส 2 ด้าน ให้ 2 คะแนน

3.3) การใช้ประสาทสัมผัส 3 ด้าน ให้ 3 คะแนน

3.4) การใช้ประสาทสัมผัส 4 ด้านขึ้นไป ให้ 4 คะแนน

4. การจัดระบบ (S2 :Systemtization)

นำภาพวาดจากแผ่นใสทั้ง 3 แผ่น มาวางทับซ้อนกันเพื่อเชื่อมโยงให้เกิดเป็นเรื่องราว เกิดเป็นความคิดที่แปลกใหม่ มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

4.1) ภาพมีองค์ประกอบที่แปลกใหม่และมีเรื่องราว ให้ 4 คะแนน

4.2) ภาพมีองค์ประกอบที่แปลกใหม่ ให้ 3 คะแนน

4.3) ภาพมีองค์ประกอบที่ดูไม่ชัดเจน ให้ 2 คะแนน

4.4) ภาพไม่มีองค์ประกอบที่ทำให้เกิดเรื่องราว ให้ 1 คะแนน

5. การพัฒนารูปแบบ (T:Transformation)

ดูจากการต่อเติมภาพวาดเพิ่มเติมจากรูปร่างวงกลม 1 รูป และ รูปร่างสี่เหลี่ยม 1 รูปที่กำหนดมาให้ในแบบทดสอบ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

5.1) ต่อเติมภาพจากรูปที่กำหนดมาให้เกิดเป็นภาพใหม่ 1 ชิ้น ให้ 1 คะแนน

5.2) ต่อเติมภาพจากรูปที่กำหนดมาให้เกิดเป็นภาพใหม่ 2 ชิ้น ให้ 2 คะแนน

5.3) ต่อเติมภาพจากรูปที่กำหนดมาให้เกิดเป็นภาพใหม่ 3 ชิ้น ให้ 3 คะแนน

5.4) ต่อเติมภาพจากรูปที่กำหนดมาให้เกิดเป็นภาพใหม่ 4 ชิ้นขึ้นไป ให้ 4 คะแนน

การแปลผลคะแนนรวมของแบบทดสอบ

คะแนนเต็ม 20 คะแนน แบ่งเป็น 4 ระดับ คือ

ต่ำกว่า 7 คะแนน	หมายถึง	1 (ต้องปรับปรุง)
8-12 คะแนน	หมายถึง	2 (พอใช้)
13-17 คะแนน	หมายถึง	3 (ดี)
18 คะแนนขึ้นไป	หมายถึง	4 (ดีมาก)

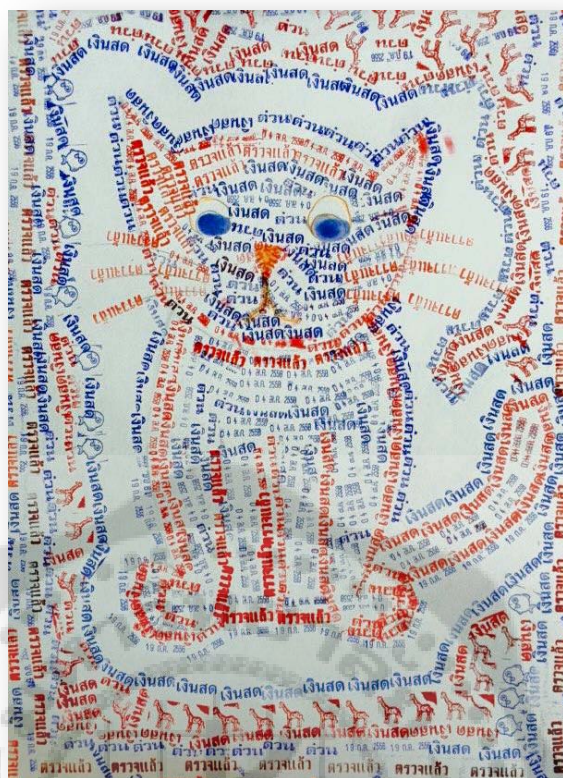

ภาคผนวก จ

- ภาพกิจกรรมและผลงานของนักเรียน

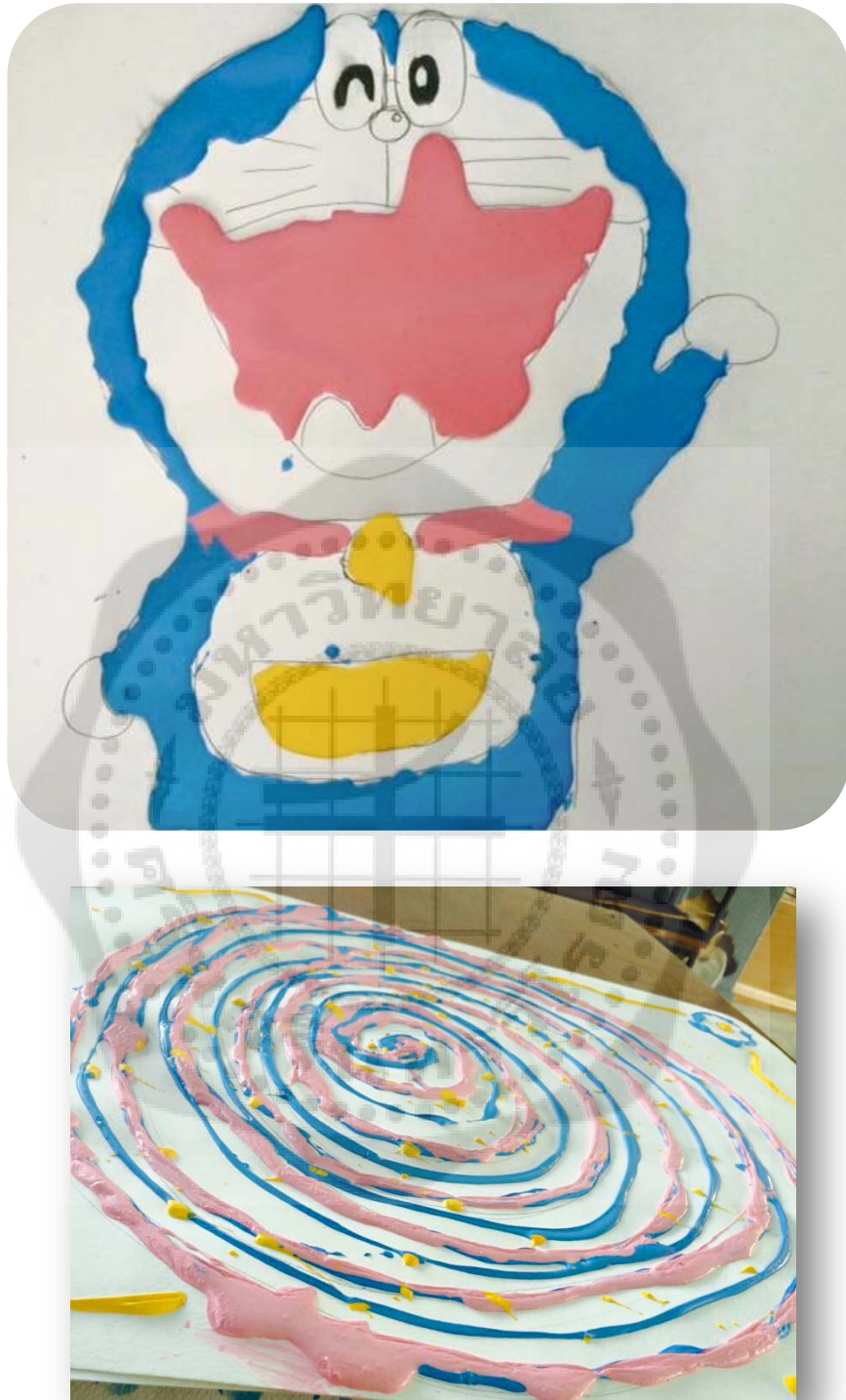
ภาพประกอบ กิจกรรมและผลงานของนักเรียนสร้างสรรค์กับงานจุดการรับรู้จากประสาทสัมผัสทางตา(การมองเห็น)

ภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ กิจกรรมและผลงานของนักเรียนสัมผัสศิลปะสู่สายใยการเรียนรู้จากประสาทสัมผัสทางกาย(การจับ/การสัมผัสด้วยมือ)

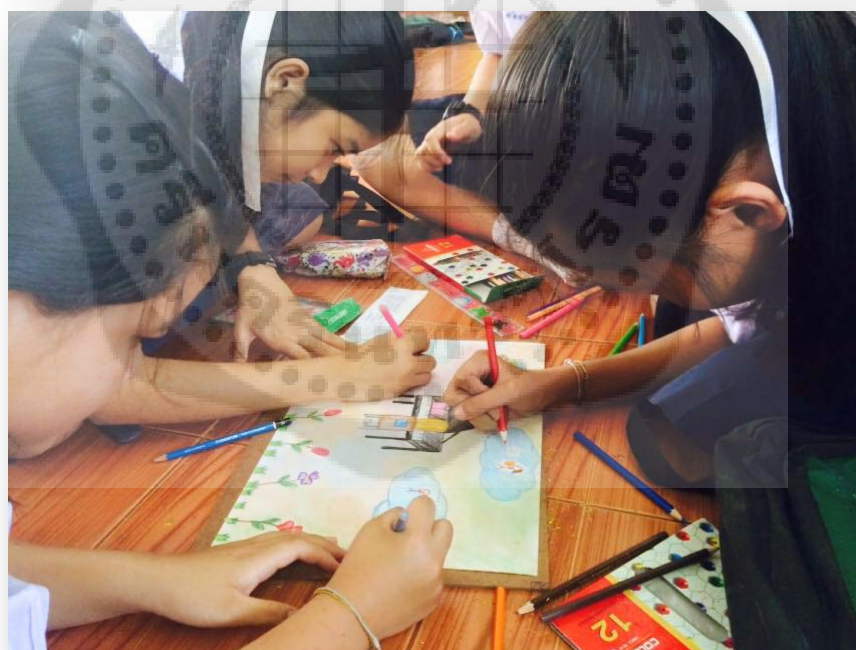
ภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ ภาพกิจกรรมและผลงานของนักเรียนการปั้นจากงานชมรมการรับรู้จากประสาทสัมผัสทางดิน(การรับรส)

ภาพประกอบ (ต่อ)

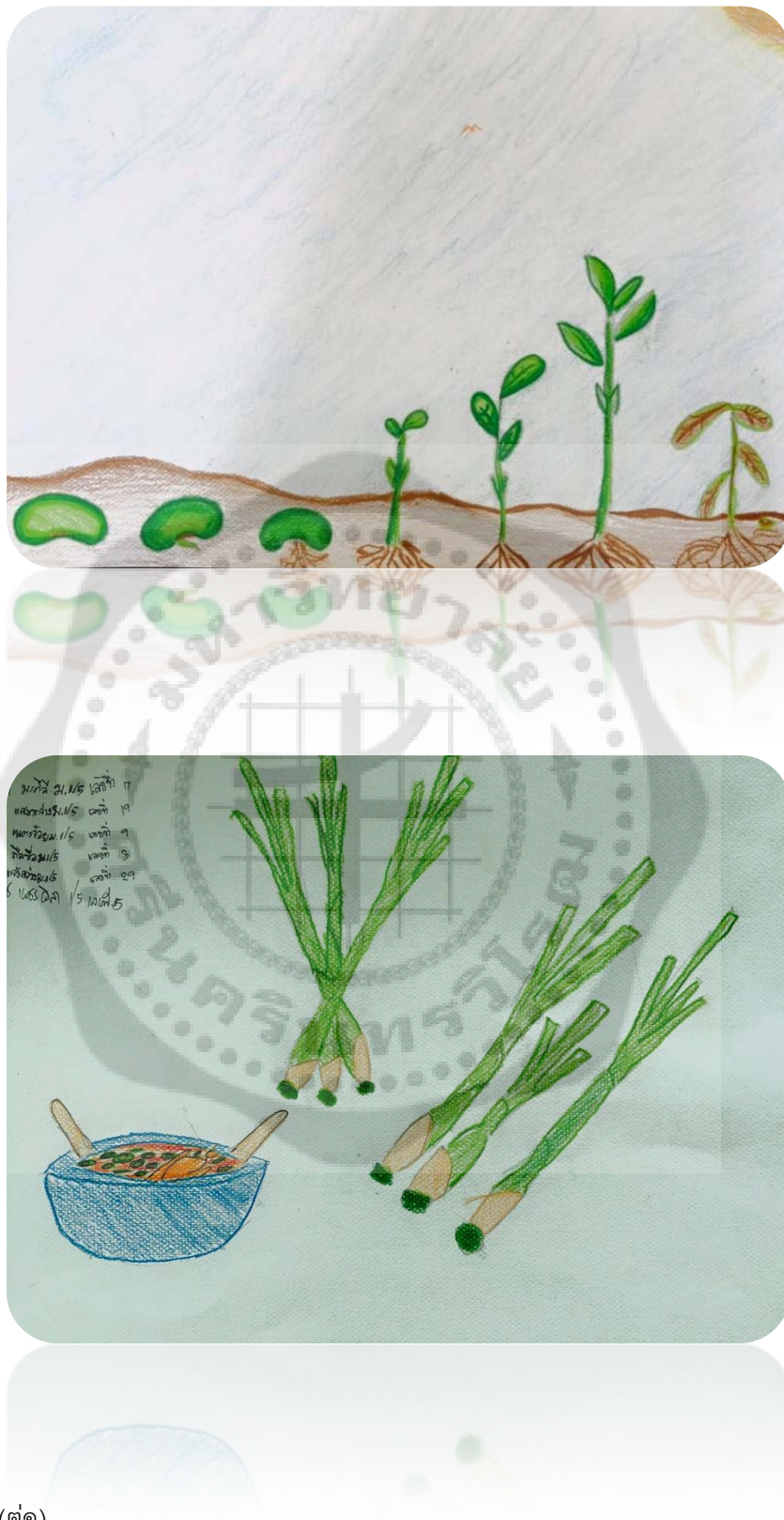
ภาพประกอบ ภาพกิจกรรมและผลงานของนักเรียนเล่นเสียงกับสีส้นจากประสาทสัมผัสทางหู
(การฟังการได้ยิน)

ภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ ภาพกิจกรรมและผลงานของนักเรียนกลิ่นหอมกับงานศิลป์จากประสาทสัมผัส
ทางจมูก(การดม)

ภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ นักเรียนทำแบบทดสอบหลังการใช้รูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยสร้าง

ภาคผนวก จ

- รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ
- เอกสารขอเชิญผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแผนการจัดการเรียนรู้แบบทดสอบก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนศิลปะเพื่อสร้างคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ และแบบประเมินคุณลักษณะของผู้เรียนด้านความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ

1. รองศาสตราจารย์เกริก ยุ้นพันธ์

ตำแหน่งอาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์ สาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. นางมณฑา ไกรทิม

ตำแหน่งศึกษานิเทศก์วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ (ข้าราชการบำนาญ) ประจำหน่วยศึกษานิเทศก์
สำนักงานศึกษากรุงเทพมหานคร

3. นายสน ปัญญา

ตำแหน่งรองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 15664

ที่ ศธ 0519.12/ 40๑1 วันที่ 10 ตุลาคม 2557

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน รองศาสตราจารย์เกริก ยุ้นพันธ์

เนื่องด้วย นางสาววิวัน พาลีบัตร นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จักรพงษ์ แพทย์หลักฟ้า เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแผนการสอน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาววิวัน พาลีบัตร และ
ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิติสิท โทรศัพท 086-997-0116

ที่ ศธ 0519.12/ 4๐๒0

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

1๐ ตุลาคม 2557

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์มณฑา ไกรทิม

เนื่องด้วย นางสาววิวัน พาสีบัตร นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จักรพงษ์ แพทย์หลักฟ้า เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแผนการสอน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาววิวัน พาสีบัตร และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 086-997-0116

ที่ ศธ 0519.12/ 40๑๑

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

10 ตุลาคม 2557

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์สน ปัญญา

เนื่องด้วย นางสาววิวัน พาสีบัตร นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนเพื่อสร้างความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะตามหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จักรพงษ์ แพทย์หลักฟ้า เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแผนการสอน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาววิวัน พาสีบัตร และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 086-997-0116

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาววิวัน พาสีบัตร
วันเดือนปีเกิด	30 เดือนมกราคม พ.ศ.2530
สถานที่เกิด	กทม.
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	24/32 ม.10 หมู่บ้านนนทวิวิธ 5 เขตหนองจอก แขวงหนองจอก กทม. 10530
ตำแหน่งงานในปัจจุบัน	ครู คศ.1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระทัศนศิลป์
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนเศรษฐบุทรบำรุง (สพม.2) เขตมีนบุรี กทม.
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2547	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.) จาก วิทยาลัยช่างศิลป์ ลาดกระบัง
พ.ศ.2551	ศิลปบัณฑิต(ศบ.) คณะศิลปวิจิตร สาขาจิตรกรรม จาก สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
พ.ศ.2552	ป.บัณฑิต จาก มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
พ.ศ.2558	กำลังศึกษาในระดับการศึกษามหาบัณฑิต(กศ.ม.) คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาวิชาศิลปศึกษา จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ